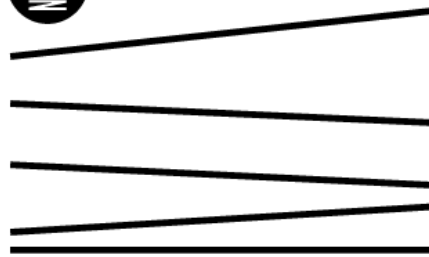

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Nielsen, Anton.

Titel | Title:

Livet paa Landet : Skildringer.

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : Karl Schønbergs Forlag, 1871

Fysiske størrelse | Physical extent:

186 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Livet paa Landet.

Skildringer

af

Anton Nielsen.

Kjøbenhavn.

Karl Schønbergs Forlag.

1871.

57,-227,-7°

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved J. S. Mühle.

Saa tidt jeg saa paa dig, du lille Spurv,
hvor flink du samlede paa Mark og Beje,
hvor glad du fløj til Hedens skjulte Kurb
med Korn til dine Smaa paa bløde Leje.

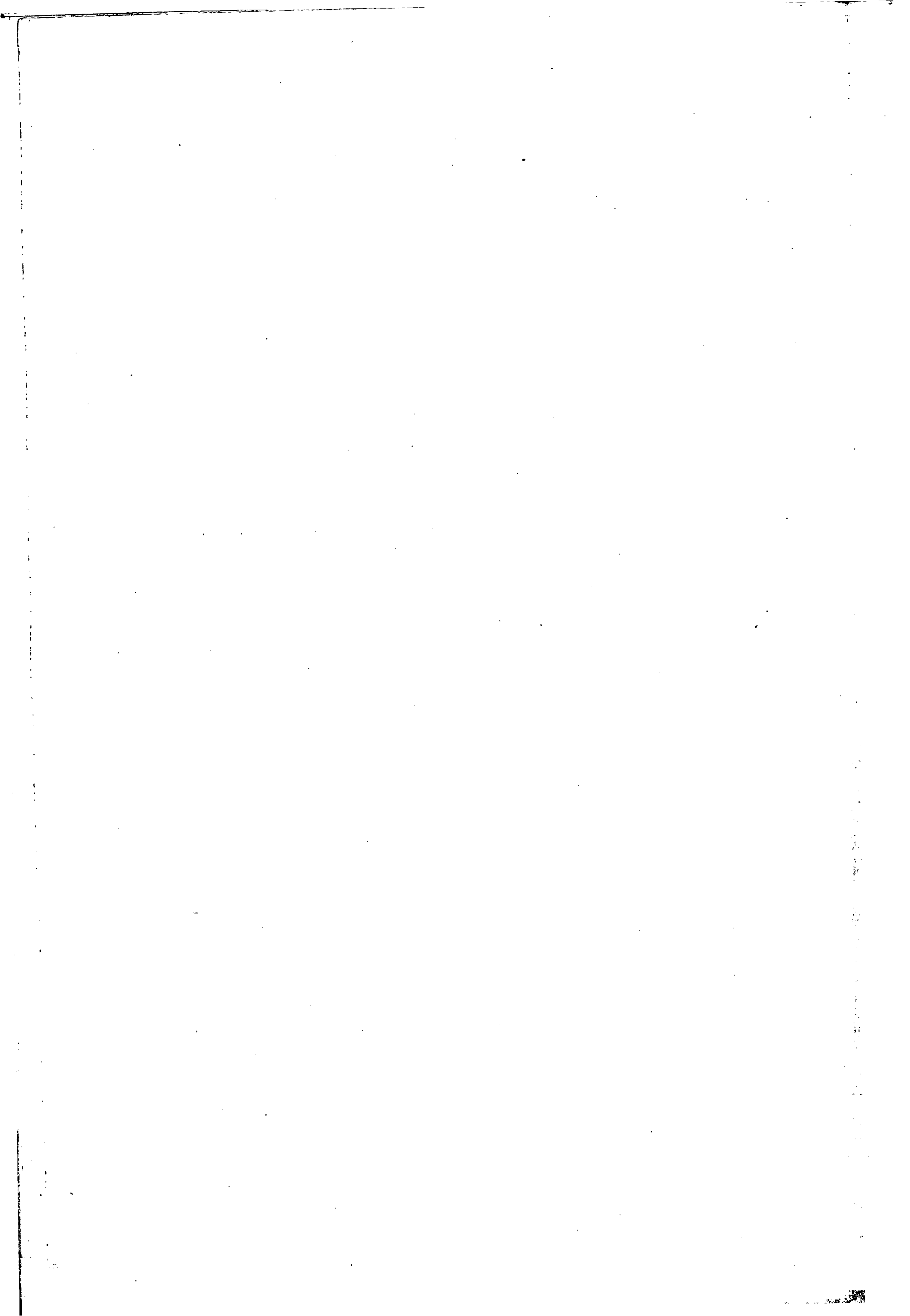
Saa tidt jeg saa, i Tjørnebuskens Gang,
hvor let du ghyngede paa grønne Kviste;
du stemte op saa glad din bedste Sang,
og at den ringe var, du selv ej vidste.

Din friske Kvidder fyldte dog mit Bryst
og vakte Genklang der af Tanker rene;
saa lærte jeg, at selv en fattig Røst
ej altid skal i Verden klinge ene.

Nej, har den kun sit Hjem i Hjertets Bo
og springer ud fra Livets bedste Kilde,
saa vil den nok, du gav mig, Spurv, den Tro!
saa Indgang hos de Smaa og hos de Milde.

Seg kvidrer med, du lille, muntre Kræ,
med mine Toner, som de nu kan blive;
der samles vel omkring mit Tjørnetræ
en lille Flok som de kan Glæde give.

Seg deler ud, for jeg har ogsaa Smaa,
hvert Korn jeg fandt paa Bondens Mark og Beje;
og kan det hjælpe dem til Vækst at faa,
det er den bedste Løn som jeg vil eje!

Den ny Adels.

Den gamle Grev Rosenfelt levede baade Vinter og Sommer et meget stille Liv, ude paa sin Herregaard. Han havde Omegnens Adels samlet en Gang om Aaret til Jagten og for alle borgerlige Honoratiores var der stor Middag hver Nytaarsdag, det var det hele. Vi begynder nu en Juleaften. Der var meget stille paa Herregaarden, ikke et fremmed Menneske og dog en dobbelt Fest. Thi foruden at det var Jul, var det ogsaa den unge Greves Fødselsdag. For tyve Aar siden, var han nemlig kommet paa denne Aften som en Julegave og da hans Forældre, hverken før eller siden havde faat nogen Gave af den Slags, saa kan man nok vide, at den blev holdt i Ære. Nu var han vokset op til en dejlig, frisk Ungling; hans Forældre var jo særdeles glade over ham, naturligvis — men der var alligevel noget i Vejen med ham, som kostede det højvelbaarne Ægtepar baade Rykker og Suk, og hvad mon det kunde være?

De havde nylig spist Aftensmad. Tjenerne var gaat, efterat have aabnet Dørene til de tilstødende Værelser. Greven bød sin Hustru Armen med et Buf. Den gamle Komtesse, en langt ude Beslægtet, rejste sig og ventede at den unge Grev Ferdinand skulde byde hende Armen; men han gik tankefuld bag efter sine Forældre og overlod hende til bitre

Betragtninger over Nutidens Mangel paa Høflighed. Toget standsede i et Bærelse, der var prægtigt oplyst. Midt paa Gulvet stod et Julebord, dækket med kostbare Gaver. Greven og Grevinden delte ud. Først vekslede de Gaver, ledsagede af pæne Ord, med hverandre indbyrdes, derpaa delte de ud til Sønnen og Komtescen. Hun blev uhyre glad for et Armbaand og en Brystnaal; det havde hun Grund til, for naar hun fik det paa, saa var der dog noget kønt ved hende. Grevens Gave til Sønnen var en dejlig sølvbeslagen Jagtbøsse med alt ønskeligt Tilbehør og Grev Ferdinand gjorde sig ogsaa al mulig Umage for at være saa glad derover. Grevinden gav sin Søn to sorte Slips, med en hvid broderet Blomst i Hjørnerne, og Sønnen tog sin Moder om Halsen og kyskede hende med saadan en Varme, saa den gamle Greve næsten blev misundelig. Derefter gik de tilbage til Dagligstuen, hvor Kvindfolkene satte sig til Ro, men Greven indbød sin Søn til at røge en Sigar i sit Bærelse. Da han nu havde faat sat sig i Gyngestolen med Gyngeskammelen under Fødderne og den tændte Sigar i Munden, var han rigtig i sit Væs.

„Naa, hvorledes gaar det saa i Byen, min Søn? Hvordan har han det, Kammerjunker Kronberg?“

„Aa, godt. Han er da rask.“

„Har du nylig besøgt ham?“

„Nej, men jeg hilste paa ham i Aftes, paa Gaden.“

„Hvordan gaar det med den unge Grev Hohenheim? I er da Venner endnu?“

„Ja, vi har aldrig været Uvenner.“

„Han er vel din nærmeste Omgangsven, kan jeg tænke.“

„Ja, vi ses da en Gang imellem, naar det kan træffe sig.“

„Men hvem omgaas du da egentlig med, hvem i Alverden kan du foretrække for Hohenheim?“

„Ja Fader, der er ingen jeg saadan har sluttet mig til. Naar jeg sidder ene i mit Værelse med mine Bøger, eller jeg gaar ene min Tur paa Borden, saa er jeg mest lykkelig.“

„Ja, det er meget godt, min Søn. Jeg skulde være den sidste der skulde opmuntre dig til Udskejelser; men tillad mig at sige dig: saadan et ubemærket Liv passer sig ikke for Grev Ferdinand af Rosenfelt. Det vilde være rosværdigt for enhver borgerlig Student, men af en ung rig Adelsmand fordrer man, at han skal vise sig som en saadan og hævde sin Stilling.“

„Men kære Fader, er der da ikke Frihed for Adelsmænd, ligesaavel som for andre Folk heri Landet?“

„Frihed!“ raabte Greven og sprang op. „Frihed! skal jeg ogsaa høre det infame Navn fra dine Læber. Frihed, det er et Gøglespil, et Lustslyn, men desuagtet er det en Gift, som vil tilintetgøre Samfundets Organisme.“

„Men Friheden kan dog gøre Folk saa kraftige og saa glade.“

„Glade! ja ligesom Børn kan blive glade over en Rangles tomme Klang. Men lad mig sige dig, Grev Ferdinand af Rosenfelt, at det Legetsøj man kalder Frihed, er ikke for os, Tronens og Samfundets Støtter. Støtter, de skal bære, de kan ikke være fri, men maa staa stille; naar de vakler og ryster, saa ryster hele Huset. Saaledes er vor nedarvede Plads, som vi ikke kan forlade uden at blive Genstand for vore Jævnliges Foragt.“

„Men Fader!“

„Ja, jeg kommer i Affekt, undskyld, min Søn; Fejlen er ikke ene paa min Side. — Men lad det komme til en rolig Forklaring imellem os. Hvorledes lever du din Tid

derinde? Du har jo i alt ikke brugt tyve Daler om Maanedens. Sulter du? Lever du som en Gnier, eller hvordan er det fat med dig?"

„Kære Fader, du ser jo, at jeg er ordentlig flædt og vel ved Magt. Jeg lever saa lykkeligt som et ungt Menneske kan leve — men — men der er dog noget, som staar for mig, noget som jeg længe efter, men jeg kan ikke faa Navn til det, nej!"

„Lad mig sige dig, hvad det er. Der er Udspredelse du trænger til. Jeg kender dit Gang til Ensomhed, men det har ingen, allermindst unge Mennesker Gavn af. Hvorfor besøger du ikke Teatret? Hvorfor holder du ikke Ridehest? Hvorfor kommer du aldrig til Bæddeløb? Hvorfor afflaar du alle Indbydelser til Jagtpartier, Middagsfester og Baller? Hvorfor tager du aldrig Del i de smaa lystige Ungkarlegilder, som andre unge Mænd af din Stand sætter saa megen Pris paa? Du ser, jeg er vel underrettet. Du sidder i din Ensomhed og længe og vil dog aldrig gøre et Skridt for at faa din Længsel stillet. Du er altsaa fast besluttet paa, at blive en Særling."

„Af nej Fader, du tager rent fejl af mig. Jeg holder kun af Ensomheden, fordi jeg er nødt til at være ene. Na var der et Menneske, som kunde forstaa mig, jeg vilde styrte mig i hans Favn, jeg vilde aldrig skilles fra ham. Nej, de Mennesker jeg kender er ikke saadan. De Udspredder som du nævner, de har jeg jo prøvet allesammen, men jeg bliver saa tom og saa flov ovenpaa, saa jeg er flere Dage om at forvinde det. — Nej Fader, lad mig gaa min egen Gang, der er maaske mange, som vil kalde den skæv, ja, lad dem kun det; men skal jeg blive lykkelig, saa maa jeg følge min egen Natur. Maa jeg saa, kære Fader? du plejer jo aldrig at nægte mig noget paa min Fødselsdag."

„Det gør mig ondt, at vi har faat fat i det Emne i Aften; nu vil jeg lade det fare med denne Bemærkning, som du maaske vil være saa god at erindre: Længere end et Aar til, faar du ikke Lov til at leve som Eremit.“

Klokken 9 Julemorgen var Solen oppe over Synsfredsen og smykkede den blege Vinter med Utsæts Glands og Livets Farver. De rimfrosne Træer i Haven rødmede udseligt over deres egen Pragt; den sorte Røg fra Skorstenen boltrede sig i den gyldne Solglands og straalende af Glæde søgte den op imod det Høje.

Den grevelige Familie var tidlig samlet til The, kun den gamle Komtesse manglede. De sad og var glade over hverandre, men vekslede ikke mange Ord. Bludselig hørtes der Bjældeflang.

„Kommer her Fremmede saa tidligt!“ udbrød Ferdinand og sprang hen til Vinduet. Den gamle Greve rejste sig og sagde:

„Nej, det er ikke andet end den sidste Julegave, min Søn. Jeg ved jo du holder saa meget af, at køre i Kane.“

„Aa, det var dog et nydeligt lille Køretøj. Tak, kære Fader! Er Hesten ogsaa min?“

„Ja, og Rudffen med, om du vil have ham.“

„Har du set det, Moder, kom herhen! Aa, nu bliver jeg vist ikke hjemme nogen eneste Dag i Julen!“

„Aa, det har vist ingen Nød med saadan en Eneboer. Jeg lod spænde for; det faldt mig ind, at du muligvis vilde til Kirke. Grevinden og jeg finder det temmelig foldt, men et Medlem af Herskabet burde dog ikke savnes i Dag i vor Kirke.“

„Aa Moder, maa jeg ikke køre for dig til Kirke? Du plejer jo ikke at være bange for Kulden.“

„Ja jeg ved virkelig ikke, lille Ferdinand,“ sagde hun

og saa spørgende paa Hs. Højvelbaarenhed. Denne rynkede Panden og sagde:

„Paa en stor Højtidsdag burde man dog komme mere standsmæssig afsted. Du kan jo hverken have Kudst eller Tjener med — saa maa du tage den store Kane.“

„Aa nej Fader! Lad mig nu denne ene Gang føre for Moder i min egen lille Kane! Jeg skal nok selv være baade Kudst og Tjener.“

„Naa, ja, du vil jo ikke ligne andre Mennesker.“

„Men bliver du ilde tilmode over det, Fader, saa bliver vi heller hjemme.“

„Vist ikke; jeg bliver jo glad af at se paa dig.“

Nu blev der ringet paa Kammerjomfruen, for Grevinden skulde skynde sig og efter en halv Times Forløb sad hun virkelig nede i Kanen, under en Dynge Pelsværk. Nu svingede Grev Ferdinand den vældige Kanepidst og i kort Galop for Hesten ud af Porten. De for nu hen ad den blændende hvide Flade med de lyseblaa Skygger. Bjælderne klang, Hesten prustede, Kanetøjet glimrede i Solen; men de to glade Mennesker, det var dog den største Stads. De følte sig saa fri som Fuglen i Luften og de skiftede saa mangt et kærtligt Ord. Moderen talte om sin Længsel og sit Haab; det var Sønnen, det var Sønnen! Han talte om sin Glæde over Hjemmet, det var Moderen, ja, det forstod hun. Han talte ogsaa om sin Længsel og sit Haab i den dunkle Fremtid; det forstod ingen af dem.

De naade Landsbhyen. Børnene kom springende for at se efter Kanen, de Gamle, som var indenfor aandede paa de frogne Ruder; for man vil jo altid saa gerne se efter en Kane, det gaar saa muntert. Oppe ved Kirken strømmede Folket sammen. Hvem var dog det? Aa, det var jo Grevinden, og Sønnen der førte for hende! Nej, nu havde

de dog aldrig set Grevens komme saa ligesom afsted! Sønnen førte for Moderen, ligesom andre Mennesker, nej, det var da morsomt.

Mange tilbød sig at føre Ranen hen i en Gaard. Ferdinand takkede og rakte Tømmen til den nærmeste. Derpaa tog han sin Moders Rejsetøj paa den ene Arm og bød hende den anden. Nej, hvor Grevinden dog var mild i Dag! men det var da ogsaa saadan en dejlig Søn hun havde at følges med. Klokkerne kimedede. Julefangen begyndte om: Et lidet Barn saa lysteligt.

Gud er os ikke streng og vred,
det kan vi deraf vide,
at han har sendt sin Søn herved
for Verdens Skyld at lide.

Da fyldtes Grevindens Dje med Taarer. Nej, den Gud kunde ikke være streng og vred, som saadan havde fyldt hendes Hjerte med Glæde. Og Sønnen forstod sin Moders Taarer, de gjorde ham glad, de avlede ogsaa Taarer i hans Dje. Men nu var Præsten paa Prækestolen. Hvad var det? Et ungt Menneske uden Kjole og Krave! Men hvor var den gamle højærværdige Provst, der altid blinkede saa meget smukt med Djnene, ligesom han kæmpede med Taarer, især naar han bad for den grevelige Familie! Na, han sad nede i sin Stol endnu — altsaa maatte det vel være hans Søn, den unge Kandidat.

Det var første Gang han prægede i sin Faders Kirke. Menigheden var saa spændt. Provstens Tale kunde de udenad, for længe siden. Nu begynder hans:

„Velkommen, du ædle Kongesøn, til dette ringe Land og dette ringe Folk! Tusinde Gange velkommen! Kom du som andre Konger og Kongebørn, naar de rejser om i deres Land for at blive fejret, for at blive modtaget med Pragt

og Glands, for at tilbringe en Tid i Herlighed og Glæde, saa var du kommen forgæves til denne fattige Jord. Den Herlighed du kan finde her, er kun Støv og Aske mod den du forlod. Men du kender os bedre, vi kender dig bedre; du ved at al Skabningen sukker og er i Smerte indtil nu; du er ikke kommet for at modtage Ofre, men for at ofre dig selv, saa at Smertens Suk kan opløse sig i Glædens Smil. Ikke er du kommet for at nyde, men for at arbejde og kæmpe, for at vise os Livets Strid, for at gaa fremmerst i den haarde Kamp. Velkommen da, ædle Kongesøn, al Verdens Trøst! Dit Korsbanner skal være det Mærke vi følger i Kampen, det skal vise os Vej til den evige Sejershal, hvor du skal trone, efter at du har lagt alle dine Fjender under dine Fødder!"

Nu fortalte han, hvorledes Verden, fra et Paradis uden Smerte og Sorg, var bleven forvandlet til en stridende og sukkende Verden, paa Grund af Menneskets dybe Fald. De havde i mange, mange Aar stredet en haard Kamp under Lovens Anførsel, uden andet Haab end den Lyssning i det Fjerne som Profeterne pegede paa, men nu var den signede Dag kommen med Solens fulde Glands, nu kunde vi se den Enbaarnes Herlighed, fuld af Naade og Sandhed. Nu var han kommen med Styrke og med Sejershaab til enhver, der vilde følge ham og hans Banner. Men Bannerets Mærke var Korset, det vil sige Kampen, den aldrig hvilende Strid mod alt Ondt i os og uden om os, Striden for alt hvad der kan kaldes godt og skønt i Himlen og paa Jorden. I Paradis, der havde Mennesket Barnekaar, der svandt Tiden i Fryd og Fred, nu har Frelseren atter vundet os Paradisets Barnekaar, men vi maa kæmpe os frem dertil; selv det, at leve som et Menneske, er at kæmpe, men at leve som en Kristen, er at stride den ædleste Strid for det højeste Maal.

Det er ikke værd at gøre Udtoget af hans Præken længere, det bliver dog kun mat imod det varme Ord han talte, det Ord som lysnede i hans Ansigt og strømmede frisk fra hans Hjerte. Menigheden var aandeløs, den havde aldrig før kendt Ordets Kraft. Hvad Styrke var der vel i de hule Flossler Provsten opvartede med, om end de blev fremsagte med den rigtigste Betoning og ledsagede af det yndigste Minespil.

Da Kandidaten sagde Amen turde den ene knap se paa den anden. Alle var forbavsede, mange var virkelig rørte og iblandt dem de to adelige Tilhørere. Grevinden glemte rent, at hun og hendes Gemal plejede altid at tage bort straks efter Talens Slutning. Da hun endelig huskede paa det, saa hun at hendes Søn sang med saadan en Lyst, at hun ikke nænnede at forstyrre ham. Først da al Ting var forbi rejste Grevinden sig og fulgte med Sønnen og med den øvrige Menighed. Alle saa de saa mildt til Moder og Søn og der var mange, som vilde gerne have sagt et venligt Ord til dem; det havde vistnok ogsaa faldet i god Jord, men de torde ikke.

Den Mand, som havde ført Kanen hen i Byen var gaat ud i Forvejen, nu stod han derude ved det forspændte Røretøj og var hel glad og stolt over, at han havde maattet gøre Greven den lille Tjeneste. Grev Ferdinand tog Tømmerne og rakte Manden sin Haand til Tak og Grevinden nikkede saa mildt til ham. Derpaa hilste de venligt til alle de andre og for afsted.

Da de var kommet vel ud af den nysgerrige By bøjede Ferdinand sig ned og spurgte:

„Kom Moder ikke til at fryse?“

„Nei, lille Ferdinand, jeg er saa yndig varm.“

„Hvordan synes Moder om Turen?“

„Na, jeg kan aldrig huske, jeg har haft saa smuk en Julemorgen.“

„Og Præsten?“

„Ja, den forbausede mig virkelig.“

„Ikke mere?“

„Jo, den gjorde mig saa glad og varm.“

„Mig ogsaa. Den har givet mig saameget at tænke paa.“

„Det gjorde mig ogsaa saa godt at se, hvor venlige de simple Bønderfolk var imod os; det har jeg aldrig set før.“

„Na, Moder! hver Gang de saa mildt til mig, da fik jeg stor Lyst til at tage dem i Haanden, ja, til at trykke dem op til mit Bryst.“

„Gud bevares! Det havde da været et højt eksalteret Skridt.“

„Ja, men hvorfor skal vi ogsaa sidde saa alene paa vore store Herregaarde, hvor der aldrig kommer andre end de stive Grever og Baroner. Saa du ikke hvor fortroligt de talte sammen og fulgtes ad, alle Bønderfolkene. Jeg er vis paa, at der er maaske ikke en eneste, uden at han besøger en god Ven i Dag, eller ogsaa der kommer nogle Venner til ham. Det er blot os Adelige, som er fordømte til at sidde i vor Storhed og Glands og fede os ihjel — men det forstaar sig: vi fæder os med Anstand.“

„Nu bliver du jo bitter, lille Ferdinand!“

„Ja, kære Moder, det kan da heller ikke være rigtigt, at vi saadan skiller os fra Folket. Hvorfor maa vi ikke tage Del i deres hyggelige Samliv, de vilde jo dog saa gerne have os med. Vi er jo dog alle danske Folk, enten vi bor i Hytter eller i Borge — og Kristus, som er født i Dag, han er jo dog født for os alle. Hvorfor skal saa nogle leve ligesom de var en fremmed Slægt i Landet, uden at leve

sammen med det øvrige Folk, uden at glæde sig med det, uden at stride og lide med det. Jeg føler der er noget stygt og usandt i denne Adskillelse."

"Ja, min Søn, jeg har undertiden følt noget lignende og det har ogsaa gjort mig ondt, at det er saadan. Men Vorherre bevare os fra at tænke paa nogen Omvæltning; vi maa jo lade os nøje med den bestaaende Samfundorden."

"Nej, Moder, hvad der ikke er godt, det maa vi ikke lade os nøje med, for det kommer ikke fra Gud; det maa vi bestandig kæmpe imod — —"

"Men hør, lille Ferdinand, du maa endelig tale forsigtig med din Fader om saadanne Ting; han er en gammel Mand, der tilhører Fortiden."

"Ja, men jeg er en ung Mand, kære Moder, og jeg maa ogsaa tilhøre den Tid jeg er opvokset i, dersom ikke jeg skal komme til at foragte mig selv. Err! Gud fri os! der ligger jo et Menneske i Sneen!"

Han sprang af. Det var en pjaltet Haandværksvend som saa noget fordruffen ud.

"Aa Gud, er han død?" spurgte Grevinden.

"Nej, han sover, men han vilde vist aldrig vaagne mer hvis vi lod ham ligge her."

"Aa, den Stakkel!"

"Tør Moder holde Tømmen?"

"Ja lad mig prøve — Er der dog ingen Mennesker her i Nærheden?"

"Nej."

"Men hvad vil du gøre med ham?"

"Jeg vil se at saa ham hen i Forenden af Kanen."

"Uh, nej! saa vil jeg hellere gaa."

"Nej, det kan du ikke, i den dybe Sne."

Ferdinand fik nu rejst ham overende; han stønnede uden at kunne vaagne.

„Uh, hvor han er rædsom! Nej, jeg bliver ikke paa Ranen!“

„Kære Moder, tænk dog paa, at Kristus er ogsaa kommet til Verden for dette stakkels Menneskes Skyld — — Kunde jeg dog bare faa ham vaagen; han er mig for tung.“

Ved at kaste Sne i Ansigtet paa ham, fik Ferdinand dog faa meget Liv i ham, at han kunde hjælpe lidt til. Han saa sig forbauset om, uden at sige noget. Ferdinand fik ham til Sæde i Ranen og indhyllede ham i Tepper, hans Dine faldt straks til igen. Han trykkede vistnok Grevindens Fødder slemt, men hun klagede sig ikke og nu gik det da ogsaa i en susende Fart.

„Lille Moder, det var sikkert en Guds Styrelse, at vi skulde faa Dje paa ham,“ sagde Ferdinand.

„Ja, det var det jo nok — — Men du fører da vel ikke hjem med ham?“

„Nej, jeg sætter ham af i det første Hus vi kommer til — Og saa vil vi se at redde, hvad Menneskeligt der endnu er ved ham.“

„Af, der er vist ikke meget.“

„Ja, saalænge der er Liv er der Haab.“

Da de havde ført en lille Fjerdingvej kom de til en Gaard, som laa lidt fra Vejen. Grev Ferdinand førte rask derind. Porten stod just aaben. Der blev Forundring, flere Ansigter kigede ud igennem de halvt optøede Ruder; en Karl og en Dreng sprang ud.

„Er Manden hjemme?“ spurgte Greven.

„Nej, mine Forældre er kørt til Kirke,“ svarede Karlen.

„Naa — Her er et halvdødt Menneske som jeg har fundet paa Landevejen. De faar tage ham ind i Barmen og

pleje ham, til han bliver rask igen. Jeg skal nok betale Dem for Deres Ulejlighed. Jeg er Grevens Søn her fra Rosenfelt; det er min Moder."

Nu fik de Stymperen af, Greven og Karlen slæbte ham ind i Stuen og Gaardmands sønnen lovede, at de skulde nok sørge for ham. Greven kom paa Ranen igen og sagde:

"Farvel! og Tak skal De have! Hils saa Deres Forældre, at de maa være gode imod ham; jeg skal nok betale."

"Men hvem skal saa betale Dem for Deres Ulejlighed?"

"Hm, Hm! Saadan noget betaler Vorherre os mange Gange," svarede Greven rødmende.

"Ja, mine Forældre er heller ikke vant til, at saa anden Betaling for den Slags."

Nu hilse de Rørende høfligt og kom afsted igen.

"Maa, Gud ske Lov!" sagde Grevinden og drog Vejret dybt. "Jeg haaber dog ikke det har sinket os, saa vi skulde komme paafaldende sent."

"Nej, nu er vi jo straks hjemme."

"Det var jo et helt Eventyr. Torde vi bare fortælle det der hjemme!"

"Ja, kan vi ikke nok det?"

"Nej, det er vist ikke raadeligt — — Jeg syntes den Karl i Gaarden talte saa næsvist til dig."

"Det syntes jeg ogsaa selv. Jeg fornærmede ham vist ved at byde dem Betaling flere Gange."

"Men det var du jo nødt til. Du kunde jo ikke forlange den Ulejlighed af dem for intet."

"Nej, men saa kunde jeg ladet dem fordre, om de havde haft Sind til det. Hvis nogen bød mig Penge for saadan en Rærlighedsgerning, tror Moder saa ikke, jeg blev vred?"

„Ja, det er ogsaa en anden Sag.“

„Nej, det er ganske den samme Sag. Og desuden staar han fuldkommen fri overfor mig og har Lov til at tale ligesaa dristig til mig, som jeg til ham.“

„Ja, jeg ved ikke, min Søn. — Man hører saa mange underlige Ting i denne Tid, som jeg kun forstaar paa halvt. Men det forekommer mig som de gamle stolte Herreborge ryster i deres Grundvolde.“

„Nej Moder, de ryster ikke, de skal ikke væltes; men de smuldrer hen, tilligemed alt hvad de gemmer fra en Tid, som er dømt af Folkets Aand.“

Nu naade de Herregaarden, der knejsede saa stolt med sine Spir og Fløje, med sit adelige Vaaben over Porten med Hjelme og Bædderhorn, med Roser og Villier.

„Aa, havde der bare vajet et Dannebrogsslag, istedetfor det altsammen,“ sukede Ferdinand ved sig selv.

Dagen henrandt temmeligt fedeligt for ham. De øvrige Medlemmer af den grevelige Familie fedede sig vel ogsaa, men de var saa godt vant til det. Kronen paa det hele var en Familiemhist, der bragte Grev Ferdinand til at synde saa haardt imod den gode Tone, at han gabede flere Gange. Det blev ikke ubemærket af den gamle Komtesse, hun udøste ogsaa sin fornemme Harmes for Kammerjomfruen, da hun ikke havde andre.

Anden Juledag, om Morgenens tidlig, Klokken tolv, som det hed paa Herregaarden, forlangte Grev Ferdinand sin Kane og førte hen til den Bonde hvor han havde været Dagen i Forvejen. Han spurgte efter Haudværksvenden og blev vist op til et Kammer, hvor han laa.

„Naa, hvordan har De det i Dag?“ spurgte Greven.

„Var det Dem, der tog mig op fra Landevejen a’.“

„Ja.“

„Gud velsigne Deres gode Hjerte, men — ja, jeg skulde vel inte sige det — men det havde vist været bedre, hvis De havde ladet mig ligge.“

„Hvorfor dog, Menneſte?“

„Jo, ſer De, nu har jeg haft det ſaa godt her i Dag og igaar hos diſſe dejlige Menneſter — jeg har aldrig ligget i ſaadan en Seng ſom denneherſens — og de har aldrig talt andet end Venlighed til mig, ſkønt de ſaa hvordan jeg var faren. Det er li'ſom jeg var i Himmerig; men nu ſkal jeg jo ud til min Elendighed igen. Jeg drikker, naturligviſ, og bli'r et Dyr li'ſom før — men vil De tro, unge Herre, at nu bliver det ſtrengere for mig; det føler jeg.“

„Men det beror jo paa Dem ſelv, om De vil gøre Dem til et Dyr.“

„Møjet rigtig! Saadan ſagde jeg ogſaa, da jeg var et ungt, ſmukt Menneſte li'ſom De, for det har jeg voren. Og, ja! — Saa ſagde jeg li'ſaadan, naar jeg ſaa en fordruffen Haandværker, men den Gang vidſte jeg inte hvad det var, at leve i daglig Omgang med raa Menneſter og ſaa ſla's med Fattigdom, ja, og ſaa ſin egen Begærlighed. Nu ved jeg det, Gud bedre mig!“

Saa græd Stymperen ſom et Barn og det ſkar i Hjertet paa den unge Mand; han ſagde:

„Nu ſkal De ſlaa Dem til Ro her, Tulen over. Naar De kommer op, ſaa kan De jo hjælpe Folkene med et og andet. Hvad Haandværk har De?“

„Jeg er Sallemaver.“

„Ja, ſaa vil der jo nok blive noget til Dem at beſtille for det første. Vær nu glad og taſ Vorherre for Deres Frelſe. De kan jo da mærke, han har ikke forladt Dem endnu. Efter Nyaar tales vi ved igen.“

Greven fik nu gjort Aftale med Manden om, at Sattel-

mageren maatte blive der for det første og da det lod til, at være Gaardmanden ligesaa meget om at gøre, at redde det ullykkelige Menneske, saa brændte Greven sig ikke anden Gang ved at byde Betaling. Nu kom Konen ind og sagde, lidt underlig:

„Jeg tør vel ikke byde Greven en Kop Kaffe — men det er jo kun simpelt. Her er en anden Ungkarl, som vil gøre Dem Selskab; det er da egentlig ham, der har sat det i mig, for jeg torde ikke. Men de Unge, de kan jo snart blive kendt.“

Greven saa forbavsset, men tillige glad paa hende og fulgte hende ind i Dagligstuen.

„Men min Hest fryser fordærvet!“ udbød han.

„Ham har vi sat ind i Stalden,“ svarede Sønnen, som nu rejste sig op, og uden videre gav Greven Haanden.

„I Dag har jeg været i Kirke, i Dag var det min Tur,“ fortalte Hans.

„Naa! Hvem prægede i Dag?“ spurgte Greven.

„Det gjorde Provstens Søn, ligesom igaar. Provsten er nok hæs i denne Tid.“

„Hvad synes de om Kandidaten?“

„Rigtig godt. Det er da en, som kan saa Folk til at høre efter. Igaar havde han nok talt om Kampen her i Livet, i Dag talte han om Kampens herlige Udgang; hvorledes de Trofaste saa bestandig klarere Sejren, indtil de tilsidst, ligesom Stefanus kunde se Himlen aaben.“

„Na, havde jeg bare hørt det med!“

„Kender De ikke Provstens Søn!“

„Nej, han er jo ældre end jeg, og han har været borte altid.“

„Ham skulde De rigtignok snakke med. I to kunde vist blive godt kendt.“

„Ja, hvorledes skulde det gaa til? Vi omgaas jo ikke
 ga og jeg ved ingen, som kan gøre mig bekendt med ham.“

„Na, De kan jo bare føre ind i Præstegaarden, lige-
 som saadan som De førte ind her.“

Greven rødmede, uden at svare.

„Jeg kan gerne følges med derop, for jeg er godt kendt
 om med ham.“

Greven faldt fra den ene Forbavselse i den anden; han
 kunde neppe komme op af den ene, førend han plumpede i den
 anden. Denne ligesfremme, trofhyldige Maade hvorpaa de be-
 handlede ham, den højhjertede Maade hvorpaa de tog imod
 Haandværksfrenden, den Søn som var saa oplyst og for-
 staaelsefuld; og at han vilde præsentere Greven i Provstens Hus,
 altså alt det var lutter Forbavselse, den ene større end den anden.
 Greven blev helt overvældet og henrevet af dette friske og na-
 turlige Liv, som han neppe kendte af Fortællinger. Han saa
 paa sit Ur, der var fire Timer til Middag, han takkede for
 Tilbudet og der blev straks spændt for.

„Det er vel bedst, at De staar bag paa og fører; for
 De vil vel ikke have, at jeg skal antages for Deres Tjener,“
 påstod Hans.

„Nej Hans, det passer da ikke, at Du sidder i Rænen!“
 påstod Moderen.

„Jo, det er da bedst at Greven fører sin egen Hest,“
 bemærkede Manden. Det syntes da Greven ogsaa var rimeligt,
 og saa trøb da Gaardmandssønnen ind i Rænen og gjorde
 sig det maaest muligt med Teppe og Fodpose, mens Greven var
 ved hans Rudst. De var ikke kommet ret langt fra Gaarden
 før Greven sagde:

„Hør Hans! hvor har De faat det Væsen fra, som er
 saa forskellig fra andre Bønderfolks Væsen, ja, selv fra Deres
 Forældre?“

„Ja, De synes vist ikke ret godt om mit Bæsen, men saadan er jeg ellers ikke. Jeg undrer mig over mig selv, at jeg er saa dristig ved Dem, saadan har jeg aldrig før kunnet tale med sine Folk. De maa ikke blive vred paa mig, det er ikke af Næsvished, men — men det kommer vist af, at De er selv saa ligefrem.“

„Ja, men De taler saa godt for Dem, har De været meget ude?“

„Nej, jeg har aldrig været andre Steder end hos mine Forældre. Men en Ting tror jeg nok jeg har haft saa meget Gavn af, og det er, at jeg er kommet saa meget sammen med Præstesønnen.“

„Det maa da være et rart Menneske.“

„Ja nu skal De saa ham at se. — Han har fortalt mig saa meget om Højskolerne og kunde jeg saa Lov til at komme paa saadan en, saa tror jeg næsten ikke jeg brød mig om, at komme andre Steder.“

„Jeg kender slet ikke disse Højskoler, mon de skulde være saa rare?“

„Nu kan De jo høre hvad Kandidaten siger om dem, han har været Lærer paa en. Saa! nu er vi her. Drej til Venstre, naar vi kommer igennem Porten.“

„Hvem skal melde os?“

„Det skal jeg nok klare. Goddag Sofum! nu faar du store Fremmede!“ sagde han til Røgteren, der kom for at tage imod Hesten. „Kom nu denne Vej,“ bad han Greven og gik ind i Gangen og bankede paa Kandidatens Dør. Der var ingen. „Saa er de vel ved at spise til Middag, lad os saa gaa ind i hans Kammer og ikke forstyrre dem,“ sagde Hans, men det var forsilddig. Kandidaten kom ud og tørte sig om Munden. Han tog Hans i Haanden og strakte tøvende

med sin Haand ud imod Greven. Men denne tog flink imod og A. Hans var hurtig til at begynde paa Præsentationen:

„Ja, De kender vel ikke den Karl, det er Grevens Søn som oppe paa Gaarden. Han var i Kirke igaar og der huede sig han Dem saa godt; saa fik jeg sat det i ham, at vi skulde at føre herop til Dem.“

Kandidaten gjorde en lille Bøjning for Greven og sagde så derpaa:

„Vi er ved at spise, vil De gøre os Selskab?“

„Tak, vi har drukket Kaffe i dette Øjeblik, men tjen os nu i, at gaa ind og spis færdig. De maa ikke forstyrre os nogen. Sig, at det er blot et Par Karle, som vil tale med Dem; det er nok ikke saa sjældent De taler med Karle,“ sagde G. Greven.

„Ja, saa ryger vi os en Pipe Tobak imens,“ sagde Hans.

Kandidaten gik med den Bæst og de spiste roligt videre og derinde, uden at ane det fornemme Besøg. Men det kunde dog ikke holdes skjult længe, da Provstens Følke kendte Røretøjet fra Gaardsdagen. Kandidaten kom tilbage, han stoppede sin Pipe og satte sig hos dem, og de tre Unge kom snart til at lottale sammen som gamle Venner og det var jo især den udmærkede Hans, som bragte al Stivhed til at forsvinde.

Pludselig bankede det paa Døren og ind traadte Provstens Adelskarl, som tillige var Ruds, i sin Rudskehenille, ad hvid Snor om Kasketten, grumfede Badstefindshandsker — så det var underligt, at han ikke skulde have Pidsken med. Han liggjorde et mærkværdigt Buf og begyndte, stammende og rødme:

„Jeg skulde hilse fra Provsten, hm, fra hans Højelidsbaarenhed Provsten — Provst Lund; om ikke Deres Højærværdighed — nej, om ikke Deres Højelidsbaarenhed vilde være hans Opvarter?“

Greven tvang sig til at være alvorlig og saa spørgende paa Kandidaten der blev helt ilde tilmode. „For at dække ham gif Hans hen, gav Rudsken Haanden og sagde:

„Goddag, Søren! Saa du har taget dig over at komme i Budsen. Du er rigtig strammet op, kanske du skal ud at føre?“

„Nej, he! nej, jeg skal ikke.“

Kandidaten sagde med dæmpet Røst til Greven:

„Min Fader har adskillige Egenheder. Dette skal betyde en Melding om, at han ønsker at gøre Dem sin Opvartning og Søren skal uheldigvis forestille en Tjener. — Det er godt, Søren,“ sagde han til denne. „Kan du hilse og sige Tak.“

„Ja!“ sagde Søren, inderlig glad over Udsigten til at slippe fra dette forfærdelige Bedemandsembede. „Farvel, Hans!“ sagde han og rakte ham Haanden, som han havde taget Handsken af. Men hvorfor skulde Greven være Stedbarn! Søren nærmede sig Grevens Stol, snappede hans Haand, bukkede igen og sagde: „Farvel, Deres Højærværdighed! Lev vel, til vi ses igen!“

Den Højtidelighed hvormed Søren udførte alt, gjorde det end mere komisk og de unge Mennesker kunde ikke lade være at trække paa Smilebaandet. Søren saa det ikke, han stræbte bare at komme ud. Kort efter bankede det atter og efter at Søren havde vist sig som Døroplukker, fremtraadte en lille, trivelig Herre i sort Galladrags med uhyre opstaaende Flipper. Han begyndte at bukke paa Dørtærskelen og gif bukkende frem ad Gulvet, men da Stuen var fuld af Røg og hans Syn kun svagt, tog han Retningen imod sin egen Søn og havde sikkert udtømt sit Overflødighedshorn af Komplimenter over ham, hvis ikke Greven var gaat ham i Møde. Nu begyndte Provsten og Greven at udføre en Del Smidig-

ed hedssøvelser, tjenlige til at styrke Ryghvirdlerne og imidlertid
 at fufede det med Højærværdigheder og Højvelbaarenheder, saa
 ed den stakkels Hans blev helt bange og vidste ikke, hvor han
 ff skulde gøre af sig selv og han var meget glad ved, at Prov-
 ff sten lod som han slet ikke saa ham. Da Provsten nu vilde
 ff slutte Aabningshøjtideligheden med et Mesterbux og et ditto
 ff Skrab, kom han til at træde Hans over Tæerne, men saa
 ff var han da ikke mere bange end han turde sige „Av!“

„Jeg beder om Forladelse!“ sagde Provsten og vendte
 ff sig hurtigt om imod Hans. „Min Søn præsenterer ikke sine
 ff Gæster. Det er jo —?“

„Det er Peder Olsens Hans,“ sagde Sønnen.

„Naa, du har formodentlig et Grinde til mig eller til
 ff Kandidaten, lille Hans. Det er ikke ganske belejligt, som du
 ff siger — —“

Nu blev Hans rød i Hovedet, men Kandidaten sagde:

„Nej, Fader, Hans er kommet for at besøge mig; han
 ff og Greven er fulgte ad.“

„Naa, saaledes!“ udbrød Provsten. Nu smilede han og
 ff bukkede for Hans og fortalte, at det glædede ham at se
 ff ham.

Hans var ikke meget for at tro det, men han lod sig
 ff da nøje med det. Nu udtalte Provsten det dristige Haab, at
 ff han maatte indføre Hans Højvelbaarenhed i sin Families
 ff Skød. Greven takkede. Provsten aabnede Døren, bukkede
 ff for Greven, saa kom Hans, endelig Kandidaten og nu gif
 ff Toget for sig igennem Gangen i den skønneste Orden. Ved
 ff Døren til Dagligstuen stod Søren i al sin Herlighed. Han
 ff ff skulde jo have aabnet den med Glands, men han stod og rev
 ff og sled i den, for den var gaat i Baglaas. Han udbrød:
 ff „Det er dog en forbandet Laas, Husbond, vi kommer til at
 ff og have Bud efter Smeden.“

„Saa gaar vi denne Vej," sagde Kandidaten. Først gennem et Pulterkammer, saa gennem et Sovestue gik nu Bejen til „Familiens Skød." Provstinden og hendes Datter stirrede med stor Forbavselse paa Toget, der kom ind ad Sovestuedøren i følgende Orden: 1) Kandidaten, med en lille fortrædelig Sky over Ansigtet, 2) Hans, som var ikke fri for nogle ondskabssfulde Trækninger med Mundvigerne, 3) Greven, der satte et forbløffet Ansigt op, med en undertrykt Ryst til at le, 4) Provsten, urimelig fløv og ydmyget. Da Provsten var ved at lukke Døren efter sig, kom Søren halende og spurgte højt, om han saa ikke skulde hente Smeden. „Nej, for — !" svarede Provsten bistert og smækkede Døren i. Men saalænge hele Besøget varede, kunde Provsten ikke forvinde den Tort og Kreditspilde, som Søren alene fik Skyld for. Det var kun med Besvær, at Provsten kunde udføre Præsentationen af sin Kone og Datter. Men nu førte Provstinden Samtalen. Det var en lille, livlig Dame; hun var rigtignok ogsaa slemt plaget med fornemme Nykker, men hun kom bedre fra det end hendes Mand. Datteren bød Kaffe og Chokolade og maatte jo selvfølgelig byde sig selv til Stue med det samme og det kan nok være, at den unge Greve syntes, at dette var det Bedste der blev budt ham. Det var ogsaa saadan en rar, naturlig Pige uden Spor af Skaberi og Snerperi. Det var just ingen Skønhed, men hun var frisk og mild, dog lidt undselig for den fornemme Gæst. Da man nu var færdig med Kaffen begyndte Samtalens Strøm at sagtne sig efterhaanden. Marie, Provstens Datter, gav sig til at syssle med sine Blomsterløg. Da var Greven ved hendes Side, han roste Blomsterne og spurgte om deres Navne. Han fortalte, at han havde ogsaa saadan en lille Winterhave i sin Stue i København, men ikke saa prægtig en Hyasint som den lyserøde.

„Den har to Stængler, vil De have den ene,“ sagde hun og brød den.

Greven rødmede af Glæde og takkede med Ord og Blif og Marie maatte ogsaa rødme, da hun saa hvor glad han blev. Saa stod de da og saa paa hverandre, uden at kunne sige noget; men saa kom Kandidaten dem til Hjælp og spurgte om ikke de skulde ind i deres Tobakskollegium igen. Greven anbefalede sig nu, han havde ikke lang Tid at raade over, da han tog Afsked; men glemte sig selv i den Grad, at han tog Frøken Marie i Haanden. Nu gik de tre Ungersvende den Vej de var kommet, men ude i Gangen, der stod endnu den trofaste Søren som Svejtsers ved den Dør, der ikke kunde aabnes. Provstens Søn gav ham nu Orlov og da de kom ind i Kammeret gav han Søren den Opregning, at det var en ualmindelig dygtig Ruds og Volskarl og det var Synd at forlange Tjenerforretninger af ham. Nu fik de Unge dem en fornøjelig og alvorlig Samtale om Tidens og Landets store Spørgsmaal og Hans glemte ikke at bringe Højskolerne paa Bane. Men ellers var han jo for det meste Tilhører og det var han ogsaa glad over. Greven rejste ikke før den yderste Tid, saa han lige netop kunde komme hjem til Middag og han syntes det var længe siden han havde haft saadan en rar Dag. Da han skulde skilles ved Hans, sagde han:

„Nu takker jeg Dem, fordi De har skaffet mig denne glade Dag; men jeg kan ikke slippe Dem endnu; vi maa være Venner.“

„Der er saa megen Forskel paa vor Stand,“ sagde Hans, rødmande af Glæde.

„Ja, men De kan tro der er ikke nær saa megen Forskel paa vore Hjerter, og det er dog dem der bedst kan knytte Folt sammen. Besøg mig en Gang imellem. Spørg blot

efter mig, jeg skal nok finde Dem, naar bare ikke De kommer i Spisetiden fra 5 til 6."

"Farvel, Grev Ferdinand og Tak for godt Selskab. Ja, De har da Grinde til os, saalænge vi har den Sadelmager og siden, saa er De jo nok blevet saa kendt, saa De kan komme uden Grinde."

Nu gik det i en strygende Fart hjemad og Greven fik netop saa megen Tid, at han kunde kaste sig i en sort Kjole inden Klokken slog fem.

"Velkommen, min Søn!" sagde Greven, da de sad ved Bordet. "Nu tror jeg ikke jeg er berettiget til at kalde dig en Eneboer længer, med mindre du fører dine Ture i Ensomhed, uden at tale med et eneste Menneske."

"Nej, det maa Fader ikke tro," sagde Ferdinand og nu fortalte han Hændelsen med Haandværksjvenden, dog uden at nævne de nærmere Omstændigheder. Det kunde Greven nok lide at høre og han tilbød, at Saddelmageren maatte haade saa Ophold og Arbejde paa Gaarden. Saa fortalte Sønnen videre om sit Besøg i Præstegaarden. Greven udbrød:

"Men det var jo et superb Indfald! Hvor fik du det fra?"

"Hans Søn Kandidaten præfede igaar, og saa fik jeg lyst til at hilse paa ham!"

"Saa! Ja Provsten og hans Frue er meget elskværdige og hvis jeg i det hele havde plejet Omgang med Borgerlige, saa vilde mit Valg først være faldet paa dem."

"Ja jeg synes nu bedst om de Unge, om Sønnen og Datteren."

"Det skal være dig tilgivet, i Betragtning af, at du selv er ung. — Nu Nytaarsdag skal du saa Lejlighed til at forny Bekendtskabet, saa skal jeg nok huske, at de Unge ogsaa bliver indbudt."

„Maaske Ferdinand har Lyst til selv at indbyde dem?“ mente Grevinden, frygtsomt.

„Ja det vil jeg gerne, hvis Fader synes; jeg kan aldrig faa for mange Kaneture.“

„Ja, hvis du vil være Bedemand til alle Honoratiores, som skal med, saa kan du dog vist faa styret din Lyst.“

„Det er vel noget paatrængende, hvis jeg beder om en Tur i Grev Ferdinands Kane!“ sagde Komtesen med et sødt Smil.

„Paa ingen Maade. Køretøjet skal staa til Deres Raadighed, hvilket Djeblig De befaler.“

Hun takkede med en slyrlig Mine og Greven trak Djenbrunnene lidt sammen. Man rejste sig fra Bordet og Greven befalede sin Søn ved et Blik, at byde den gamle Dame Armen og han sandt sig villig i den paalagte Bod. Efter Kaffen trak Greven sig tilbage paa sit Værelse og Grev Ferdinand besøgte sin Moder paa sit. Han maatte jo dog endelig have fortalt, alt det Mærkværdige han havde oplevet i Dag; i sin Faders Nærværelse maatte han være saa diplomatisk, for ikke at støde ham, men her paa sin Moders Værelse talte han frit. Na, hvor det glædede og forfriskede hende at høre alt det Ny, hun, som i saamange Aar havde sukket i Etikettens og Fornemhedens evindelige Trædemølle, der vist maa være langt pinligere for Kvinder end for Mænd. Hun var ordenlig glad over de Venner Sønnen havde faat, hun vidste han trængte til Venner. Bondefarlen sandt hun især uhyre pikant; hun vilde endelig se ham en Gang, naar han kom op til Gaarden, men saa skulde rigtignok Greven være fraværende. Grevinden havde da ogsaa noget fra Folkelivet at fortælle, og det var hendes Almisser til fattige Folk fra Omegnen. Det var paa ingen Maade for at prale, at hun fortalte det, men fordi det var den eneste Afveksling

i hendes ensomme Liv. Store Skarer af Fattige kom til hende visse Dage om Ugen, hun hørte paa deres Klager, trøstede dem og delte ud til dem. Mange Smertenstaarer fik hun astørret og mange Glædestaarer fik hun selv. Hun mente altsaa, at hun ogsaa godt kunde tale med om Folkets Liv, men Sønnen nænte ikke at sige hende, at det var kun Folkets Elendighed hun fik at se paa den Maade.

De har det saa lunt og godt oppe i Provstens Dagligstue, Torsdag efter Jul. Grev Ferdinand er kommet derop for at indbyde til Middagselskabet, Nytaarsdag. Provsten og Fruen er paa Embedsvegne tagne til Fødselsdagsgilde hos en Nabopræst. De bliver ikke savnet meget, thi de Unge sidder i en fortrolig Samtale og er næsten som Sødsfende, skønt det er først anden Gang, at de er sammen. De taler om Middelalderens daadrige Liv i Mod sætning til Nutidens. De beklagede, at saa mange Mænd, der var begavede, dels med store Formuer, dels med stor Dydighed lagde Tiden øde i Dræsløshed og Nydelse.

„Det er vor Tids Fejge,“ sagde Kandidaten. „De flyr for Arbejdets Besværighed, alene af Fejghed, de burde straffes med Riddingsnavnet, ligesom de Rædde i gamle Dage.“

„Jeg forstaar ikke hvor nogen Pige vil række saadan en rig eller fornem Dagdriver sin Haand,“ sagde Marie.

„Na, der er vel Piger af samme Slags,“ mente hendes Broder.

„Men jeg er ikke af den Slags. Skal jeg have en Ridder en Gang, saa skal det være en, som vil kæmpe for Folkets Vel, en Sværdets Ridder, en Ordets Ridder — eller en Arbejdets Ridder.“

„Men det kommer an paa, om nogen Ridder vil faare dig, lille Søster.“

„Her er straks en," sagde Greven og bøjede sit Kne for Marie. „En, som vel ingen Sporer har tjent endnu, men som sandelig ikke agter at blive en Kujon."

Raffelovnsilden blussede op i samme Djeblig og lyst paa den smukke Gruppe. Marie var blussende rød, hun var bleven slagen af den Alvor, der skinnede igennem den unge Mands Spøg. Hun kunde ikke svare.

„Skal Ridderen ikke have et synligt Tegn, der kan styrke ham i Kampen og minde ham om, at hans Dames Tanter følger ham."

Hun løste en Dannebrogssløjfe af sin Hals og sagde, saa spøgende som muligt:

„Staa op, Ridder Ferdinand og bær mine Farver og Danmarks Mærke. Gid det maa vise Dem Vrens og Sejrens Vej!"

„Ej, ej!" udbød Kandidaten, „nu er vi jo paa en Gang kommet lige midt ind i Riddertiden. Det er Skade at Greven ikke har nogen Hjelm at fæste Sløjfen paa, for den passer vel ikke saa godt paa en lodden Hue."

„Jeg har et bedre Gemmested til den," sagde Greven og stak den ind paa sit Bryst.

„Skal vi nu ikke have Lys, Marie!" sagde hendes Broder.

Der kom nu Lys og saa mente Kandidaten at denne, vel romantiske Tusmørkescene skulde blive glemt, men Greven blev ved at være alvorlig og Marie kunde heller ikke saa Spøgen til at gaa. Saa sagde hendes Broder:

„Syng os nu en munter Vise!"

„Aa ja, syng!" bad Greven. „Nogle Ræmpeviser! dem kender jeg saa lidt til."

Nu satte Marie sig ved Klaveret og de sang Dandsen paa Riberbro. Hun sang ikke kunstigt eller smægtende som

det er i Mode, men hun sang naturligt og hjerteligt. Selv Kandidaten, som ellers skulde passe, at der ikke blev Alvor af Spøgen blev saa henreven af Sangen, at han ikke kunde tilbageholde en lille Bræfen:

„Ja, hvem der vil dandse foran i Rampen for Danmark, han vil nok finde en fager Jomfru Spændelsko.“

Nytaarsdag, omtrent Klokken fire, begyndte Vognene at rulle ind paa Herregaarden. Alle Vinduer vare oplyste, alle tre Tjenere stod paa Trappen i Stadslivreer. Efter at de Fremmede i nærliggende Bærelser havde gjort de nødvendige Forbedringer ved Paaklædningen, blev de modtagne i Dagligstuen af Greven i Kammerherreuniform og af Grevinden i sort Atlass med Diamantsmykker. Den stakkels grevelige Ryg lignede en Bue, der uophørlig spændes, aldrig saa snart var den rettet, før den blev frummet igen for en ny Gæst. For Ryggens Skyld kunde saamænd Greven lige saa godt have sanket Sten eller lagt Kartofler; men det lod ikke til at gøre ham noget, Ryggen var vel bleven smidig ved mange Aars daglige Dvælse. Værre var det jo for de trivelige Høj- og Velærværdigheder og de velbyrdige Proprietærer, der kun med Besvær kunde saa deres Ryg til at gøre en svag Bøjning, men det skal siges til deres Ære, at de gjorde hvad de kunde. Grev Ferdinand kunde desværre ikke møde i Uniform, den eneste Prydelse der var at se paa hans sorte Dragt var en lille rød Flig, der stak ud af hans Brystlinned. Paa Slaget 5 vendte den gamle Greve sig om mod Provstinden og gjorde det dybeste højtidelige Buf han endnu havde leveret, hvorpaa han førte hende til Bords. Men Skam paa den gamle Provst, han vilde ikke stikke op for en Greve. Han stillede sig ud for Grevinden i Position og bukkede saa

hans Næsetip berørte hendes Kjoleffod, hvorpaa han smilende, spankende og knejsende fulgte Grevens Fodspor. Det var fuldstændig i sin Orden, at Grev Ferdinand førte Provstens Datter til Bords, den gamle Greve glædede sig ogsaa over at hans Søn viste den Taft, at tage den fornemste unge Dame i Selskabet. Men da Marie fik den røde Flig at se, paa hendes Kavallers Bryst, da maatte hendes Kinder kappes med den i Farve.

Den gamle Greve aabnede Talernes Række med at byde sine Gæster glædeligt Nytaar og velkommen til hans Hus. Efter denne Hilsen til hans Venner og Naboer var der intet som laa ham mere paa Hjerte, end at opfordre dem til, at tømme et Glas for Kongehusets Vel. Dette hæderkronede Kongehus, hvis Anseelse fastede en europæisk, ja, en verdenshistorisk Glands over det lille Danmark vilde han, tilligemed alle tilstedeværende tro Undersaatter ønske en tusindaarig Bestaaen, til Fædrelandets Held. Efterat de bevægede Hjerter havde fattet sig lidt ovenpaa denne Staal rejste Provsten sig med Glasset i den venstre Haand, den højre strakte han saa højt op imod Loftet som han kunde og stirrede med blinkende Øjne i samme Retning. Ingen kunde lade være at følge hans plirrende Blik for at se, hvad han muligvis havde opdaget, men de kunde ikke se andet end det tørre hvide Gipsloft. Saa udbrød han:

„Belsignelsen kommer fra det Høje! Belsignelsen daler ned over Hav og Land! Belsignelsen bugner os i Møde fra dette herlige Bord! Belsignelsen straaler os i Møde i den Kærlighed hvormed Hans Højvelbaarenhed, Hr. Kammerherre, Greve af Rosensfelt, med høje Familie modtager sine Venner og Naboer, som han gunstigt behager at kalde os. O mine Venner! vi vil med dette Bæger med et rørt Hjerte, nedbede Himlens højeste Lykke over denne højgrevelige Families Ho-

veder." Kandidaten, hans Søster og Grev Ferdinand blev meget elendige ved at høre denne Tale, men den gamle Greve tog det med den Anstand som han jo aldrig manglede. Han takkede i sin Families og sit eget Navn for den smukke Hyldest der blev vist dem, men som han dog maatte anse som langt overgaaende deres Fortjenester. Efter Provstens højtlyvende Tale vovede ingen at tage Ordet, enhver underholdt sig sagte med sin Borddame og lod sig forresten Maden smage vel. Efterat Maaltidet var endt og Raffen druffet gjorde Greven og Grevinden en Ronde imellem Gæsterne og henvendte et Par nedladende, men undertiden temmelig fattige Ord til hver af dem, og snart derefter var det Hele forbi.

Et Par Dage efter træffer vi Grev Ferdinand siddende for Bordenden i Bondens Dagligstue. I den anden Ende af Stuen sad Saddelmageren og syde nok saa flink og saa' saa inderlig fornøjet ud. Bonden og hans Kone lod sig se i deres daglige Klæder og var slet ikke mere undselige overfor Greven — men Hans var borte, det var rent galt, for det var jo mest for hans Skyld, at Besøget skete. Grev Ferdinand holdt meget af Kandidaten, det er vist, men Hans tilsalte ham dog langt mere, for der var intet af hans Friskhed dunstet bort i de døde Sprog og den døde Visdom. Greven havde da saa ikke mange Stunder at tøve, men Forældrene maatte love, at sende Hans op til ham, naar han kom hjem. Sagen med Haandværksvendens blev afgjort saaledes, at han fik Lov til at blive der mod en billig Godtgørelse og saa skulde han nok saa Arbejde fra Gaarden. Da Greven var ved at køre, kaldte Saddelmageren ham ind i Enrum og sagde:

„Hr. Greve, jeg er kun et simpelt og ødelagt Menneske, men jeg vil sige Dem hvad De maaskee ikke ved, at De har gjort saadan en Gerning ved mig saa Vorherre og alle hans

hellige Engle maa fryde sig over det. For ser De, alle og enhver kunde have taget mig op paa Landevejen, men saa havde de jo ladet mig løbe igen og sagt jeg var et Asen og blev et Asen. Men se, De trode, at der maatte være endnu en lille klar Stjerne i mit Hjerte og da De trode det — saadan en Mand som De — saa kom jeg ogsaa til at tro det."

"Naa, Gud være lovet, at der er saa godt Haab."

"Ja ser De, Hr. Greve, De og deres højærværdige Moder tog mig op af Landevejen, De satte mig i Pleje hos disse gode Folk, som tog imod mig, pjaltede Kød som om jeg havde været deres egen forlorne Søn, og jeg har nu i alle disse Dage intet set andet end Godt fra Morgen til Aften — hvis jeg nu inte kan blive til et Menneſte af det, saa er jeg et Asen, saa ſkal jeg aldrig komme for deres Dine mere — —."

"Naa, naa! Nu Gud være med Dem! Glem ikke at det er ham alt Godt kommer fra og at det er ham alene der kan give Dem Kraft til at leve et nyt Liv."

Greven trykkede bevæget hans Haand og rejste nu.

Om Aftenen — Grev Ferdinand havde undskyldt sig for Whistpartiet — kom Tjeneren ind paa hans Bærelse med et forundret Ansigt og meldte, at der var en Bondefarl som vilde tale med ham.

"Det er godt, vis ham herop, og kom saa om lidt med en Flaske Portvin og nogle Rager."

Hans traadte ind ad Døren. Greven sprang op og tog ham hjerteligt i Haanden og sagde:

"Velkommen, Hans! Na, hvor jeg har længtes efter Dem. Tak fordi De kom! Nu kan jeg mærke hvormeget jeg holder af dem. Har De længtes noget efter mig?"

"Ja, jeg ved ikke," sagde Hans undselig. "Jeg har da

tænkt saa tidt paa Dem. Da jeg kom hjem fra Røbstaden og hørte, at De havde været der, saa blev jeg saa ærgerlig."

"Gjorde De det, Hans!"

"Ja, men saa gik det da lidt over igen da jeg hørte, at De vilde have mig op til Dem."

"Ja, nu skal vi have en rar Aften."

"Det kan vi sagtens saa, i saadan en dejlig Stue. Hvor her dog er mageløs kønt og fint!"

"Aa! den Stads kan man ikke være glad over ret længe; naar man har set den nogle Gange, saa ser man den slet ikke mere. — Nej, saadan et kærligt og fortroligt Samliv som De har derhjemme, det er en Herlighed, som altid bliver frisk og ny. Naa Hans, hvor vil De nu sidde, i en Gyngestol eller i Lænestolen; den foretrækker nu jeg?"

"Nej lad mig nu prøve denne Gyngestol."

"Saa skal De have denne Skammel under Fødderne."

"Nej, holdt! jeg falder bag over."

"Nej, der er slet ingen Fare. Vil De have en Pipe eller en Sigar?"

"Ja, lad mig kun saa en Sigar, det faar jeg saa sjældent! — Det var da en udmærket Sigar, saadan den lugter og smager; det er vel en Firskillings-Sigar."

"Den er vist til en Mark eller derover; det er en af Faders. Jeg ryger dem ikke saa dyre."

"Nej nu har jeg aldrig hørt saa galt! Saa kunde man jo saa et halvt Pund Tobak, mere ryger jeg ikke i fjorten Dage, for saadan en Sigar. — Om Vinteren saa giver vi ikke en Arbejdsmand mere for at slæbe en hel Dag."

"Ja, alt det Slæb, det som en Familie maa leve af en hel Dag, det puster vi ud i Røg i en halv Time."

"Det er vist ikke rigtig som det skal være."

"Det tror jeg heller ikke, men jeg har ikke tænkt over

ad den Slags Ting endnu, for der er saa meget, som spøger i mit Hovede. — — Men Hans, min Ven! De er da vist et sjældent Menneſte! Var bare alle Bønderfolk som De, saa ja vilde vi saa det godt her i Danmark."

"Nej, jeg er ikke noget ſjældent Menneſte, men De kender jo vist ikke noget til Bønderfolk. De har ſansſe aldrig før talt os ſaameget med noget Bondemenneſte ſom med mig."

"Nej, det har jeg heller ikke."

"Ja, De ſkulde rigtignok omgaaſe noget mere med Bønder, at for det kan ikke forſlaa at læſe om dem. Men De ſkal ind i i Stuerne hos dem, ligesom De er kommet hos os. — De ſkulde paa en Høiſkole, ja, det ſkulde De!"

"Ja men jeg kom vel til at gaa ſaa ene der."

"Det kan nok være, i de første Dage. Men derſom De udfunde komme afſted med, at være rigtig Kammerat med Karſtallene, ſaa vilde de ſnart holde af Dem. — Men kunde De ga ogſaa være ſaa ligefrem imod en hel Flok Bøndertampe, ſom mig imod mig?"

"Ja, det tror jeg vist. Jeg tror jeg kunde være Dus om med dem. — Hør Hans! ſkal vi ikke være Dus, ſtrafs?" og ſpurgte Greven og tog hans Haand.

Hans blev rød. "Ja, det er nu en anden Sag, for vi er jo ikke paa Skolen ſammen."

"Samen vi er jo Kriſtne, begge to, vi er danſke Mænd, ja vi er gode Venner og Naboer. Hvem af diſſe enkelte Omſtændigheder maatte jo være tilſtrækkelig til, at ſaa os til at ſolleve ſom Brødre og alſaa ſige Du til hverandre."

"Ja, naar der var ingen, ſom hørte det, ſaa kunde det ſærlig ikke gøre noget."

"Alle Menneſter maa høre det, for jeg har ſat mig for, at nu vil jeg leve efter mit eget Hjerter og ikke efter den Stand jeg er født i. Jeg er født til at leve i Broderſkab

med hele det danske Folk og det skal ingen forbyde mig. Hvad skal det dog blive til, naar vi saa Mennesker her i Danmark gaar og ser saa fornemt og mistroisk paa hverandre. Alle gode Mennesker her, de er dog i Grunden af en Stand og derfor maa de staa sammen."

Nu traadte Tjeneren ind med Vin og Rager. Saa fyldte Greven Glasene og sagde:

"Staal Du! min første Ven iblandt Bønderne!"

"Tak Du! min første Ven iblandt Greverne!" svarede Hans.

Nu lo de, klinkede og drak og spøgede, som om de havde været Venner i mange Aar.

"Men hvad mon nu din Fader vilde sige til det, naar han saa vi var saa godt kendt?" spurgte Hans.

"Min Fader!" gentog Greven forfrækket. "Na, han kommer aldrig her."

"Ja, han behøvede da heller ikke at vide, hvor gode Venner vi er, inden han kan taale det."

I det samme bankede det paa Døren, den gamle Greve traadte ind. Hans saa sig om efter et Muehul han kunde krybe i, men der var ingen. Greven begyndte:

"Om Forladelse, min Søn! jeg vidste ikke du havde Fremmede. Det er — —?"

"Det er Gaardmand Peder Olsens Søn, her tæt ved."

Greven bukkede, men maalte Hans helt forundret med Dine og saa paa Sigarer, Rager og Vinglas.

"Naa, naa. Formodentlig et Grinde til dig?" spurgte Greven.

"Ja, Fader det er hans Forældre, der har hjulpet mig saa godt med den Saddelmager, jeg talte om, og han har ogsaa selv været saa velvillig imod mig."

Greven bukkede for Hans og sagde:

„Maa jeg takke Dem og deres Forældre! Enhver af Belvillie, vist imod min Søn, betragter jeg som vist imod mig selv. Kan jeg ved Lejlighed gøre Gengæld skal det være mig lært.“

Hans kunde lige knap sige Tak. Greven vendte sig til Sønne:

„Maa, jeg skulde blot melde dig, min Søn, at vi ere nu indbudne til et Jagtparti til i Morgen paa Rønnegaard. Jeg er ikke videre disponeret for denne Tur — men jeg vilde høre hvad du siger.“

„Saa bliver jeg ogsaa hjemme.“

„Du har nok endnu ikke prøvet din nye Jagtflint.“

„Nej, jeg har haft saa travlt med Kanen endnu.“

„Maa! ja. Farvel!“

Hu bukkede han for dem begge og gik.

Aa! det lettede.

Hans drak sig et stort Glas Vin for at komme til sig selv igen. Grev Ferdinand begyndte:

„Det var et uventet Besøg, Hans!“

„Samen De flarede Dem jo godt.“

„Vi er nok ellers Dug, Hans. Ja, jeg flarede mig, som du siger, men jeg frygter for, det blev vist ikke meget klart af for Fader, hvad der kunde dog bevæge hans Søn til at sidde ned her saa fortrolig med en Bondefarl. Men havde jeg sagt ham den rette Grund til det: vor Kærlighed til hverandre, og den havde han jo endnu mindre forstaaet. Men det er lige meget, vil han have en Forklaring, saa skal han faa den rene Sandhed. Jeg har en Ven her, som jeg ikke behøver at skamme mig ved.“

„Men du skal da være saa gode Venner med din Fader som du kan. Du behøver jo ikke at gøre ham urolig med og hvad han ikke kan forstaa — naar han da ikke rent ud spørger dig.“

„Jeg skal være saa eftergivende mod ham som jeg kan.“

„Det er vist ikke værd jeg kommer herop mere.“

„Na, det var da ogsaa sørgeligt, at Fader skulde komme herop i Aften, vi var dog saa glade. Nej, du skal ikke komme her tiere, Hans, før Fader har saat al Ting at vide — men jeg maa jo nok komme til dig.“

„Ja, vi bliver allesammen glade over dig, men jeg vel mest. Det er jo ikke Greven jeg holder saa meget af, for Greve, hvad er det? det er jo hverken ondt eller godt; men det er denne Person, denne Ferdinand som jeg holder saa meget af.“

„Du er dog en god Dreng, Hans!“

„Ja, det siger min Moder ogsaa saa tidt, men jeg maa selv sige Nej til det, en Gang imellem. Saa, nu skal jeg nok til det.“

Nu bød Hans Farvel, men Greven vilde følge ham paa Vej. De gik Arm i Arm, til stor Undren for Bægteren, som luskede dem ud.

Næste Formiddag var Grev Ferdinand fuldstændig udrustet til en lille Jagttur, mest for, at han dog kunde sige, at han havde prøvet Bøssen. Da kom en Tjener og meldte, at Greven ønskede at tale med ham, hvis det var belejligt. Da Sønnen traadte ind i Bærelset saa den gamle Greve ikke videre glad ud. Ferdinand begyndte:

„Fader maa undskyldes at jeg kommer i Jagtdragt —.“

„Siger intet.“

„Jeg vilde ikke lade Fader vente, mens jeg klædte mig om.“

„Vel! — Det er mig noget uforklarligt, min Søn, at se dig sidde paa dit Bærelse og ryge Tobak og drikke Vin med en simpel Bondefarl, som om det var din Eigemand. Tal rent ud og sig mig hvad der stikker under! — En lille

U Amourette med hans Søster? — eller med en anden Bonde-
ig pige som han skal hjælpe dig med? Tal, min Søn, jeg har
og jo selv været ung."

"Nej Fader, det er ikke det; maa jeg forklare det? Der
er jo Udsigt til, at jeg en Gang skal blive Godsejer —."

"Meget sandt, men du har hidtil ikke brydt dig om, at
nyde den Udsigt."

"Ja men nu tror jeg, at jeg begynder at blive glad
over den, og jeg har tænkt paa, at ville være noget mere for
mine Bønder end Herremændene har kunnet være før. Den
ny Tid —."

"Er ikke en Pibe Tobak værd."

"Men vi kan dog ikke fremmane nogen anden begravet
Tid. Den ny Tid har virket meget til at udjævne Stands-
af forskel —."

"Ja, desværre!"

"Derfor mener jeg, at nu kan Adelsmanden bedre nærme
sig sig Bonden, lære ham at kende, vinde hans Tillid og altsaa
kun udrette mere for ham; styrke Land og Rige ved at gøre ham
lit til en god Undersaat."

"Bliv ved, min Søn, du taler vel!"

"Da jeg tilfældigvis blev bekendt med den Bondekarl
— — og jeg er virkelig glad over ham — saa har jeg faat
paa Nyst til at gaa et Trin videre, saa vilde jeg, med Faders
Tilladelse gerne tilbringe nogle Maaneder paa en Folkehøj-
skole, for at lære de unge Bønderkarle at kende. Det er jo
de unge man skal udrette noget med."

"Bravo, min Søn! Du forbauser mig! Du forstaar
den ny Tid, du vil bruge den. Der stifter en Minister
i dig."

"Nej Fader — —."

"Jo, jo, bild mig ikke noget ind, jeg kender saa godt de

forberedende Øvelser. — Meget vel! Der har endnu aldrig været en Statsminister i vor Familie, den har mest helliget sig til Høftjenesten. — Hm, hm! Hans Excellence Indenrigsminister, Grev Ferdinand af Rosenfelt, Herre til Rosenfelt med Underliggende, Ridder af forskellige Ordener; det lader sig høre."

"Men fære Fader, jeg har aldrig tænkt paa at blive Minister."

"Ja, ja, vi kender nok disse Herrer Reformatorer, maaske bedre end de kender dem selv. — — Jeg vil kun sige dig, min Søn, at for Djeblicket har din Plan mit fuldkomne Bifald."

"Fader har vel heller ikke noget imod, at Hans, Bondekarlen kommer op til mig en Gang imellem."

"Paa ingen Maade. Alle Suiten som denne Plan medfører, maa man jo være belavet paa, kun, at du aldrig over for denne Person, eller i nogen andre Forholde glemmer din Værdighed."

"Nej Fader, jeg skal aldrig glemme den Værdighed Gud har skabt mig til."

"Vel! Saa er jeg tilfreds. God Fornøjelse paa Jagten."

Ferdinand bukkede og gik. Men da han kom udenfor havde han glemt Jagten og satte Kursen ganske ligesom efter sin Vens Bopæl. Han fik Øje paa ham i Tærskeloen, hvor han tarst sammen med en Husmand, Greven sagde:

"Hans, maa jeg tale et Ord med dig. Hvor skal vi gaa hen, i en Hast?"

"Ind i mit Kammer."

De var neppe kommet indenfor Døren, førend Greven faldt ham om Halsen og udbrød:

"Na, fære Hans, nu har jeg faat Lov til at tage paa

en Højskole! er det ikke mageløst! Og du maa komme op at besøge mig, saa tidt du vil.

„Naa, Gud ske Lov! Saa De skal paa en Højskole!“

„Du, er det jeg hedder. Og jeg vil paa den Højskole Kandidaten taler saa meget om; men Hans, jo mere jeg faar, jo mere vil jeg have; kunde jeg nu bare faa dig med!“

„Ja, maatte jeg bare.“

„Na, kan du dog ikke faa Lov til at følge med! hvor det var dog dejligt! Saa blev jeg langt snarere bekendt med de andre Elever. Jeg vil saa gerne betale for dig.“

„Men min Fader kan vist ikke undvære mig.“

„Han kan jo faa en Daglejer eller Karl; ham vil jeg ogsaa betale. Er din Fader hjemme?“

„Ja han er inde.“

„Lad os saa gaa ind til ham, straks.“

De gik nu ind i Stuen og Greven fik da saa Sagen afgjort paa den Maade han ønskede, dog ikke uden atter at rende sig en Staver i Livet, thi da han nok saa flot tilbød at betale for Hans paa Skolen og holde en Karl i hans Sted der hjemme, ligesom at Penge igen skulde klare alt, da sagde Konen:

„Samen kan de skaffe os en i Stedet for Hans, som vi holder ligesaa meget af og som holder ligesaa meget af os.“

Forældrene havde jo længe tænkt paa, at Hans skulde paa saadan en Skole, men det er utroligt saalænge man kan tænke paa en Ting, uden at gøre Alvor deraf. Saa er det saa godt, at saa et lille Pus. Det kom nu Greven med her, og saa gik det. De var da ogsaa meget glade over den ny Venders Søn havde faat og kunde jo derfor slet ikke sige Nej. Naa, hvor de Unge blev glade! Paa Hjemvejen saa Greven sig nødt til at skyde en uskyldig Krage, for at han dog kunde

faa prøvet sin Bøsse. Næste Dag gjorde Grev Ferdinand et Afskedsbesøg hos Provstens. Det begyndte hos Kandidaten, men endte i „Familiens Skød“. Da Greven her gav omtrent den samme Forklaring over sin Beslutning som han havde givet sin Fader, den eneste Forklaring han kunde faa dem til at forstaa, saa væltede der jo Lovtaler ind paa ham fra Provsteparret. Marie sagde ingen Ting, men hun saa paa den røde Sløjfe og sendte ham et Blik, der var mere værd end alle Lovtaler. Og deres Dine skiltes, men ikke deres Hjerter. Ferdinand havde en lang Samtale med sin Moder om denne Højskoletur og kunde hun end ikke fatte den folkelige Følelse, som drev Sønnen, saa kunde hun da fatte hans Glæde og den kunde hun nok leve af den Vinter.

Grev Rosenfelt og Hans Pedersen holdt deres Indtog paa Højskolen i en ny Karet med Kudst og Tjener, Topper og Blinker; det maatte ikke være anderledes.

Saa gik Vinteren. De Unge rejste bort som Venner, de kom hjem som Brødre; de rejste bort med Haab, de kom hjem med Glæde; de rejste bort med Varme og de kom hjem med Lys.

Der laa Solglands over Provstens lille Landsby. Den dejlige milde Aftensol kastede sit Skær over de fattige Huse og de straaede som Paladser, den forgyldte de mørke Skymasser paa Himlen og man saa ikke længer hvor de truede, men de gjorde det alligevel.

„Hvor dog Himlen er dejlig i Aften!“ sagde Marie, der stod paa Højen i hendes Faders Have.

„Ja, han er dejlig nok, men vi faar nok Uvejr i Morgen eller før,“ svarede den gamle Kogter, som syblede udenfor Havegården.

„Hvem er dog det, der kommer i saadan en Fart?“
og spurgte Marie om en Rytter, som nærmede sig i skarpt Trav.

„Det er den unge Greve, for jeg kender Bæstet.“

Grev Ferdinand kom, han saa meget urolig og spændt
ud. Han smed Tømmen til Røgteren, sprang over Have-
og gærdet tog Marie om Livet og førte hende hen til et Lysthus,
uden at sige et Ord. Hun saa forbavset paa ham, han
had havde aldrig været saadan. Da de havde sat dem udbrød hun:

„Men Gud, hvad er der paa færde?“

„Marie, vi forstaar vel nok hverandre?“

„Ja, jeg tror det — men tal!“

Han drog den røde Sløjfe frem og sagde:

„Da De gav mig den, var det for mig ligesom jeg blev
viet til at stride for mit Folk og med mit Folk; det er nu
som mine dyrebare Brødre og Søstre. Var det Deres
Mening?“

„Ja.“

„Men jeg lagde mere deri. Jeg betragtede mig med
det samme som viet til at stride for at vinde Dem. Det
begyndte vel som halvt i Spøg, men nu er det blevet til
helt Alvor — til Alvor for os begge. Er det sandt?“

„Ja,“ svarede hun sagte, men sikkert.

„De har jo ikke tænkt paa den glimrende Lod som jeg
muligt kunde byde Dem, for De ved jo, at Glimmer er
strøbelig og forgængelig, ligesom Solens Glands paa Skerne,
se, hvor sorte de nu er. De har jo kun tænkt paa Kærlig-
heden, som affalder aldrig.“

„Det er sandt.“

„Nu vel, Marie, min Glands er falmet! Jeg er fattig
som den Røgter derude; jeg er fattigere endnu, for jeg har
min Faders Forbandelse — den gør Børnene saa fattige. —
Hvad siger du nu?“

„Jeg siger, at jeg vil dele Alt med dig, baade Fattigdommen og Forbandelsen og alt hvad den almægtige Gud vil tilføje dig. Din Kærligheds Rigdom kan ingen berøve dig.“

„Aa Marie!“ sagde han og drog hende til sig, „da jeg red ud af min Faders Gaard, syntes jeg, at jeg var det ulykkeligste Menneske, men nu jeg ved, at jeg har dig, er jeg nær ved at tro, at jeg er et af de lykkeligste. For alt hvad vi trænger til, vil jo Gud give os efterhaanden.“

„Ja, vær du kun rolig og frygt ikke. Men hvad er der sket?“

Grev Ferdinand fortalte nu, at Faderen indtrængende havde forlangt af ham, at han skulde vælge en Stilling hvori han kunde gøre Carriere, eller i det mindste vinde sig en Tittel; han skulde enten gaa til Hoffet, til Diplomaten eller til Armeen. Men da han havde undslaat sig var Faderen bleven vred og havde foreholdt ham hans Liv paa Højskolen, hvorledes han havde gjort sig til Kammerat med Bønderkarlene, gaat omkring i Bøndernes Huse og gjort al Ting med. Endelig havde han sagt:

Men naar du falder det den skønneste Tid i dit Liv, saa lad mig sige dig, at du er et Bamskud paa min gamle Stamme! Du passer bedre i en Bondehytte end paa dine Fædres Borg. Nu vel, Fader, sagde jeg, lad mig saa blive ved det jeg passer til; og da han nu var saa vred som han kunde blive, saa mente jeg det var bedst, at han fik al Ting at vide og saa fortalte jeg at jeg elskede dig.“

„Gud! hvad sagde han?“

„Han sagde med skærende Kulde: Godt, det passer fortræffeligt. En Mesalliance sætter Kronen paa det Hele. Gaa fra mine Dine! vi har ikke mere med hverandre at

og gøre! — — Saa red jeg her op, for nu var jeg hjemløs. Gud være lovet, at jeg dog nu ved, at jeg har et Hjem i id dit Hjerte."

"Og det skal du beholde, min Ven."

"Aner dine Forældre noget? Hvad mon de siger?"

"Ja, de ved alt, saaner som det i Dag."

"Det maa de have at vide med, jeg maa kende min Stilling. Nu ingen Uvisshed længer."

Han tog Marie ved Armen og gik ind. Begge Forældre og Kandidaten var i Dagligstuen. Greven fremførte sit Andragende med sikker Røst. Provsten svarede ligesaa sikkert, for han havde længe været forberedt paa denne Tale, og hvis Slutning lød saaledes:

"Altsaa, hvis Hr. Grevens højvelbaarne Forældre naadigt vil give deres Samtykke, saa vises herved mit ringe Hus en stor Ære."

Men nu fortalte Grev Ferdinand med saa Ord, hvad der var sket i Dag og bad om de dog ikke alligevel vilde give ham deres Datter. Da blev Provsten rød og begyndte at stamme, for dette kom ham uventet og han var ikke vant til at tale uden Forberedelse. Men saa tog Fruen Ordet; for hun var mest vant til at ryste sine Præfener ud af Ærmet:

"Ja, det er en anden Sag, min unge Hr. Greve! Hvis Deres Forældre har imod det, saa har vi ogsaa imod det. De kan ikke saa vort Samtykke, uden at De i Forvejen har Deres Forældres. Er det ikke saadan du mener, lille Mand."

Provsten bukkede og henholdt sig ganske til den sidste ærede Taler. Hun vedblev:

"De maa derfor undskyldte, at vi kan ikke betragte Dem

kom vor Datters Forlovede og De vil indse, at vi kan ikke modtage Dem i vort Hus, saalænge Sagerne staar saadan."

"Saa er jeg altsaa forvist fra dette Hus ogsaa. Farvel, jeg har ikke noget at takke for. — Kom Marie!"

Han førte hende ned i Haven og ændsende lige saa lidt Provstens Blik som Fruens skarpe Bine. Derude lovede de saa hverandre Trost og Paa ny. Kandidaten kom ud til dem og trøstede dem og lovede dem Guds Lykke, fordi al ægte Kærlighed udspringer fra ham.

Paa Hjemvejen maatte jo Greven ind til Hans og udtømme al sin Sorg og Glæde i Bennens Bryst; det gjorde ham saa godt, at saa lettet det fulde Hjerte. Greven blev hos Hans om Natten og de udfastede mange Planer for Fremtiden, endelig blev de da enige om, at Greven skulde tage til Højskolen igen, hvor de formodentlig nok kunde have Brug for en Lærer. De vidste ikke noget bedre Hjem hvor han kunde have adspredende Arbejde og vente paa bedre Tider. Den næste Dag pakkede Greven sin Kuffert og rejste til Højskolen, efter en bevæget Afsked med sin Moder.

Det var en sørgelig Sommer og en sørgelig Vinter for de fleste af de Mennesker der er fortalt om.

Greven talte aldrig om sin Søn, kun naar han saa, at Moderen fik Brev fra ham, spurgte han om han var rask. Juleaften, Sønnens Fødselsdag, var den allersørgeligste. Grevinden havde bestandig vaade Bine og efter Aftensmaden gik Greven op i Ferdinands Værelse og sad der ganske alene en Time tid. Julemorgen, henad Kirketid forlangte Greven sin Sønns Kane og førte ganske alene til Kirke, til stor Forundring for alle; men Grevinden regnede det for et godt Bærsel. Hun var ikke saa vel, at hun selv kunde komme ud, skønt hun trængte saa haardt til, at høre et Glædens og Trøstens Ord. Provstens Søn, der nu var Kapellan præ-

si lede over det allerdejlige Evangelium: Fred paa Jorden
og i Mennesket en Velbehagelighed.

Greven førte hjem med det. Folk hilste ham ærbødigt,
men de vovede ikke at se mildt til ham. Han førte i dybe
Tanker. Pludselig bliver hans Hest sty for en Krage der
fløj op, den sprang tilside og Ranen væltede. Greven holdt
dog fast paa Tømmen og lod sig slæbe i en liggende Stil-
ling, da tørnede han mod en Afvisersten og slog Hovedet.
Ranens slog imod hans Legeme og han daanede, men Hesten
løb i Gallop, slæbende Ranen med sig. Greven vaagnede
op og fandt sig blodig og mat i Armene paa et fremmed
Menneske. Han fattede sig og sagde:

„Er Køretøjet borte?“

„Ja Hesten for mig forbi, men jeg kunde ikke fange
den. — Kan De ikke staa paa Benene?“

„Nej, mit højre Ben er brækket eller forvredet, men tjen
mig i, at skaffe mig en Vogn fra den nærmeste Gaard og læg
mig saa ned paa Sneen saalænge.“

„Nej, jeg tør ikke lade Dem ligge i den Stilling De er
i i denne stærke Kulde, men jeg vil tage Dem paa mine
Arme og bære Dem, for jeg er stærk som en Hest, og saa
kan De dog ikke fryse ihjel, om end det gaar smaat.“

„Hvem er De som vil gøre saa meget for mig?“

„Na, jeg vilde gøre meget mere end det, hvis jeg kunde.
— Jeg er en fattig Råd, skal jeg sige Dem, det er sjæl-
dent jeg kan komme til at gøre nogen en Tjeneste, saa det
er en hel Bederbægelse for mig, skal jeg sige Dem. — Ja,
saa tager jeg Dem som et lille Barn, med Hr. Grevens
Tilladelse.“

De kom nu afsted.

„De slæber Dem ihjel,“ sagde Greven.

„Nej, Ukrudt forgaar inte saa let, Hr. Greve.“

Men snart randt Sveden stridt ned ad ham og han blev saa forpustet. Saa sagde Greven:

„Sæt mig nu ned. Jeg tror jeg kan hjælpe lidt til og hoppe lidt afsted paa det venstre Ben, naar De holder mig om Livet.“

De gik nu et lille Stykke, men Greven kunde ikke tilbageholde et Smertens Udbrud imellem.

„Nej holdt!“ sagde den Fremmede. „Saa vil jeg dog meget hellere bære Dem end se paa, at De skal saadan „pineteres“.“

Han tog Greven op igen. Men nu hørte de Klokkerne af en Kane. Det var Grevens eget Køretøj, en Karl havde fanget Hesten og var nu kørt ud for at lede Gjermanden op.

„Naa, Gud være lovet!“ sagde Greven, med et langt Suk. Han kom nu op i Kanen. Han takkede Karlen, der havde bragt ham Køretøjet og lovede at huske paa ham, men den Mand, der havde baaret ham forlangte han til at føre for sig hjem. Inden de naade hjem, forlangte Greven af sin ny Kudst, at han skulde blive paa Gaarden indtil han kunde saa en rigtig Samtale med ham. Nu naade de Hjemmet. Greven forbød sine Folk at nævne det for Grevinden og han var ogsaa saa heldig at komme i Seng, inden hun fik det at vide. Hvor skaansomt det end blev meddelt hende saa blev hun dog forfærdet og var jo straks ved hans Reje. Af, turde hun bare sende Bud efter Sønnen, men hun vovede ikke at nævne ham. Nu kom Lægen, som der jo straks var sendt Bud efter; han fik snart sat Foden i Led. Om Saaret i Hovedet sagde han, at det havde ikke meget at betyde, han haabede at Greven om fjorten Dage skulde være næsten fuldstændig helbredet, men de første Dage maatte han have Ro. Den næste Dag havde han Feber; alligevel vilde han endelig tale

med den Mand, der havde hjulpet ham, og det var kun med stor Møje, at Lægen fik overtalt ham til at oprette det. Men den tredje Morgen, da han havde spist lidt Frokost, erklærede han sig fuldkommen frisk og befalede Tjeneren, at de vise den Fremmede ind til sig. Ingen maatte forstyrre dem. Den Fremmede kom; han var ordentlig, men tarvelig klædt; og han lod noget underlig, men Greven vinkede ham til sig og sagde:

„Sæt Dem nu her ved min Seng! Ja saadan — og fortæl mig saa, hvorfor De var saa god imod mig, som De da kun kan kende af Anseelse — Det var dog vist ikke fordi De ventede Belønning.“

„Ja, Deres højvelbaarne Greve skal have saa mange Tak for de gode Tanker De har om mig, men sandt at sige var man nok ikke saa ganske fri for at vente, at det det skulde smide lidt af sig.“

Greven saa stift paa ham:

„Hm, ja, det var da heller ikke saa underligt. Men at forlang saa hvad De vil, og ikke for lidt; De ved jo nok jeg har Evne til at belønne Dem — — Men hvad er det for nogle skælmste Dine De ser paa mig med! holder De mig for Nar!“

„En lille Smule, Hr. Greve, blot bare en lille Smule. For, ser De, det er nu inte om Guds og Guld, men der er ligegodt noget jeg tænkte paa forleden Dag jeg vilde bede Dem om, og nu er jeg jo saa lykkelig, at jeg har Deres højgrevelige Ord for, at De vil opfylde det.“

„Ja, sig kun frem!“

„Ja, det er nu'nte saa nemt at komme til. Ser De, Hr. Greve, Juledag, der var det netop et Nar siden, at jeg kom la' paa den samme Plet omtrent og i den samme Stilling

omtrent som De. Ja, jeg var fuld, naturligvis; det var De inte, men — —

„Var det Dem, som min Søn reddede?“

„Møjet rigtig! Slæbede mig op med sine egne personlige Hænder og la' mig paa Kanen, paa Grevindens højvelbaarne Fødder.“

„Det var et sælsomt Træf.“

„Møjet sandt, dersom der nu ellers er nogen Træffer til — Jeg husker det saa grant — de var saa bange for, at jeg skulde dø. Haa, haa! Ufrud forgaar inte saa let, tænkte jeg, for jeg hørte hvert Ord. Men jeg tænkte fejl, for jeg var inte bare Ufrud, men der var baresten noget i mig, som skulde rykkes op. Det vidste Vorherre og det vidste Deres Hr. Søn. Og nu er jeg blevet til et Menneske siden den Tid, Gud være evig lovet! Hu! naar jeg tænker — — men det kan nu være det samme.“

„Men hvad var det saa De vilde bede mig om?“

„Undskyld, Hr. Greve, nu er vi der straks. Da De nu la' der, død li'som jeg havde lagt, saa var jeg jo bange for Deres Liv, li'som Deres Søn var bange for mig, men da De saa var saa naadig, at sla Deres Dine op, saa tænkte jeg: Haa, haa! det er kanske li'sedan som med mig: inte det bare Ufrud, men dog noget. Der kan nok være Ufrud i ham fordi han er en Greve, om just inte saa møjet, som i en fordrunken Sallemaver — men Vorherre, han kan tumble os allesammen.“

„Naa, hvad Ufrud mener De saa der er i mig?“

„Det skal jeg heller inte være saa længe om, at sige Dem. Ser De, Hr. Greve, efter min fattige Forstand, for jeg er inte præstelærd, saa er det en stor Skam, at De har jaget Deres Søn bort og bliver ved at være vred paa ham. Og hvad har han vel gjort? Han har været venlig imod

„Smaafolk, men har Vorherre inte skabt os til at være Brødre. Han er blevet forlibt i en Pige. Jeg siger rent ud, de, der inte en Gang kan faa Kærlighed til en Pige, dem er der ingen Natur i. Det er alle hans Forbrydelser. Dersom nu Deres Ho'ed var bleven knust, hvordan vilde De saa have flaret Dem for Vorherre, dersom han havde eksamenert Dem en Bitte? — Bliver De vred?“

„Vist ikke.“

„Det er godt, for jeg tror inte jeg kunde tie illehel — Men Vorherre vilde inte ha fat i Dem endnu, han mente knust kanske, De kunde have nødig at gaa lidt længer, han vil blot bare ge' Dem saadan en lille Bisser.“

„Og hvad vil De saa?“

„Jeg kan se paa Dem, De har lugtet Lunten. Jeg vil bede Dem om at tilgive Deres Søn og sende Bud efter ham. Det skal være min Findeløn, fordi jeg fandt en død Greve paa Landevejen. Saa betaler De mig og saa betaler jeg Deres Søn, Gud være evig lovet! og saa kan vi alle sammen endnu faa os en velsignet Jul — Og nu befaler jeg Dem Gud og stoler paa Deres højgrevelige Ord.“

Nu gik han, uden at vente paa Svar.

En Time efter blev Saddelmageren igen kaldt op til Greven; han sagde:

„De er en brav Mand!“

„Ja, jeg vilde saa gerne være det, Gud ved det!“

sagde han med Taarer.

„Deres Ønske er opfyldt. Grevinden har skrevet til rovor Søn, han kan være her — maaske i Morgen. Men gaa nu straks op og fortæl det Hele til Provstens Datter, ud at hun ogsaa kan faa en glædelig Jul. Er De saa tilfreds?“

„Ja, Gud være pris og lovet, siden jeg var Barn har jeg aldrig voren saa glad.“

„Men er der nu ingen Ting jeg kan gøre for Dem, for dette, det er jo egentlig kun en ny Belgerning De har vist mig.“

„Gud velsigne Dem, Hr. Greve, De har gjort møjet for møjet, langt mere end saadan en Sthmper, kunde vente saadan De har haft Taalmodighed med mig. Men jeg trænger ellers inte til noget. Jeg har jo mit gode Arbejde fra Dem a', og det Brød man selv tjener, det smager dog saa sødt. Farvel, Hr. Greve, Gud være med Dem. Lad os inte staa og takke hverandre, lad os blot takke Vorherre for hans glædelige Jul.“

Naa! Sønnen kom saa og alt blev godt. Han fik sin Forlovede derop og Greven var meget venlig, men Greven inden forlangte straks, at Marie skulde være hendes Datter, for en Datter havde hun savnet hele sin Levetid. Kun den gamle Komtesse satte et underligt Ansigt op, men ulukkeligvis var der ingen, som saa det. De Gamle og de Unge var enige om, at udelade alle Festligheder i Anledning af Forlovelsen; men da Hans hørte det, saa bad han da sin Ven saa meget om, at han maatte gøre hans Forlovelsesgilde. Det stod da saa en Aften ude hos Bonden, i hans Dagligstue. For Bordenden sad Greven og hans Kærest, tæt op til, paa den udvendige Side af Bordet sad Hans, saa Sadelmageren, saa Kandidaten. Og inde ved Bæggen sad Gaardmanden, saa hans Dreng og saa hans Husmand. Det var et sandt Festmaal, ikke med Hensyn til de fine Retter, eller fordi der var saa mange Deltagere, men fordi der var saadan en Glæde, som nok er det vigtigste, der hører med til en Fest. Flere Skaaler blev udbragte. Greven talte for Oprettelsen af en ny Adels her i Danmark, den skulde bestaa af alle dem, som elskede det Edle og det Skønne og

vilde stride for det, enten de saa var „fødte“ eller ej. Kun den Adels vilde han være stolt af at regne sig til. Kandidaten talte om det underligt brogede Selskab, der var tilstede i Aften, hvor man dog havde det saa godt. Han antog, at det ikke var saa broget, som det saa ud til, da vistnok alle Medlemmerne hørte til den ny oprettede danske Adels. Han ønskede, at det snart maatte komme til at se broget ud i Danmark, saaledes at hele Folket udgjorde et broget Selskab, der var ligesaa enigt og glad som dette i Aften.

Hans tog nu Ordet:

„Ja, mine Forældre har presset mig saameget for, at jeg skulde holde Tale og itte for det, det kunde nok ogsaa være mit Tilfald, da det jo er mig, som gør dette svære Gildet, — men nu kommer det jo an paa, hvordan det gaar mig. Det er jo især denne Forlovelse, som vi er saa glade over i Aften og vi har jo nok allesammen gjort, hvad vi har kunnet for at hjælpe til, men skal vi nævne den, af Mennesker at være, som har slaat Hovedet paa Sømmet, saa bliver det nok denne Saddelmager, som nu bliver saa mageløs rød i Hovedet. Men han vil nok helst være fri for Æren og vi vil heller ikke give nogen Mennesker Æren, for vi ved saa godt hvem den tilkommer. Og saa ved vi ogsaa hvem vi skal takke og hvem vi skal tænke paa, naar vi nu drikker de Forlovedes Skaal og ønsker, at han maa følge dem ud og ind og hjem til allersidst.“

Da Julen var forbi rejste Grev Ferdinand igen til Højskolen, for han skulde jo passe sit, men efter et halvt Aars Løb forlangte den gamle Greve, at han skulde komme hjem og overtage Gaardens Styrelse. Den unge Greve flagede sig derover for sin Hans; han forstod sig ikke paa Landvæsenet, det var et, og han kunde saa daarlig undvære Højskolen, det var et andet.

„Det skal have gode Beje,” svarede Hans, „for jeg vil komme op til dig og være din Forvalter. Det gør vel ikke noget, at jeg ikke er saa fin som andre Forvaltere, naar bare jeg forstaar mine Ting — Og saa holder vi To Højskole for vore Folk om Aftenen, om ogsaa vi skal knibe en Time fra Arbejdet.”

Og saaledes kom det virkelig til at gaa.

Den gamle Greve fik aldrig den Fornøjelse at se sin Søn som Minister, men da han efterhaanden fik lært at se det gode, som kan være hos Folk, selv om de ikke er „fødte”, saa kom han til at se sig glad i det smukke Liv, som nu blev ført paa Herregaarden, glad i den Kærlighed og huslige Lykke, som bode i den østre Fløj af Hovedbygningen, hvor hans Søn havde sit Hjem. Endelig saa han sig glad i den Hengivenhed og Tillid, som Bønderne i en vid Kreds viste den unge Greve. Det eneste, som han aldrig rigtig kunde finde sig i at se, var Fortroligheden imellem Sønnen og Bønderne, men han maa dog vel lære en Gang, at hvor Kærligheden først kommer, der maa Fortroligheden følge med; ligesom Duften, naar Blomsten springer ud.

En Gaardmand paa sytten Aar.

L Ja, han var saamænd ikke ældre, Jørgen Jensen, den Gang hans Forældre døde af en smitsom Sygdom, otte Dage efter hverandre. Hans Søster Stine var kun et Aar ældre, men Mormoder, hun var da endelig gammel nok, for hun var henimod de Halvfjerds. Saa var der en Karl, en Dreng og en Pige der paa Gaarden, men Jørgen, han skulde jo nu være Manden for det hele, og det vilde han nok ogsaa. Børnene havde jo nok en Formynder, men det var af de skikkelige, det var saadan en Per Tot. Det var Mormoderens Broder og han mente, at hun og Jørgen, som var Arving til Gaarden, de kunde nok styre den, uden at han behøvede at gøre sig Ulejlighed dermed. Jørgen havde nu altid været Mormoderens egen Dreng og hun havde faat Lov til at opdrage ham som hun vilde, for ellers var Forældrene bange for, at hun skulde give sine Skillinger til en anden af Familien. Og der kunde jo heller ingen være bedre imod ham end Mormoder! Hun sørgede jo for, at der ikke kom til at blæse Vejrs paa ham; hun pillede og fræsede for ham til enhver Tid, hun gav ham finere Klæder end de andre Børn af hans Stand, og da han var fire Aar gammel gav hun ham sin „salig“ Mands Sølvpibe. Kort efter lærte han at ryge Tobak og det var en stor Fornøjelse

for alle Parter, saavel som for Fremmede, naar Jørgen sad paa Mormoderens Skød og røg paa Morfaders Mersfums-pibe. Da Jørgen skulde begynde at gaa i Skole rokkede Mormoder derhen og gav Skolemesteren en Spesie for at han skulde være god imod den lille Jørgen, for han var saa blød. Han maatte endelig ikke friste Jørgen for haardt med Lekstierne, for hans Hoved var ikke stærkt. Han maatte heller ikke blive vred, om ogsaa den lille Jørgen gjorde lidt Spektakler, for det var saadan et vittigt Barn og der var jo ikke noget ved en Dreng at gøre, naar ikke han kunde finde paa lidt Gavthvestreger. Skolemesteren vilde ikke have haft Pengene, for han sagde, at han bar over med alle smaa Børn og det skulde han ikke købes til, men Mormoder tvang ham til at tage Spesien, for saa mente hun, at det var mere sikkert. Jørgen gik nu i Skole der i to Aar, ikke saa grumme stadigt, for en Gang imellem naar ikke han havde Lyst, saa blev han hjemme, men han var der dog af og til.

Men en Dag kom han løbende hjem fra Skolen i Utide og brølede igennem hele Gaden. Vhen kom jo i stor Bevægelse over saadan en grulig Begivenhed, men værre blev det hjemme i Gaarden. Jørgen havde da nu faat Prygl af Skolemesteren. Faderen vilde straks hen at skælde ham ud, for det lignede ingen Ting, men Mormoder sagde, at det kunde slet ikke hjælpe noget. Derimod tog hun en ny Femdalersseddel og rokkede hen til Skolen med. Men den todsjede Skolemester vilde paa ingen Maade tage Pengene; han var færdig at give knubbede Ord oven i Købet. Da brast Mormoderens Taalmodighed; hun erklærede, at det var skammeligt, at handle saaledes med „ordenlige Folks“ Børn og nu skulde Jørgen aldrig mørke hans Døre tiere. Læreren svarede ingen Ting; maaske han skammede sig, det tænkte da Mormoder da hun gik og slog Døren haardt i efter sig.

Nu blev Jørgen sendt til en anden Skole, næsten en hel Fjerdingvej borte, men da han fandt det var saa langt paa at gaa, blev der stillet en Hest til hans Raadighed. Ligeledes blev han udstyret med Ur i Lommen, for at han kunde være den vildeste blandt Drengene, men Piben maatte han ikke faa med for Faderen. Han vilde dog saa inderligt gjerne haast den med, og Mormoder mente at det var en stor Synd, at nægte det stakkels Barn en Pibe Tobak, som kun fik varm Mad to Gange om Dagen, men hans Fader satte sig imod det, med en forunderlig haardnakket Villie og føjede til, at han ikke havde Lyst til at tage ham ud af flere Skoler. Naa, i denne Stil var Mormoders Opdragelse, paa denne Maade havde han faat sin Udvikling, den syttenaarige Gaardmand. Hans Søster Stine var der aldrig blevet taget noget Hensyn til; hun skulde ikke have Gaarden, heller ikke Mormoders Penge, hun var jo ikke andet end et Tøsebarn, derfor lod de hende gaa for Rud og koldt Vand; men det skal jo være saa godt til at holde sig ren med.

Jørgen græd saa mageløs da hans Fader blev begravet, han kunde slet ikke komme til sig selv igen den Dag. Ved Moderens Begravelse græd han noget mindre, og ved Dandseligildet som han var med til, græd han slet ikke; det var kun tre Dage efter. Da han skulde laves til, kaldte han paa Stine, at hun skulde binde hans Slips og saa spurgte han:

„Gaar du ikke med til Gildet, Stine?“

Da faldt der to store Taarer fra hendes Øjne og ned paa hans rene Krave.

„Hvordan Fanden er det du staar og sviner mig til!“ udbrød han, „nu kommer jeg jo til at tage en anden Krave paa.“

„Na Jørgen, bliv hjemme! du kan vist ikke more dig alligevel.“

„Sikken nogen Snak, Tøs! Jeg har grædt det jeg kan over vore Forældre, det har du selv set. Fordi jeg ikke kan græde saalænge som du, derfor sørger jeg lige saa meget.“

„Men hvor kan du saa saa Lyst til at gaa til Dands, naar du sørger saameget over dem.“

„Na, det er jo heller ingen Nytte til at sørge, derfor kommer de jo ikke igen.“

Men nu snakkede Mormoder med: „Vil du tie stille straks, Stine! Jeg ved ikke hvor du kan nænne at lokke det stakkels Barn til at blive hjemme; han kan nok have nødig at opmuntre sig lidt.“

„Tamen Mormoder,“ svarede hun, „jeg er ogsaa bange for at Folk vil synes saa underlig om det.“

„Jeg bryder mig hverken om hvad Folk siger eller hvad du siger, for jeg er ikke noget Pattedbarn, jeg er Manden i Gaarden. Se du kan huske det til en anden Gang!“

Nu tændte han sin Pibe og gif.

Gaarden, han skulde til, laa et lille Stykke uden for Byen. Da Jørgen kom der i Nærheden, tog han et Spejl og en Kam op af Lommen. Han betragtede sig nøje; jo, al Ting sad upaaflegeligt, ikke et Haar var paa den urette Plads, Taarerne paa Kraven var tørrede for længe siden; de blev ikke gamle hos ham. Han var forresten køn, stor og stærk af Lemmer, aaben af Ansigt med røde, svolmende Kinder. En dejlig Dreng var det, naar blot han vilde lade sig nøje med hvad han var. Et stort og frodigt Skud var han, fager at se, naar blot man ikke med det samme skulde se Ormen, der gnov paa Hjerteskedet. Han traadte ind i den forreste Stue, der sad Konen og et Par gamle Mænd, de saa meget forundrede ud ved at se ham. Jørgen havde en urimelig stor Lyst til at fare op i Balsen med et Spring, men det kunde han jo ikke være bekendt; han var jo

en Mand, altsaa maatte han tøve og snakke med de andre Mænd.

„Goddag, Jørgen, saa du er ogsaa kommet herud,“ sagde Manden i Gaarden.

„Ja, det er jo saadan et kønt Vejr i Dag.“

„Na ja — Se brat du maatte af med dine Forældre, stakkels Dreng!“

„Ja — men det er da godt, at jeg er bleven saa villed, som jeg er.“

„Ja, du er jo stor og stærk; men — —“

„Jeg tror jeg maa op at se til de Unge!“ sagde Jørgen og afbrød ham, idet han rejste sig op.

„Nej du skal rigtignok sidde ned og have en Bid Brød først,“ sagde Konen.

„Ellers mange Tak, jeg er ikke tidig.“

„Jo sid nu bare ned. Det skal ikke vare ret længe og der er lang Tid til at danse endnu.“

Jørgen satte sig nu ned med Besvær, men hans Dine og Dren vare oppe i Balsen.

„Det var ogsaa saa tungt, at du skulde miste dem begge to paa en Gang,“ begyndte Bærten igen.

„Ja, men den Vej skal vi jo allesammen.“

„Ja, og saa skal vi glemmes inden Graven er flappet til, efter os,“ sagde den anden Mand. „Det er dog saa underligt at tænke paa, at alt det vi har udrettet, skal ligesom begraves tilligemed os selv.“

„Men det er heller ikke Tilfældet, for dersom vi har levet og gjort godt for nogen, saa vil de ogsaa nok huske os — dersom det da ikke er nogle Skarn. — Ja det var nogle gode Forældre du havde, Jørgen, de har efterladt dig noget.“

„Ja, det har de,“ sagde Jørgen stammende og blus-

sende rød. Han befandt sig slet ikke vel under denne Samtale, og hvis han ikke var Gaardmand og havde haft denne Bærdighed at vaage over, saa var han løbet for længe siden. Men nu kom da Konen med Maden. Jørgen slugte et Stykke Smørrebrød og drak en Snap, derpaa takkede han og skyndte sig op i Stuen. Der var de netop bleven færdige med Balsen, de sad og pustede ud, saa de kunde rigtig saa Stunder til at se paa Jørgen og det var en sand Krydsild af forundrede Blikke han maatte gaa igennem. Han blev noget flov ved det, men saa tænkte han det kom af, at de havde ikke set ham siden han blev Gaardmand. Han gav sig i Snak med den nærmeste Flok og nu begyndte de at hvidske rundt omkring i alle Kroge. Han kunde se paa deres Djekast, at det var om ham, men han lagde det ud paa den bedste Maade. Nu begyndte Dandsen igen og saa var jo Jørgen med. Han glemte nu snart alle sine Genvordigheder og tumlede sig nok saa raff. Der var ikke noget paa hans Dands at udsætte, uden det Dingleri som der jo altid er ved en lang opløben Dreng.

Hjemme i Gaarden, der sad Mormoder og strikkede Strømper til sin stakkels Dreng, men henne paa Kirkegaarden der sad Stine ved sine Forældres friske Grav. Hun havde en lille Vandkande med, til at vande de nysplantede Blomster og de grønne Krands; hun sad og klappede den sorte Jord som om det havde været hendes Moders Kind; hun rettede og glattede paa Krandsene som om det havde været Moderens Kjole, for den Moder som nu var gemt af tre Aen Jord, det havde været hendes bedste Trøst i Verden. Hver Aften siden Moderen var død, havde hun listet sig deryp, bange og undselig for at nogen skulde se hende. Naar hun sad deroppe var det ligesom hun var sine Kære saa nær. „Min Moder tænker paa mig?“ sagde hun i sin Enlighed. „Ja

det kan hun ikke lade være for jeg var jo altid hendes egen Pige. Det sagde hun saa tidt men Mormoder kunde ikke lide at høre det. Var jeg bare oppe hos Moder, for jeg faar det aldrig godt her; der er ingen som bryder sig om mig og de siger jeg er til ingen Ting."

"Hvad sidder du der, Stine!" lød pludselig en Røst. Stine for forskrækket op, thi ud for hende stod en fremmed Kvinde. Na, det var jo Peder Hansens Kone som hendes Moder altid havde været saa „delt" med, men dog var de aldrig kommet sammen, for Mormoder kunde ikke lide hende. Nu sagde Konen:

"Hvad vil du her oppe hver Aften, det har du ikke noget godt af."

"Men I er jo ogsaa her oppe."

"Ja, de Gamle maa nok gaa paa Kirkegaarden og se paa Lejligheden, hvor de snart skal bo; men de Unge, de har ikke noget her at gøre. Vi skal tænke paa at dø og I skal tænke paa at leve."

"Men jeg tænker ogsaa paa at dø."

"Det maa du ikke, lille Stine, du skal tænke paa, at blive en dygtig Kvinde til at passe et Hus."

"Det bliver jeg nok aldrig, for de siger, at jeg dur ikke til noget og bliver aldrig til noget."

"Hvem siger det."

"Det siger Mormoder — og Sorgen og — ja, det siger de allesammen."

"Hør Stine, naar de siger det igen, saa skal du svare: Ja, lad mig saa komme ud at tjene, at jeg kan lære noget. Og saa maa du komme hen til mig, saa skal jeg nok lære dig hvad jeg kan."

"Tak, mange Tak! I vil nok være Moder for mig."

"Ja, det kunde jo nok gøres nødig, men det kan man

jo aldrig være uden for sine egne Børn og daarlig nok det.
— Sig mig, hvordan er Jørgen?"

"Jørgen! Ja han er jo saa dygtig og saa flog — siger Mormoder."

"Hvordan er han mod dig."

"Mod mig? Ja, det ved jeg ikke. Han fornærmer mig da aldrig — ja, han siger nok lidt til mig, en Gang imellem, men jeg er jo ogsaa kun ringe imod ham. — Men jeg synes dog ikke det var rigtig, at han gik til Dands i Dag."

"Er han gaat til Dands i Dag! Saa er det da en grulig Dreng. Ja, jeg har nok hørt noget om ham før. — Men det vil jeg sige dig, Stine, at dersom du ikke passer paa ham, saa bliver han til et Skarn."

"Skulde jeg passe paa ham?"

"Ja, hvem skulde ellers? Det var et kønt Stykke Arbejde om du kunde saa et Menneske af ham. Saa skulde de da ikke længer sige, at du ikke er til noget. Det tror jeg næsten maa være noget som Vorherre har bestemt dig til."

"Men mon jeg dog dur til det?"

"Holder du noget af ham?"

"Ja, nu er der ingen jeg holder saa meget af."

"Ja, saa finder du nok ogsaa paa, hvordan du skal bære dig ad. Du maa endelig søje ham i hvad du kan, at han kan se du har Kjærlighed til ham, og alt skal jo naturligvis gaa med det Gode."

"Aa, kunde jeg dog bare — for der er vist ikke saa lidt Fejl hos ham."

"Nej, der er mange, men Vorherre vil nok hjælpe dig og jeg skal ogsaa sige dig alt hvad jeg ved. — Men lad os nu gaa hver til sit, min Pige."

Klokken 7 den næste Morgen kom den unge Gaardmand hjem fra Gildet; han var bleg og glasøjet og mere dinglevorn end han plejede. Mormoder sagde:

„Vil du ikke have en Taar varmt, min Dreng?“

„Nej gu vil jeg ej, jeg vil bare i Seng.“

„Skal jeg trække dine Støvler af, Jørgen?“ spurgte Stine.

„Ja, det kan du gerne, Tøs,“ svarede han og strakte naadigt Poterne ud. Derpaa krøb han i Kassen med Klæderne paa og sov til langt over Middag. Saa stod han op og gik ud i Karlekammeret og gjorde sig gal, fordi han traf Karlen i Sengen; han havde nemlig ogsaa været til Gilde. Karlen gav knubbede Ord og lovede Jørgen Brygl, hvis ikke han stak af.

„Saa du trur din Husbond med Brygl!“ udbrød Jørgen. „Nu kommer du ind og faar din Redelighed, og saa kan du rejse straks.“

„Ja, jeg er sgu fed nok af at være Barnepige for dig, men jeg rejser rigtignok ikke fordi du siger det.“

Nu gik Jørgen ind igen og var jo snyskende vred. Mormoder holdt med ham og hun skulde nok gøre det ud hos hendes Broder, at Karlen kom til at rejse. Stine kom ind med en Kop Kaffe og saa spurgte hun, om han havde moret sig noget ved Gildet. Da begyndte han at fortælle og blev mere og mere oplivet. Stine sad ved Siden ad ham med sit Sætøj. Mormoder var gaat ud. Da han var færdig med det groveste sagde han:

„Ja, det var rigtignok et farligt morsomt Gilde, for der var saamange kønne Piger. — Jeg tror næsten jeg huggede mig en Kærest.“

„Nej Jørgen, da!“

„Kan det være for tidligt, naar jeg har en Gaard?“

„Men du er da for ung til at gifte dig.“

„Jeg tænker sgu heller ikke paa at gifte mig; det er ikke andet end for Sjov. Hun tjener paa Kristinelund, men det er da lige godt en Gaardmandsdatter.“

„Er hun køn?“

„Køn? Na, det ved jeg ikke, det tog jeg mig ikke af; men hun var da den letteste at dandse med. Hun er vist ellers ikke saa ung.“

„Hvor ved du hun vilde være Kærest med dig?“

„Jo, hun saa saa mildt til mig — og saa flemte hun mig saa haardt i Haanden; det gjorde forbandet ondt paa den daarlige Finger.“

„Saa sagde du vel: av!“

„Ja, det er naturligt. — Jeg havde nær kommet op at slaas med Per Hansens Søren om hende.“

„Nej, det maa du dog endelig vogte dig for, for du er vist ikke ret stærk.“

„Ikke det. Du kan jo „probere“ om du kan rive mig omfuld. Du maa bruge begge dine Arme, saa vil jeg kun bruge den ene.“

Han sprang hen midt paa Gulvet og stod kampfærdig. Stine smilede og saa paa ham. Pludselig sprang hun hen, tog ham om Livet og lagde ham nok saa net paa Ryggen, endda han brugte begge sine Arme. Han sagde:

„Ja, det var ingen Sag, jeg vidste ikke af det. Det skal gaa om igen!“

„Nej, du er rigtignok ikke ret stærk, Tørgen.“

„Lad mig bare komme op, saa skal jeg nok vise dig det!“

„Nej, du maa ikke komme op, førend du lover mig, at du ikke vil slaas i det første Aar.“

Men han sprællede jo og væltede sig, saa stødte han til Mormoderens Kof, saa den faldt om med et svært Rabalder.

Da linnede Mormoder Døren ubemærket og saa dette gruelige Syn. Hun blev staaende et Øjeblik med opspilet Mund, derpaa slog hun Hænderne sammen og raabte:

„Th du Fredsens Gud! hvad gaar der dog ad Børnene!“

Men da de nu sprang op, færdige at le sig fordærvede, udbrød hun:

„Naa, det er da ikke andet end Plaser! — — Men skamme maa du dig, din store Tøs, at ligge og bøle paa Gulvet, saa lang som du er!“

„Ti stille, Mormoder! det er min Skyld, jeg begyndte paa det,“ sagde Tørgen.

„Ja, hvikket som, saa skulde hun have bedre Forstand, den store Tøs! — —“

„Men jeg er meget større, jeg er over det halve Hoved højere.“

„At ligge og skabe sig saadan, straks efter at hendes Forældre er døde. — Nej, der er ikke mere Skam i hende end i den — i den — i den“

„Spinderok!“ udslydte Tørgen. „Men jeg var jo til Gilde igaar, Mormoder, det var da meget værre.“

„Og saa har hun revet min Rok omfuld og den gode Rokkesnor er sprunget.“

„Nej, det har jeg gjort, jeg stødte til den.“

„Ja, havde jeg haft en god Ræp, og det havde været for tyve Aar siden, saa skulde jeg ordenlig have smurt dine Rygstykker, Tøs.“

„Nej gu havde I ej, Mormoder! I er ikke saa slem som I lader.“

„Harde jeg itte! Harde jeg itte!“

„Nej vist havde I ej, Mormoder, for Stine var jo ikke født for tyve Aar siden.“

„Hvad siger du! ja — ja, du er en slem Dreng ogsaa — og det er hende, der „spolerer“ dig.“

„Hør Stine, kom ud i Haven lidt, Mormoder er thdft-sindet i Dag.“

Herude fortalte Jørgen videre om Gildet:

„Se, denne Søren, han vilde nu dandse med hende hele Tiden, men saa skete det, at vi kom paa en Gang, fra hver sin Side og vilde dandse med hende, begge to. Jeg tog fat i hende og sagde til ham: Først Folk, siden Matroser, men saa skubbede han mig hen paa en lille Tøs og sagde: Der er en Dame til dig. Rige Børn leger bedst. Saa sagde jeg rigtignok, at han var en Husmandspjalt og naar han ikke havde andet end Transtøvler at gaa til Dands med, saa skulde han hellere gaa ud at træde Tudser. Men saa skulde du set, hvor alle Tjenestefarlene stimlede omkring mig og begyndte at give ondt af dem.“

„Uh, det var da fælt, Jørgen!“

„Ja, det blev da ikke til noget, for saa sagde Søren: Naa, der har du hende, Jørgen; vi er ikke kommet her for at skændes og slaas. Og saa dandsede vi allesammen.“

„Det var slemmt, Jørgen! der kunde du snart have faat Brygl.“

„Na itte! „Sønnerne“ de havde nok staaet med mig.“

„Ja, men det kunde dog være slemmt, hvis der havde blevet Slagsmaal for din Skyld — og saa kort efter vore Forældres Død. Men det var kønt gjort af Søren, at han gav efter.“

„Saa? hvad kønt var der i det? Saadan nogen maa da vide hvem de er.“

„Ja, hvem han er, det er jo en meget ordentlig Karl, jeg kender ham nok.“

„Men han har jo da ingen Ting.“

„Ja men lille Jørgen, det er jo da ikke Rigdommen der gør Folk rare. Du har jo ikke selv skaffet dig hvad du ejer, og naar der er nogen som holder af dig, saa er det jo ikke for Pengenes Skyld.“

„Det kan ikke hjælpe hvad du siger, de som ingen Ting har, de maa vide, at de er de Smaa.“

„Ja det ved de nok ogsaa, at de er i den Henseende, ellers kunde de jo være ligesaa gode og bedre end de Rige, og de har da slet ikke nødig at give efter for dem, naar de mener de har Ret.“

„Ja, der har jeg nu min Tro for mig selv. — — Det er fedeligt, at jeg blev Uvenner med vor Karl. Det er ogsaa fedeligt at jeg bliver saadan Uvenner med Folk; hvordan kan det være.“

„Du er for ung Jørgen, og for hastig. Kan du ikke huske Moder sagde altid, at naar vi var vrede, saa skulde vi aldrig sige noget. Men jeg skal nok saa Karlen god igen, naar du bare lader som ingen Ting.“

„Ja, gør det, for ellers gaar han og tværer i otte Dage. — Hør Stine, jeg kan ellers godt lide at snakke med dig.“

„Kan du det, kære Jørgen! Ja, der er ingen i hele Verden jeg holder saameget af som af dig. Og vi to smaa Stakler, som hverken har Fader eller Moder, vi kan nok have nødig at holde sammen,“ sagde hun grædende og hældede sit Hoved til hans Skulder. Der var ogsaa en Taare i Jørgens Øje, men han havde ikke ladet nogen se den for fem Daler.

„Skal du til Marked i Dag, Jørgen?“ spurgte Mor-
som moder en tidlig Morgenstund, da de sad og fik Døvre.

„Ja, det er naturligt. Det skal I vel ogsaa. — Jeg har da ellers tænkt, at jeg vilde derop at sælge Klavs.“

„Klavs! det er da vel ikke dit Alvor, min Dreng. Tænk paa hvormeget dine Forældre gjorde ud af det Bæst.“

„Ja men vi kan jo magelig undvære ham, og han kan da ogsaa løse en god Skilling.“

„Hm, ja. Jeg syntes rigtignok vi skulde beholde ham, men det maa du jo bedre vide.“

„Nej Jørgen, det er da Synd at sælge Klavs, han er saa kælen og saa naadig,“ sagde Stine.

„Ja, det kan nu ikke blive anderledes; men de skal sgu ikke saa ham for ingen Ting. Vil du saa spænde for og lave dig til, for du skal med,“ sagde han til Karlen.

„Det er en forbandet flodset gammel Bør, den Vogn vi har,“ sagde han da Karlen var gaat ud. „Vi kunde da ogsaa nok saa Raad til at saa os en ny Fjervogn.“

„Na, det kan være til du skal giftes en Gang,“ sagde Stine. „Hvis du køber den nu, saa bliver den gammel inden den Tid.“

„Na, du er en lille Sluddrer!“ sagde Jørgen smilende og gik op i Overstestuen for at lave sig til. Stine gik bag efter — hun tog ham om Halsen og sagde:

„Nej, lille Jørgen, jeg beder saa meget for Klavs. Du kan jo ogsaa selv saa godt lide ham — —.“

„Det kan jeg sgu ogsaa, men nu røg det mig saadan ud af Munden, og saa kan jeg jo ikke være andet bekendt, for Folkenes Skyld. Men jeg kan jo forlange saa meget for ham, at jeg faar Lov til at beholde ham.“

„Ja, gør det, Jørgen. Du er dog en god Broder.“

„Saa! Giv mig nu noget Halstøj.“

Ude paa Hestemarkedet, en Plads fuld af alle mulige Heste og alle mulige Slags Folk, der gik det livligt til. Der

var Raab og Støj, der var Prutten og løgnagtige Eder i Millionvis; det var en sand Glædesfest for Løgnens Fader. Hovedpersonerne derude var nogle lurvede Arabater, der gik og knaldede med Rudepidske. De havde i Almindelighed lafede glindsende Ansigter, med listige Røvfuglesøjne, som uroligt spejdede til Højre og Venstre. Saa snart de fik Øje paa et Bytte, kunde man tydeligt se, hvorledes de kæmpede for at se ærlige og trofskyldige ud, men de skulde rigtignok være meget grønne, der kunde lade sig bedrage af dette Skin. Et Par af disse Fyre stødte paa hinanden, da siger den første, Jensen, med Munden tæt til den andens Øre:

„Hør Petersen, det var, spille mig, godt jeg traf dig! Vil du være med at plukke en Guldfugl?“

„Om jeg vil!“

„Kan du nu se jeg tænker immervæf paa dig, Bror; der er ikke en Bid, der smager mig, uden jeg kan dele den med dig.“

„Nej, lad nu være med Das, det bliver mig lovlig rørende. Du mener jo, at du kan inte fange Fuglen alene.“

„Ja, saa omtrent. Men hør, har du lagt Mærke til en blankbrun Ballast, uden Aftegning, Satans yndigt Dyr. Tre hundrede Daler værd saa godt som tre Skilling.“

„Der henne, i det Hjørne?“

„Vel! du har nok allerede Færten.“

„Der sidder en lang Bondedreng paa han.“

„Bondedreng! Maa jeg frabede mig saadanne verbalffe Infusorier paa den unge Herres Begne. For han er Gaardejer, ser du! Ejer baade af Plagen og af en Bondegaard med syv Tønder Hartkorn, til Taksten 64.“

„Naada! det maa jo være det rene Smør.“

„Men han er urimelig færf, han bliver fgu aldrig til noget, førend han bliver hjulpet af med none Syle. Hvor

skulde han ellers lære Verden at kende, saadan en Flødestæg!"

„Det har du Ret paa. Saa begynder vi paa hanses Opdragelse. Jeg er færdig.“

„Maa jeg nu sige dig hvordan Kummelen skal gaa: Nu skal han snart løses a' og ind i et Telt og ha' sin varme Mad, jeg hørte før han sagde, han var sulten. Der kommer jeg jo tilfældigvis ind og kommer til at sidde ved Siden a' han. Saa kommer jeg jo tilfældigvis til at vælte hanses Glas, og jeg gier jo straks et til Erstatning. Men han gier et igen, for han er jo den pæne Mand, natyrlig, og saadan bliver vi nu ved, til der kommer lidt Humør i Knægten. Saa taler vi om vores Gesjæft og gaar ud og ser paa Dyret.“

„Den er udmærket! den er Delen — —“

„Sss! jeg har Ordet. Maa, jeg sætter jo ud paa Plagen og han vil inte tro mig, natyrligvis. Jeg vil kalde den første den bedste til Bidne paa, hvad jeg siger, og saa er du tilfældigvis den første vi ser.“

„Der har du min Næve, du er, Delen vælte mig, min Mester.“

Derpaa skiltes de fromme Brødre. En god Time senere træffe vi Hr. Jensen staaende i en ivrig Samtale med Jørgen. Det var 2den Akt af Forestillingen. Jensen stryger paa Klavses Bagben og siger:

„Er det ikke Spat, eller da Ansats dertil, saa vil jeg,“ nu bandede han, „lade mig slide Led fra Led.“

„Det er Løgn du siger, men du vil gerne have Plagen,“ svarede Jørgen.

„Det vil jeg sgu ogsaa. Hvad skulde jeg nægte det for, da vi er bleven saa gode Venner og har druffet dus —

men ser du, min Ven! hvad der er Ret, det skal," saa svor han, „ogsaa være Ret."

„Men jeg har Ret."

„Men hvad kan det nu hjælpe, at vi staar her og kævles i en Evindelighed, den ene siger Nej og den anden siger Ja, og vi kommer inte længere. Lad os nu uden videre tage den Første den Bedste til at stille os imellem."

„Det kan vi gerne. Dersom Plagen er spattet, saa skal han aldrig koste en dansk Skilling. — Der kommer en! lad ham dømme!"

„Nej, han vil vi sgunte ta', det er saadan en laaden en; tesforuden er det en som kender mig, saa han vilde natyrligvis straks holde med mig — men det skal gaa ærlig til, for du er, spille mig, min Ven, ser du. — Men hvad siger du om han der kommer, ja, han med den graa Frakke. Han ser sgu da saa ærlig ud som man kan forlange det paa et Hestemarked — — — Hør, Højstærede, jeg har ikke den Fornøjelse at kende Dem, men vil De inte sige os Deres Mening om denne Hest!"

„Undskyld, jeg har ikke Stunder," svarede Petersen; det var jo ham. „Jeg er heller ikke for, at blande mig i andres Handel — —"

„Det er der nu slet intet Tale om. De skal blot sige os, om denne Hest har gode Ben eller ej — Forresten er Peder Jensen der, min gode Ven, ikke sandt, min Gut. Du er," saa bandede han, „en Rærnesvend!" udbrød han og kladskede Jørgen paa Skuldrene. Knægten følte sig jo højlig smigret ved denne Rærne-Erklæring, men maatte dog bemærke, at det var Jørgen Jensen han hed.

„Den fejler jo ingen Ting," sagde den Fremmede idet han følte paa Hestens Ben, „den er sgu lige saa ren af Ben som jeg."

„Ja jeg har nu inte den Ære at kende Deres Ben, Hr. — —, men vil de nu inte behave, at ge Dem Tid og løfte lidt paa Gluggerne.“

„Kan du nu se, jeg faar Ret,“ sagde Jørgen.

„Det var dog Satans!“ udbrød den Fremmede, „nu har jeg sgu aldrig set det Tilfælde, saa meget jeg har haft med Heste at gøre. Det var dog skammelig med saadan et dejligt Dyr; det er jo et rent Skilberi.“

„Hvad er der ve'et, Hr. — — Jeg synes Barremetren begynder at synke,“ sagde Jensen og blinkede til Jørgen.

„Na, han har jo den morderligste Ansats til Spat.“

„Hvor fik De det ud, Hr. — ?“

„Kom og læg Deres Finger der — Ja. Om et Aar er han saa halt som om Benet var slaet over.“

„Godt, Højstærede. Tak for deres Ulejlighed. Vil De drikke et Glas med siden, henne i det Telt.“

Efter at endnu et ligesaa paalideligt Bidne, en anden slyngelagtig Bekendt af Jensen, var bleven afhørt, erklærede Jørgen sig overvunden og solgte Hesten for halv Pris. Derefter gav han Liggøb og drak Broderskab med Prangerne saalænge han kunde se en Flue paa Bæggen. Da var Bærten saa heldig at faa fat paa en Karl der fra Byen, det var den nævnte Søren, og han fik stillet Jørgen paa Vognen og førte ham hjem. Jørgens egen Karl var ikke til at faa fat paa. Kvindfolkene sad oppe derhjemme i Gaarden, de skulde jo høre hvordan det var gaat. Men da Vognen holdt derhjemme, var Jørgen faldet i Søvn og kunde slet ikke blive vækket. Saa maatte Søren tage ham paa sine Arme og bære ham ind paa en Seng. Mormoder var jo ikke glad, men hun trøstede sig med, at han var kun et Barn. Men Stine, hun græd den Nat, istedetfor at sove.

Da Jørgen havde faat udsøvet den næste Dag, var han helt tavs. Søren kom hen at hente noget han havde glemt i Vognen, og da Jørgen selv begyndte paa at tale om hvad der var sket igaar, saa fortalte Søren ham hvorledes han var bleven narret; han havde selv hørt hvorledes Brangerne havde rost sig af det. Jørgen blev saa rød som et Blod, han vendte sig bort og kunde knap sige Farvel da Søren gik. Han gik nu ud i Marken og lod sig ikke se før Aften; da kom han hjem, spiste Madvere og gik igen, uden at tale et Ord til noget Menneske. Stine sørgede saa meget over ham, men hun mente det var bedst, at han fik Ro til at gaa i sig selv. Hun gik ud i Haven for at vande nogle Blomster, hun gaar ud til Kilden, der tæt bag ved Haven i den grønne Eng — der ligger Jørgen med Haanden under Kinden med et forgrædt og trøstesløst Ansigt. Hun ilede hen og satte sig hos ham, hun tog hans Hoved paa sit Skød, redte hans Lokker og tørrede hans vaade Kinder; men han græd meget stærkere og skjulte sit Ansigt i hendes Favn.

„Aa Herregud! min lille, kære Broder, hvor du dog er forsørget!“ sagde hun. Han kunde ikke svare. Endelig sagde han:

„Ved du hvordan jeg er kommet afsted, Stine?“

„Ja, og hvad jeg ikke ved, det kan jeg tænke mig til; men det er slet ikke værd at snakke om.“

„Stine!“

„Ja, min Broder.“

„Jeg vilde slet ikke have solgt Klavs, det satte jeg mig for, da jeg hørte, at du ikke kunde lide det. Og jeg vilde have købt en ny Silkeparaply til dig, det bestemte jeg da jeg førte derud, og saa kunde jeg se saa livagtig hvor mildt du vilde se til mig.“

„Jeg er dog saa glad over at høre det, Jørgen.“

„Og saa kom jeg saadan hjem! — — Jeg ved godt du har ligget og grædt over mig hele Natten; for du er saa god, du kan aldrig blive vred paa mig, hvordan jeg saa bærer mig ad. — Men jeg er det værste Skarn, der kan være til.“

„Vist er du ej; for Skarn de kan ikke græde over dem selv.“ Nej du er min egen, kære Broder — og Gudsfelov fordi du holder saameget af mig.“

„Holder jeg af dig, naar jeg gør dig saa meget imod?“

„Ja vist gør du, Jørgen, hvor kunde du ellers tænke saadan paa at du vilde købe — — —

„Ja, Stine, jeg tror ogsaa jeg holder meget af dig. Det har jeg aldrig vidst før.“

„Jeg har ogsaa knap vidst det, men nu er jeg saa glad over det, at jeg maa græde. Lille Jørgen, vi vil altid være gode Venner, saa gaar det nok godt; lad os bare snakke sammen om al Ting, inden du foretager dig noget.“

„Men hvad siger dog Folk om mig, Stine? Jeg tør ikke lade mig se for nogen Mennesker.“

„Na, de siger vel nok, at det var slemme du blev narret og at det var værre du blev fuld, men saa husker de jo nok paa, at du er saa ung endnu.“

„Men Mormoder, hun har jo altid sagt, at jeg var saa flod; er det da ikke sandt?“

„Jørgen, du kan jo bare tænke paa, hvordan du kommer afsted. Ved Gildet, der havde det jo ogsaa nær gaat galt.“

„Uh, ja! jeg er et stort Fæ!“

„Nej du er ikke, men du er saa ung.“

„Jeg vil rejse ud at tjene!“

„Det var kanske ikke saa galt; men det blev værst for mig at undvære dig, og du ved at Mormoder kan ikke lide mig.“

„Ja, lad os nu gaa ind og i Seng. Kan de se paa mig, at jeg har grædt?“

„Nej; nu er det jo ogsaa mørkt.“

„Aa, min lille, gode Søster!“ sagde han og slyngede Armen om hendes Liv og trykkede hende tæt op til sig.

„Naar bare du vil hjælpe mig, saa skal det nok gaa godt, for du er rigtignok klog — meget klogere end Mormoder.“

„Tys!“ sagde Stine, for der stod Mormoder lige foran dem. Hun havde vel neppe hørt hvad de sagde, men hun fastede nogle onde Bine paa Stine, da hun saa hvor for-
troligt de gik.

Stine havde faat saa travlt med sin Broder, saa hun kom ikke saa tidt paa Kirkegaarden. Hun havde rigtignok ikke glemt sine Forældre, men hun forstod, at det var mere nødvendigt at tænke paa de Levende end paa de Døde. Nu var hun deroppe en Søndag Eftermiddag alene; i den senere Tid havde ellers Jørgen fulgt med hende. Da traf hun igen Peder Hansens Kone, der spurgte:

„Aa, hvordan har du haft det saalænge, lille Stine? Jeg synes du er i en bedre Stilling, end sidst da jeg saa dig.“

„Ja, Gudsfelov, jeg har det ogsaa bedre — men det er jer Skyld.“

„Aa Snaf, din lille Tosse, det er Vorherres Skyld; alt hvad der er godt, det kommer fra ham. Kan du nok sige noget paa Jørgen.“

„Det er kun lidt endnu, men han holder da grumme meget af mig.“

„Ja, saa faar du ogsaa nok drejet ham, med Guds Hjælp.“

„Men Mormoder kan ikke lide, at vi er gode Venner,

hun sætter ondt for mig, men Jørgen bryder sig snart ikke mere om hvad hun siger."

"Naa, ja det var jo godt. Følges hjem med lidt; det er saa længe siden du har været der."

De fulgtes nu hen til Gaarden, som laa tæt derved. Saa sagde Konen:

"Sid nu ned et Øjeblik, jeg kommer straks."

Stine satte sig. Der var ingen andre inde i Stuen end Karlen, som sad og læste i en Bog og det var netop Søren, som tjente her. Stine sagde:

"Det var godt jeg blev ene med dig en Gang, Søren, for nu kan jeg dog saa takke dig, fordi du var saa god mod Jørgen og hjalp ham tilrette. Gud ved hvordan det ellers havde gaat ham."

"Na, det er ikke værd at takke for; det var jo kun min Skyldighed, da vi var fra en By."

"Ja, du er alligevel et godt Menneſke, Søren!" sagde hun rødmende.

"Ja var jeg bare — men hvorfor synes du det?"

"Jo, for Jørgen kunde nok ikke fortjent det af dig; han har nok fornærmet dig, efter hvad han har fortalt."

"Naa! Saa har han vel ogsaa fortalt, at jeg vilde være Kærest med den Herregaardspige."

"Ja, han sagde da du vilde danser med hende hele Tiden."

"Det var heller ingen Løgn, for da de var mig lige fære allesammen, saa tog jeg jo helst den, der dansede bedst. Jeg har da ikke set hende siden, men hun skal nok heller ikke være saa rar."

"De Herregaardspiger har jo ikke noget godt Rygte paa dem. Bare jeg kan blive fri for at komme paa en Herregaard."

„Det kan du vel nok!“ udbrød Søren ivrigt.

„Ja, det kan være daarligt nok, for Mormoder gaar og raaber paa, at jeg skal ud at lære noget.“

„Vil Jørgen af med dig?“

„Nej, det tror jeg ikke. Men dersom Mormoder faar sat det i vor Formynders, som jo er hendes Broder, saa kan det ikke hjælpe hvad vi siger. Men tror du ogsaa jeg blev forstyrret ligesom de andre, mon ikke jeg kunde nok staa mig, naar jeg passede mig selv?“

„Jo, det er ikke for det; det tror jeg ogsaa. Der er jo da det Metal, som kan ligge i det værste Snavs og dog være lige blankt.“

Nu blev de røde begge to paa en Gang, men saa kom da heldigvis Ronen ind. Hun havde Rager til Stine — ja, Søren maatte da nok saa en med, skønt han ikke var fremmed. Stine tilbragte nu en glad Time der, og gik helt oplivet hjem til sin sure Bedstemoder, som var ene hjemme, da Jørgen var ude at spadserere.

Et halvt Aar gik hen. Hvad der skete i den Tid skal kun løseligt antydes. Stine vandt mere og mere sin Broders Kærlighed og blev derved istand til at lede ham i den gode Retning. Han gjorde jo vistnok fremdeles Dumheder, men de blev mindre og færre. Efterhaanden som hun vandt Indflydelse paa ham, tabte jo Mormoder sin Magt, men hun var ikke den, der skulde give efter uden Kamp. Og hver Gang hun havde lidt et Nederlag, prøvede hun straks paa at oprette det igen og forsøgte paa alle Maader, at drage Jørgen til sin Side. Hun betænkte sig ikke paa, at give ham Benge til at ødsle hen, ja, hun var ikke bange for at lokke ham til en eller anden Daarskab for at genvinde sin tabte

Magt. Stine havde kun et Middel, og det var hendes Kærlighed, ikke Bedstemoderens afgudiske Kærlighed, der var blind for alle hans Fejl, men en ret fornuftig og klar Kærlighed, der var ligesaa rede til at tale Sandhedens Sprog, som til at bringe Dfre. Og det viste sig, at den var den stærkeste. Men nu modnedes ogsaa Bedstemoderens Plan, at faa Stine bort. Det var nu ikke saa let, for Stine vilde nødig selv og Jørgen vilde heller ikke af med hende. Men de var jo begge umyndige Børn, og deres Formyndere var ulukkeligvis en gammel, slap Person, som Mormoder kunde føre med hvorhen hun vilde. Hun havde hidtil sørget for, at han ikke havde haft noget at sige der i Gaarden, og det passede ogsaa bedst efter hans Magelighed, men nu var det om at gøre, at faa ham til at tale et Magtsprog. En Dag kom han derover, efter Mormoderens Forlangende og nu skulde det gaa for sig. Familien var samlet ved Bordet og Formynderen havde styrket sig ved et Par Snapse; nu begyndte han:

„Hm, hm! Hør Stine, din Mormoder siger, at du trænger til at komme ud at lære noget.“

Stine blev blodrød, hun vidste nok hvorom det gjaldt.

„Ja, det kunde jeg vel nok trænge til — men jeg kan vel ikke godt undværes,“ sagde hun og saa paa Jørgen.

„Nei, vi kan sgu ikke paa nogen Maade undvære hende, det er vist,“ erklærede Jørgen.

„Ja, det forstaar du dig ikke noget paa, min Dreng, nej, du gør ikke,“ sagde Mormoder. „For saadan som hun er nu, er hun jo til ingen Ting, men Vorherre har ingen Skyld, hun har gode Lemmer, dersom bare hun forstod at bruge dem.“

„Na, Herregud, lad mig dog blive hjemme, jeg skal

maa saamænd udrette lige alt hvad I forlanger, men jeg maa jo
 aldrig aldrig faa fat paa noget," sagde Stine.

"Ja, vist skal du blive hos mig, Stine. Jeg ved da,
 at jeg kan ikke undvære dig, om ogsaa de andre kan," sagde
 Jørgen.

"Ja, saa kan det vel ikke blive til noget, tænker jeg,"
 sagde Formynderen og saa spørgende paa Mormoder. Men
 da nu blev hun vred:

"Du er, Dælen gaale mig, en rigtig Pjalt, ligesom du
 altid har været. Skal du hedde Formynder for dem, og de
 skal have Lov til at spille dig paa Næsen? Skal du spørge
 dem hvad de vil? Nej, du siger din Mening, hvor Skabet
 skal staa og saadan som du siger, saadan bliver det. Du
 har jo allerede fæstet hende hen, efter hvad du siger (Mor-
 moder blinkede til ham) hvor kan det saa gøres om."

"Ja, det er ogsaa sandt, hun er jo fæstet bort. Nej,
 det kan jo saa slet ikke gøres om, min Pige. Men det skulde
 jo ikke vare ret længe; om et halvt Aar kan du jo komme
 hjem igen."

"Den var rigtignok regnet godt ud, Mormoder! Det
 var en Skam at I ikke er bleven Profurator. Jeg kan vel
 saa et godt Raad hos jer en Gang, naar jeg faar i Sinde
 at spille nogen et Puds, jeg kan vist ikke komme til nogen
 bedre," sagde Jørgen med spøgende Ord, som dog vist smagte
 lidt bittert.

Fire Uger efter, til Majdag, kom Stine op paa en
 Herregaard der i Nærheden. Der havde hun nogle tunge
 Dage i Førstningen. Hun kendte ingen Mennesker og hun
 var jo tillige saa uvant med at komme iblandt Folk. Hun
 blev tidt spottet for sin Tale og sin Klædedragt, som de kaldte
 for gammeldags og for sit stille Væsen som de kaldte for
 Stolthed. Da hun nu ovenikøbet saa deres ryggeløse Liv,

saa syntes hun det var umuligt, at hun kunde holde det ud. Se, da fandt Vorherre i en velsignet Stund Vej til hendes Hjerter; i en Stund hvor hun følte sig saa overmaade forladt og fortvilet. Det gik op for hende, at Gud og ingen andre kunde være de Faderløses Fader; hun lagde sig i Bønnen op til hans Hjerter med sine tunge Suk, og der fik hun Trøst.

Knap en Uge efter, den første Søndag efter at Stine var kommet ud at tjene, kom Jørgen op til hende. Da hun saa ham blev hun saa glad, at hun var nær ved at falde ham om Halsen, men hun maatte jo tøve til hun fik ham ud i Skoven. Der sad de ude bag nogle nedhængende Bøgegrene og holdt hverandre saa tæt omslyngede, de to forældreløse Børn. Han siger:

„Naa, hvordan har du det saa, min lille Stine. Er du snart blevet kendt med de andre Folk?“

„Ja, jeg kender dem nok, men jeg kan saamænd aldrig blive gode Venner med dem, for de har deres Skik for dem selv. Na Gud, Jørgen, du kan dog aldrig tro, hvor jeg har været forknøbt!“

„Jeg har været gal i Hovedet hver Dag, siden du rejste, og aldrig talt et Ord til Mormoder, uden igaar, da sagde jeg lige netop Tak, fordi hun gav mig denne Guldkæde.“

„Nej se, den er da køn.“

„Ja, den har kostet 12 Daler. Men det er lige meget, jeg er vred endnu fordi hun har jaget dig væk, for der er saa fedeligt derhjemme nu, jeg kan ikke nære mig nogen Steder. — Jeg vilde været herop for længe siden, men saa lofede hun mig til at gaa i Byen om Aftenen og sagde, jeg kunde ikke være bekendt at gaa til Gaarden saa sild. Jeg har da været henne hos Peder Hansens en Aften.“

„Har du det! Hvad synes du om dem.“

„Det er da nogle rare Folk, og Søren det er vist ogsaa saa en dejlig Karl. Han er meget anderledes end jeg havde tænkt.“

„Ja, det er vist-et oprigtigt, ærligt Menneſke.“

„Men nu ſkal han jo væk ogsaa, han ſkal jo herop om en otte Dages Tid.“

„Det er ikke ſandt, vel?“ udbrød hun og blev rød.

„Jo, har du ikke hørt det. Forvalteren var dernede den anden Dag og fik Lov til at ſaa ham, for jer Staldkarl er jo rejſt i Utide. — Nej ſe, du bliver rød i Hovedet, Stine! det kan du vist godt lide. Og det er da heller ikke ſaa underligt, da du aldrig har en god Ven heroppe.“

„Jo, jeg har da ellers ſaat en god Ven,“ ſagde hun nu undſelig.

„Er det en Pige — eller er det en Kærest — aa, ſig mig det, lille Stine, jeg er jo din egen kære Broder!“

„Ja, jeg kan heller ikke ſige det til nogen andre. Det er Vorherre.“

„Vorherre!“ gentog Jørgen og blev ligesaa underlig ved det. „Du er da en løjerlig en, Stine. Hvor kan du dog ſig det?“

„Jeg har nok heller ikke hittet paa det, han er kommet jo af ſig ſelv. Vare han ogsaa vilde komme til dig og blive din gode Ven!“

„Det kan jeg ikke lide at høre, ſaadan nogen hellig Snak. Det er ikke noget for de Unge at tænke paa; for vi ſkal mere os, mens vi kan. Den Slags kan være meget paſſende naar vi bliver gamle.“

„Men er du da ſaa ſikker paa, at vi bliver gamle?“

„Nej, vi vil ikke ſnakke om ſaadan noget; det er altfor fedeligt. — Men hør, hvornaar kommer du hjem og ſer til os? Det vilde jeg nok vide, for at jeg kan være hjemme.“

„Jeg tænker jeg kommer paa Søndag.“

„Saa skal jeg køre op og hente dig — jeg skal ogsaa nok føre dig tilbage.“

„Du er dog en rar lille Broder, men jeg vil heller gaa, naar du vil komme ud at møde mig.“

„Jeg er rigtignok ikke ret meget for at gaa, men det kan være det samme. Jeg skal nok ogsaa følge dig hjem; jeg har jo ingen anden Kærest.“

De talte endnu en Del sammen, men tilsidst blev det da Jørgen for dødt at sidde der i Skovens Stilhed. Saa vilde han da hjem og Stine fulgte ham et godt Stykke og de skiltes ad, glade over hverandre.

Ved Majdags Tid var der kommet en Slagter, som havde bosat sig i den By vi taler om. Han havde købt en Kvie af Jørgen og betalt den meget ordentlig, og derved var de blevet kendt. Nu kom Slagteren en Dag ind og bad om at laane en Hest, da hans egen var bleven syg. Det fik han straks Lov til, men saa spurgte han om Jørgen ikke havde Lust til at følge med og køre sin egen Hest. Jørgen svarede Jo, og Mormoder fandt det meget rigtigt, thi ved at følges med Slagteren, kunde han maaske saa Forstand paa Kreatur, og det var jo vigtigt for en Bonde. Saa kom de da afsted. De saa paa Evin, de sølte paa Lam og Kalve, og de lod Heste løbe ud for sig. De fladdrede og drak Smaasnapser og Jørgen syntes da om Aftenen, at han havde lært grumme meget og dertil lært det paa en fornøjelig Maade. En anden og en tredie Dag med Handel fulgte efter denne og Enden paa det blev saa, at Jørgen gik i Kompagni med Slagteren, efter dennes Forslag. Da hans syge Hest var død passede det jo hyppeligt, at han lod Vogn til og Jørgen lod Hest til.

Naar han nu endvidere lod Forstand til og Sorgen lod Penge til, og ingen af dem var videre besværet med Samvittighed, saa var der jo Udsigter til at gøre store Forretninger. Det fik nu ogsaa godt i nogle Uger og Sorgen glemte al Ting, og altsaa ogsaa sin Søster for det ny, muntre Liv. Mormoder var knap saa glad over det, for der blev jo meget forsømt ved Hjemmet; men hun maatte finde sig i det, da hun nu en Gang havde vænnet ham til at have sin Willie. Og saa fortalte han hende jo ogsaa, hvormegit de tjente, ja, de kunde godt holde fire Daglejere for hans Fortjeneste alene. Men en Dag kom der en Kælling, saadan en, der gik omkring med Dagens Nyheder. Hun meddelte at hun kom fra Niels Olsen; der var det Mandens „Gebusdag“ og der var mange Fremmede.

„Hvad tog de dem til?“ spurgte Mormoder, for Glæde over Dre-Uvisen var meget velkommen hos hende. Den Gamle svarede:

„Ja, de sad og drak Kaffe og Nægte — men det var dog nok nogle farlige Mennesker til at snakke; jeg har aldrig hørt om nogen værre.“ Hun skævede til Sorgen, som lige netop var kommet hjem fra en af sine Opdagelses-Rejser.

„Hvad sagde de da?“ spurgte Mormoder videre.

„Ja, det er da næsten ikke til at sige, for det var jo nok nogen ren Sludder. De sagde om dig, Sorgen, at du var blevet Slagterdreng, og at det passede du meget bedre til, end til at være Gaardmand.“

„Saa skulde dog den Onde! — — Hvem hittede paa det?“ spurgte Sorgen.

„Ja, det gjorde saamænd Niels Olsen, og de blev jo ogsaa glade over det allesammen — — Men der var dog nok ikke saa megen Ære i dem, at de skulde give mig en Sjat

Raffe, og jeg har saamænd ikke faat en Taar varmt den hele Dag.

Jørgen rejste sig uden at sige et Ord, og gik lige hen til Slagteren og opsigde ham Huldskab og Trofskab, hvorpaa han forlangte, at de skulde gøre Afregning. Alt hvad Slagteren tiggede og bad kunde ikke hjælpe. Redeligheden blev saa, at Jørgen fik næsten to hundrede Daler tilgode, som Slagteren ikke kunde betale. Den unge Gaardmand pustede nu lidt ovenpaa den Tørn og holdt sig rolig hjemme en otte Dages Tid, men han ledede sig forfærdeligt. En Dag fik han lavet sig et Vrinde til Købstaden og da han kom hjem, havde han en smuk lille Fjervogn med sig. Dagen efter drog han ud paa Handelen for egen Regning. Se nu, skulde de dog ikke kalde ham Slagterdreng. Nu blev det ved at gaa saadan hele Tiden. Mormoder var noget betænkelig ved det, og havde just ikke ment, at det skulde tage den Retning, men det var dog en stolt Fornemmelse for hende, at se hendes Dreng føre ud af Gaarden i den fine Vogn og i de fine Klæder, som jo ogsaa hørte til Haandværket.

Alt dette var sket i en tre Uger. Stine havde ikke været hjemme i al den Tid, for hun havde faat en daarlig Fod; desmere glad blev hun, da hun en Søndag Eftermiddag saa Jørgen komme kørende op i Gaarden, hvor han meldte sig med et vældigt Pidsfestrald. Hun for ud til ham, uden at huske paa Benet:

„Goddag, Jørgen! Det var da godt du kom. Hvad er da det for en dejlig, lille Vogn?“

„Det er sgu min egen. Jeg har hørt at du har et daarligt Ben, og saa vilde jeg hente dig.“

„Tak, kære, lille Broder! du er dog saa god ved mig.“

„Bed du ikke om I har nogen Ungsvin at sælge heroppe, for saa kunde jeg nok bruge saadan et Dufin.“

„Saa mange! hvad vil du med alle de?“

„Na, jeg har begyndt at handle lidt med Kreatur.“

„Det var da fedeligt, Jørgen!“

„Nej, det var netop morsomt, min Pige; og det smider
og godt af sig, naar man er heldig. Det har jeg forresten ikke
været endnu, men det maa jo komme.“

Se, nu var Stines Glæde forbi, hun blev tavøs og
estertænkfuld.

„Mon man saa kan „gøre“ i Svin heroppe? — købe
Svin, mener jeg.“

„Det tror jeg ikke, for Forvalteren er borte.“

„Ja, saa kommer vi igen en anden Dag — Vil du saa
med hjem?“

„Ja, jeg maa nok og jeg skal straks være færdig. Maa
Søren køre med; han vilde ned at se til Peder Hansens?“

„Ja, han kan ligge bag i Vognen.“

„Det kan jeg.“

„Nej, gu skal du ej; det var jo nogle Narrestreger.“

„Saa kunde vi jo heller ikke snakke.“

„Nej, det er da ogsaa sandt.“

Nu kom de da snart under Sejl og begyndte Farten
med voldsomt Pidskesmæld, der bragte hele Gaardens Mand-
skab til Vinduer og Dørre, der bragte Hesten i Galop og
bragte Vognen op over en Træflods, som Jørgen ikke havde
lagt Mærke til. Den lette Vogn trillede saa villigt og ny-
deligt om i en Halmhynde, der laa saa meget belejligt, deri
afleverede den sin Besætning og lagde sig oven over dem,
med alle fire Hjul spillende i Luften, som af bare Glæde. I
samme Øjeblik var der samlet en Snes Mennesker omkring
Vognen, de rejste den op og spurgte om nogen var kommet
til Skade. Nej, der var da ingen som fejlte det mindste,
uden begge Vognstængerne, som var knækkede. Jørgen bandte

og gik og spurgte, om den Træfleds var lagt til at vælte over."

"Ja, den er," svarede Aulskarlen, "men saa har vi ogsaa lagt denne Halm til at vælte i."

Nu skaffede Søren et Par andre Stænger, og de kom atter paa Gled, men denne Gang uden noget Skrald. Jørgen var meget harmfuld og fløj. Da de kom lidt ud ad Vejen sagde han:

"Det vilde jeg sgu ikke haft for et halvt hundrede Daler?"

"Det skal du ikke bryde dig om," sagde Stine, "for vor Kudst, han væltede ogsaa forleden Dag, midt i Gaarden."

Naa, det lettede da lidt, men Jørgens Humør havde da ellers faat et slemt Knæk. De naade saa hjem. Søren gik straks hen til sin gamle Husbond. Stine gik ind i Stuen, hvor hun blev modtaget usædvanlig venligt af Mormoder. Det maatte hun jo undre sig over, men hun fik snart Grunden at vide, thi Mormoder trak hende ind i Spiskammeret og fortalte hende alle Jørgens Handelsbedrifter, og klagede over, at han satte saa mange Penge til og forsømte saa grumme meget. Saa græd hun, det gamle Skind og anklagede sig selv, fordi hun havde styrket ham til det, og endelig bad hun Stine overtale ham til at holde op. Hun lovede at gøre sit Bedste. Efter at de havde spist, kom da Broder og Søster ud i Haven, ene to. Saa siger Jørgen, smilende:

"Hør Stine, jeg synes din højre Haand havde saa mange Vrinder bag i Vognen mens vi kørte."

"Uh, Jørgen, ti dog stille!" raabte Stine og vendte sit rødmende Ansigt bort.

„Du har nok forladt mig; du holder nok andre Ræ-
jer rester, din Skælm. — Na, du skal sgu ikke blive saa skam-
fuld. Det er da ikke saa stor en Ulykke, at du holder lidt
ind ad Søren; for det er vel ikke andet end Narrestreger.“

„Jo, det er rigtignok ramme Alvor; det er nok ikke værd
at spøge med den Slags. — — Kære Jørgen, du maa ikke
noget være vred paa mig, fordi jeg har skjult det for dig; jeg
ville funde ikke saa sagt det.“

„Men det kan da ikke være din Mening, at du vil have
mod ham, som ingen Ting ejer.“

„Na, han er saamænd meget rigere end baade jeg og
du, for han har saadan et kærligt Hjerte.“

„Det var Satens!“

„Ja, Jørgen, du kan vist ikke forstaa hvor lykkelig jeg
er. Der er heller ingen, der ved det uden Gud; og han
maa ogsaa nok vide det. Men Jørgen, min egen kære, lille
Broder! vil du nu hjælpe os, at vi maa faa hverandre, en
Gang.“

„Ja men lille Stine, jeg synes ogsaa du kunde ander-
ledes gøre din Lykke. Du ser jo godt ud og er Ejer af et
Par Tusinde.“

„Nej, det er den allerstørste Lykke jeg kan naa paa
Jorden; det maa du tro.“

„Naa, ja, jeg skal sgu ikke være dig imod; men hvad
om mener du at Mormoder og vor Formynder siger.“

„Na, naar bare vi Unge er rigtig faste og holder sammen,
saa kan de Gamle ikke staa dem.“

„Ja, vi vil altid holde sammen, Stine!“

„Det vil vi, min kære Broder; om ogsaa vi skal sige
mod hverandre imod.“

„Ja, hvad gør det, naar bare vi holder af hver-
andre.“

„Na, Jørgen, Jørgen! du bliver vist et dejligt Menneske en Gang.“

„Jeg?“

„Ja, der er dog saa megen Kærlighed i dig.“

„Ja, til dig, men ellers — —.“

Nu kom Mormoder; de skulde ind at drikke Kaffe. Derefter fulgtes de alle ud i Marken og her var den Gamle utrættelig med en hel Mængde ubejlejlige Spørgsmaal: om ikke Brakjorden skulde snart pløjes, om hvormange Bløjninger den havde faat, om ikke det var den høje Tid, at Møget skulde køres ud; og hvordan det kunde være, at det var saa surt i de Agre op til Gærdet. Jørgen snode sig fra det som han bedst kunde, dels ved daarlige Undskyldninger, og dels ved at slaa det hen i Spøg. Stine blandede sig ikke i Samtalen; hun vidste nok, at det var ikke saadan Jørgen skulde have det. Der var en Genvej fra deres Mark og op til Kirkegaarden, da de naade dertil sagde Jørgen:

„Nu gaar jeg og Stine herop, Mormoder.“ Og dermed var han saa fri for hendes besværlige Spørgsmaal. Da de kom op paa Kirkegaarden var der saa meget Ufrud paa Graven; den havde ikke været rørt længe. Stine udbrød:

„Na, det er da Synd saadan som Graven ser ud. Har I da rent glemt vore gode Forældre!“

„Na, vi har sgu andet at bestille, end at tænke paa dem altid.“

„Ja, men den Gang de levede, da bestilte de ikke andet, end at tænke paa vort Vel fra Morgen til Aften.“

„Det er ogsaa en Skam, den er blevet saadan; men vi kan snart saa sat den i Orden igen.“

Og nu lagde de sig ned paa Jorden, hver paa sin Side af Graven og begyndte at luge.

„Mon vore Forældre nu var glade over os, hvis de nu kunde se herved,” sagde Stine; det var nu en stadig Tanke og hos hende, at Forældrene kunde se dem.

„Ja, saa var de nok glade over, at vi var saa gode Venner — men at du og Søren ogsaa er gode Venner, det var dem vis ikke tilpas.”

„Men du skal vide, Jørgen, at nu har de faat klarere sig. Sine, saa nu kan de nok se, at der er ingen rigtig Lykke du uden i Kærlighed. Og Gud give de saa vidste hvor glad jeg er! — — Men lille, kære Broder!” sagde hun saa blødt og fangede hans Haand. „Dersom de kunde se, at du var bleven Pranger, det vilde rigtig gøre dem ondt; selv i Himlen.”

„Hvorfor det?” spurgte han brat og vilde snappe sin Haanden, men hun holdt den fast.

„Jo, for det er et daarligt Levnet for saadant et ungt Menneske. Du faar ikke passet Jorden, som vore Forældre og har passet saa godt, for din Skyld.”

„Na, jeg kan holde en Karl til.”

„Men du taber ogsaa store Penge, som du jo selv lit tilstaar.”

„Ja, det er kun Lærepenge.”

„Men det bliver vist for mange. — Og saa bliver min kære Broder til Nar, oven i Købet; det kan jeg nu aller- mest vove at taale.”

„Jeg ved heller ikke hvordan det kan være, at jeg kommer altid saa tosset afsted. Er jeg da saa dum?”

„Nej, vist er du ej, men du er for ung, du vover dig ud med noget som du ikke forstaar. Og saa er du en Ting til — jeg tør knap vove at sige det.”

„Jo vist skal du, Stine, jeg kan jo ikke blive vred paa dig.”

„Det er strengt for mig at sige det — men du er dog saa meget for, at vise dig, for at Folk skal se hvor rask og hvor rig og flot du er. Det kan jeg mærke, at du altid gaar ud paa.“

„Det gør ondt, lille Søster.“

„Gør det, kære Jørgen, ja, jeg kan mærke det paa mig selv; men jeg er jo nødt til det. Og saa bliver du ved Handelen vænnet til dette væmmelige Prangervæsen; jeg kan allerede høre det paa dig. Na Gud, min lille Broder, det er næsten umuligt for dig, andet end du bliver fortrukken. Du kan ogsaa godt blive en Løgner, saa du tilsidst ikke ved mere hvad Sandhed er, ja, du kan grumme let blive baade en Ræltring og en Tyv. Gud hjælpe mig, at jeg skal tale saadan til min egen lille Broder; men de, som ligge hernede maa høre hvert evige Ord, for det kommer fra et ærligt Hjerte.“

„Der er aldrig nogen, der har været saa haard imod mig som min lille Søster,“ sagde Jørgen og tørrede nogle store Taarer. „Og dog holder jeg allermest af hende.“

„Se saa, der fik vi Graven pæn igen, og fik snakket lidt til vore Forældre, nu gaar vi hjem til Mormoder. Jeg sagde til Søren han skulde komme Klokken fem. Hvor meget er din Klokke, Jørgen?“

„Vil du ikke have denne Klokke, Stine. Det er dog slem, at du ikke har noget at rette dig efter. Hun er ellers over fire. Værsgod.“

„Tak Jørgen, den vil jeg gerne have. Hun skal bo herinde paa mit Bryst og aldrig komme fra mig.“

Nu rejste de sig og gik.

Jo, Søren var saamænd allerede kommet, det kunde de se da de aabnede Porten, han var meget nøjagtig. Da Jørgen traadte ind ad Døren, saa han saa underligt paa

Søren, at denne strafs mærkede, han var opdaget og tillige to at Jørgen ikke var vred over, hvad han havde faat at vide. Mormoder var ogsaa meget flink imod Søren; hun havde ikke det mindste imod, at han førte med op til Herregaarden og at han fik en Bid Mellemmad med, men at han turde vove at gøre større Fordringer, det drømte hun ikke om. Jørgen talte ikke meget, men gik urolig frem og tilbage, satte sig og rejste sig igen og brugte en Mængde Svovlstikker til Piben. Endelig fik han da givet Stine et Bink saa hun gik op i Overstestuen og han bag efter. Han begyndte med bortvendte Bine:

„Hør Stine, det var om den Handel; jeg tror nok ikke det er rigtig, men hvordan skal jeg saa holdt op, saadan paa en Studs. Jeg har jo noget Kreatur som jeg skulde have solgt, og jeg faar vel ikke Kontanter for det altsammen, uden jeg kommer til at tage noget igen.“

„Ja, det er galt nok.“

„Og jeg kan jo heller ikke være bekendt at holde op saa brat. Du bliver jo ikke vred paa mig, lille Søster om ogsaa jeg bliver ved en Tid endnu.“

„Jeg bliver aldrig vred paa dig Jørgen, men jeg kan nok blive bedrøvet over dig, hvis jeg hører at du narrer Folk; du maa meget hellere selv tabe Penge. Og kan du saa ikke nok vogte dig for, at drikke for meget.“

„Jo det kan jeg, det skal jeg; for det er dog noget grusligt Evineri. Saadan som jeg dog skammer mig, naar det sker for mig!“

„Ja Gud hjælpe dig dog til at staa imod!“

„Hør Stine! ja, det er saadan noget underligt noget —.“

Han blev rød og saa til en anden Side — „men kan du ikke bede til Vorherre og tale et godt Ord for mig; du er bedre kendt med ham end jeg.“

„Aa Gudsfelov, min kære, lille Broder! nu har det ingen Nød,” sagde hun og favnede ham. I det samme gik Døren op og Mormoder, som jo aldrig kom belejlig lod sig se. Stine vilde rive sig løs, men Jørgen holdt paa hende. Den Gamle raabte:

„Aa Herre Gud! fikke noget Tossetøj, staar de ikke og favner hverandre, ligesom smaa Børn. I kyskes kanske ogsaa en Gang imellem.”

„Det kunde da heller ikke være saa farligt,” sagde Jørgen og kyskede sin Søster.

„Ja, du er jo kun et Barn, Jørgen, men hun skulde dog have lidt bedre Forstand, da hun er ældre.”

„Ja I kan tro, Mormoder, hun har ogsaa en rigtig god Forstand.”

„Saa har hun saamænd ogsaa faat den for nylig.”

„Det var et sandt Ord, Mormoder; den bedste Forstand jeg har, den har jeg faat for nylig, men det er rigtig nok kun lidt endnu.”

„Karlen spørger om han skal spænde for Fjervognen, eller hvad for en det skal være,” sagde Mormoder.

„Ja nu kommer jeg derud,” sagde Jørgen. Saa spændte de for Rejsevognen og kørte.

Det havde gjort et stort Indtryk paa Jørgen, hvad Stine havde talt med ham om den Dag. Han havde helt tabt Lusten til at handle og naar han nu kørte ud en Gang imellem, da var det for at blive af med de Rør han havde paa Lageret. Men inden han blev færdig med denne Forretning, havde han allerede lagt Planer til en ny, og noget Stort skulde det jo da være. Det stod bestandig for ham, at han vilde vise Folk, at han ikke var nogen Dreng. Saa fik

ad han da regnet ud, at han vilde virke til Hesteavlens Forbe-
rd bring, efter de høje Herrers glorbærdige Exempel og paa
ad deres Maade, ved at ride sig selv og Hestene fordærvet i
E Bæddeløb. Om han tænkte saa dybt, at han vilde bidrage
lit til at frelse det danske Rytteri ved en hurtig Flugt i paa-
ad kommende Tilfælde, det er uvist og vilde vel være for meget
in at antage hos en Bondedreng, som ellers i andre Stykker
ad var aldeles blottet for „noble Passioner“. Men han vidste
ad da, at der kunde tjenes svære Penge ved Bæddeløbene og at
U Udsaldet af dem kom i Bladene. Naar nu der stod at læse:
D Gaardejer J. Jensens røde Ballak blev den vindende, ja,
ad selv om hans Hest blev nævnt som tabende, saa vandt han
ad jo dog alligevel, at alle Folk fik at se, han var Gaardejer
E J. Jensen og altsaa ingen Dreng. — Og det kunde da Stine
ti ikke have noget imod, for derved kunde han da ikke komme
it til at narre Folk, og han var da heller ikke selv i Fare for at
ld blive narret og ødelagt, saadan som ved Handelen. Nu til
D Efteraars-Markedet, der var nær ved, vilde han skille sig af
u med sit Dplag af Kreatur, hvad han saa end fik for det.
E Jørgen drog da saa til Markedet, og da han blev sit For-
ad sæt tro, saa kan man jo nok tænke, at det ikke varede længe
ti inden han fik udsolgt. To Prangere købte hans fem Køer.
J Han vidste godt de narrede ham og han sagde dem det og-
ad saa, men han vilde nu have en Ende paa det. Det lettede
ti svært paa ham, da han nu kunde gaa frit omkring paa
E Markedet og han satte sig for, at i Dag vilde han ikke
ti tænke paa Rytteriet, men kun paa at more sig. Han kom
u ud for en Dandseskod og hørte Violinens loffende Toner; i
ad samme Øjeblik kom ud dersfra to store Gaardmandssønner,
ti som Jørgen kendte. Begge var de røde og ophidsede af
E Dands og Drik, og hver af dem drog med en Pige. De
d hilste venligt paa Jørgen. Den ene spurgte:

„Skal du ogsaa ind og have dig en Svingom?“

„Ja, det er naturligt.“

„Saa maa du sgu ogsaa se at faa dig en Tøs, ligesom vi.“

„Na, det tør han nok ikke begynde paa endnu, for han er for ung,“ sagde den anden idet han gik.

Det skar i Jørgen som en Kniv. Altid skulde han høre, at han var for ung; det var jo ikke andet end paa en pæn Maade at sige ham, at han var en Dreng. Han tændte sig en Sigar, for at bortdampe sin Harm og saa gik han derind. De var midt i en Dands. Bønderkarle og Bønderpiger, lurvede Haandværksvende og salmede, men opstrammede Købstadskønheder tumlede sig imellem hverandre. Der var ingen rigtig Glæde at se paa de dandsende, kun Bildskab og Sandselighed; ingen fortrolig Munterhed, da der kun var saa som kendte hverandre. Men de bedste Karle og Piger holdt sig ogsaa for gode til at komme der. Jørgen stod i Døren og betragtede den brogede Brimmel, da kom der en Pige ude fra og gik saa tæt forbi ham, at hun rørte ved ham. Han saa paa hende, da var det den letbenede Herregaardspige som han tidligere havde været Uvenner med Søren om. Han hilste paa hende og bød hende Dands. Ja, hun takkede meget venligt, men hun vilde da nok tøve til denne Dands var forbi; de kunde jo sidde og tale saa længe. De satte sig paa en Bænk og hun underholdt Jørgen meget behageligt ved at gøre Nar ad Dandserne, efterhaanden som de gled dem forbi. Da den næste Dands begyndte var hun og Jørgen et af de første Par. Han svang hende nu lystigt og var saa vild af Glæde, at han rendte paa alle de, som kom ham nær, men det er nu noget som der aldrig bliver lagt Mærke til paa Anejperne. Efter Dansen trakterede han med flere Glas Vin, mens han be-

stod og holdt hende omflynget. Saa dandsede de paa ny, saa drak de paa ny, men han veg ikke fra hendes Side og hun lod ogsaa til at være meget lykkelig.

„Skal vi ikke ud at trække lidt frisk Luft,“ sagde hun en Gang, mens han stod og tørrede den haglende Sved af sit Ansigt. Istedetfor Svar tørte han galant hendes Ansigt med sin egen gennemblødte Karflud.

„Tak, jeg har selv Lømmetørklæde, og det er ikke saa vaadt.“

„Jo, lad os bare komme lidt udenfor, vi kan jo gaa ud herind igen,“ svarede han saa og tog hende ved Armen og trak op ad Gaden med hende. Nu ser han de samme to Par komme i Møde med sig; de som han havde talt med ved Indgangen. Na, hvor det gjorde godt i Jørgen, at de fik ham at se med „Dame paa“, men han skjulte sin Glæde og gik meget alvorligt og saa til en anden Side. Men den ene af Karlene raabte i Forbigaaende:

„Halløj Jørgen! Det var ret min Gut, det var snart to at du kom med.“

Men da de havde vendt Ryggen til vor Ben, sagde den anden højt:

„Det var jo en gammel Tridse! det saa ud som det var hans Moder han gik og holdt i Skørterne.“

Jørgen fangede Ordene og blev meget opbragt, han drejede sig hastig om og vilde have fat i ham, der saaledes fornærmede dem begge. Men Pigen var klogere, hun sagde:

„Hvad vil du bryde dig om saadan en Flab; han var jo fuld, det kunde man haade høre og se.“ Jørgen lod sig nu nøje og hun fik ham snart i Humør igen. De kom nu af forbi Markedsboderne med deres glimrende Indhold og Jørgen følte, at han burde vise sin Glæde over sin Kærestes Trostid ved et værdifuldt Paaskjønnelsestegn. Penge havde han nok af, men hvad skulde det være. Da kom hun ham venligt

til Hjælp, thi da de kom forbi et Guldsmedtelt henkastede hun disse Ord: „Na, fikke dejlige Drenringe — men de er nok ikke for mig og mine Pige.“

„Ikke det!“ sagde Jørgen og standsede. „Det skal jeg sgu vise dig.“ Han drog hende hen til Teltet og lod hende tage sig et Par ud. Guldsmeden som mærkede at der var Bid, sagde:

„Skal denne Dame ikke have sig en køn Urkæde. En smuk Pige kan jo ikke være bekendt, at gaa med en saadan Jernlænke.“

„Hvormeget koster den?“ spurgte Jørgen.

„Tyve Rigsdaler. Det er nu rent Køberfob, men jeg giver altid godt Køb til et Par unge Folk.“

Pigen havde taget Halskæden paa, men da hun hørte Prisen sagde hun: „Gud fri os!“ og vilde rive den af igen, men Jørgen sagde:

„Lad hende sidde, min Tøs! hun sidder paa sit eget.“

„Gud Jørgen, det er alt for galt! Det er virkelig en Skam, at du skal give alle de Penge ud for min Skyld,“ sagde Pigen, for Alvor.

„Na, jeg har Penge som Skidt og Sedler af samme Slags!“ sagde Jørgen og betalte. Guldsmeden gav et Par Glas Portvin til Liggøb; det kunde han vistnok ogsaa faa Raad til. Nu vendte Parret tilbage til Dandsekneipen. Paa Vejen vekslede Pigen et Ord med en af de Prangere som havde købt Jørgens Kvæg.

„Hvad er du kendt med ham?“ spurgte Jørgen hende.

„Ja, det er jeg rigtignok, for det er min Broder.“

„Det er en god Kæltring.“

„Siger du saadan om min Broder!“ udbrød hun fornærmet.

Nu fortalte Jørgen hvorledes de havde handlet, og han mente jo, at han havde Ret til at sige Ræstring.

„Ja, saa vil du vel heller ikke være bekendt at følges med mig,“ sagde hun. og vilde tage Armen til sig. Men nu gav Jørgen gode Ord; han vilde jo ikke saa let give Slip paa sin dyrekøbte Kærest, og derpaa lyttede han med stor Opmærksomhed til en lang Forsvarstale som hun holdt for sin Broder. De traadte nu ind i „Salonen“ igen og så den første som Jørgen saa, var uheldigvis den Karl som havde gjort en fornærmelig Bemærkning om ham før ude paa Gaden. Han kom nu henimod dem, han fæstede sit Øje paa den ny Guldkæde og sagde:

„Naa, Jørgen, hvormeget er Torveprisen paa en Kærest i i Dag? De er nok dyre — men hvad Fanden, min Dreng, når ikke man kan saa dem billigere, saa maa man jo gaa i i Tøjet.“

„Du er“, saa bandede Jørgen, „en rigtig Flab!“

„Naa naa, min Dreng!“ sagde han, og flappede ud ham spottende paa Skulderen.

„Hold dine Fingre hos dig selv!“ raabte Jørgen og slog ham haardt over Haanden.

„Nej, holdt Søn! naar Børnene er uartige saa skal de have Ris!“ raabte Karlen, idet han med stor Væthed smed Jørgen omkuld og fladskede ham dygtig med den flade Haand. Jørgen sprang op og spændte ham, alle Folk sluttede Rædsel om dem; men nu kom Bærten og sagde, at han vilde ikke se taale Slagsmaal derinde. „Det er ogsaa forbi,“ sagde Karlen hvorpaa han i et Øjeblik besørgede Jørgen ud ad Døren og ned ad Trappen, hvorefter han lagde ham paa Ryggen midt paa Gaden. En uendelig Ratter lød fra alle de, som saa det, baade ude og inde, og Jørgen vidste ikke anden Udvej end at rejse sig og løbe hen bag det næste

Gadehjørne. Der gik han ind i en Port og stod og græd af Harmen. Men straks efter stod hun ved Siden ad ham, hans letbenede, dybsirede Kærest. Hun børstede ham og trøstede ham og hjalp ham at give sin Brede Lust, og da de tog stærkt paa Vej begge, saa varede det ikke saa længe inden de blev færdige.

„Nu kan jeg da se, du gør noget ud af mig, siden du vilde komme, da alle de andre grinede ad mig,” sagde Jørgen. Dersom Pigen endnu havde kunnet blive rød, da havde hun sikkert blevet det, saaledes rantes hun af denne uforstyldte Ros; men hun maatte da slaa sine Øjne ned og kunde ikke svare. Men lidt efter sagde hun:

„Hør Jørgen, vil du ikke følge med hen til min Broder; han er henne hos Petersens og jeg har ikke faat at vide, naar han vil hjem.”

Da de kom hen til Værtshuset sad Brangeren der tillige med to af sine Kammerater og spiste Lammesteg.

„Naa, kommer I der! Kors, hvor I dog er store i Hovedet! I har nok ordentlig moret jer,” sagde Brangeren.

Jørgen saa hen til en anden Side, men hun svarede frist:

„Ja, det kan du være stød på — men nu kunde vi nok trænge til at saa lidt i Livet.”

„Det var Satens! Jeg trode I kunde leve af Kærlighed og Rildevand. Ja kom saa og sæt jer ned, her er nok til Bodil og alle Børnene, og der er endda mere hvor det kom fra.”

Nu spiste de og der vankede jo med Snapse, baade røde og hvide. Da de havde spist spurgte Pigen hvornaar de skulde hjem.

„Hjem! det har jeg sgu ikke tænkt på endnu. Nu synes jeg det passede mig rigtig, at saa et Slag Kort eller

gik Regler. Hvad siger du, Jørgen? Det skal bare være til et
 et Glas Puns."

"Jeg er ikke videre sikker til at slaa Regler."

"Naa, saa faar vi et Slag Kort. Halløj Vært! —
 — — Naa, han kan hverken høre eller se i Dag; han render
 nur rundt, ligesom et toset Faar."

Mens nu Prangeren gik hen og forlangte Kort, var der
 en, som nævnte Jørgens Navn. Han drejede sig hurtigt; der
 stod Søren.

"Goddag, Jørgen! Er du ogsaa kommet til Marked?"

"Ja, jeg har været ude at sælge noget Kreatur. — —
 Sig til Stine, at nu er jeg færdig med at handle;" hvid-
 skede han.

"Det vil hun rigtig blive glad over. Du er da vel
 ikke færdig til at tage hjem; for jeg vilde age med der
 du ud ad."

"Nej, jeg er ikke rigtig færdig, jeg synes jeg skulde mere
 give mig lidt endnu," sagde han og han maatte holde sine Dine
 saa stive i Hovedet, for ikke at skæve hen til den Letbenede."

"Ja, for du kan vel ikke gøre det for din lille Søsters
 Skyld, hvad Jørgen?" spurgte Søren og saa ham saa inder-
 lig i Djnene.

"Jo—o, jeg kan jo nok, dersom jeg vil."

"Ja, det er netop det som det kommer an paa. Naar
 bare du saa vilde; for det er galt at spille Kort med de Fyre."

Jørgen var næsten overvunden, han saa i Tanterne sin
 Søsters bedrøvede Dine, han kendte dem saa godt — men
 nu kom Prangeren og raabte: "Naa Kammerat, her er
 Salmebogen. Kan du den Salme: Knud Skomager vil vi
 prise. Saa, nu i en Fandens Fart, for du har vel ikke
 No ret længe til stadigt Arbejde; nu sætter vi os nede i
 Lysthuset."

„Nej, jeg har ingen Lust til at spille Kort i Dag.“

„Det var Satens! Jeg har da før set du har været med. Er din Formynder begyndt at blive streng, min Søn? Kanskke Mormoder vil efterse Finantserne, naar du kommer hjem?“

„Nej, du kan tro jeg er selv Manden.“ Han hvidskede til Søren: „Hør, bliv her, bare en halv Time! Du skal blive her; du maa ikke gaa fra mig, Søren!“

Derefter gik Jørgen ned i Haven med Prangerne, men hans Dine bad Søren saa meget om at følge med, hvorimod han syntes rent at have glemt sin Dyrebare. Søren gik da saa langsomt bag efter. De fire Kortenspillere fik nu hvert et stort Glas Puns og Kortene skulde saa afgøre, hvem der skulde betale dem. Det blev da Forslagsstilleren. Han bandte og gol, at saa skulde de have et Glas til. Ogsaa dette blev Jørgen fri for at betale, men han blev ikke fri for at blive noget taaget. Da Prangerne saa, at han havde faat den passende Højde, saa erklærede de, at de vilde ikke mere spille om Puns, for de vilde da ikke sidde og drikke hverandre fulde. Nu fik de et temmelig højt Spil i Gang og Jørgen tabte den ene Daler efter den anden. Søren var i Nærheden og saa nøje til, om ikke han kunde opdage noget falsk Spil, men det var ham umuligt; formodenlig maa det have gaat til ved aftalte Tegn, som kun de Indviiede kendte. Jørgen spillede jo ogsaa meget ubesindigt. Nu traadte Søren hen til ham og sagde:

„Jørgen, nu er den halve Time gaat.“

„Er det din Barnepige?“ spurgte den lette Piges Broder.

„Det kommer ikke dig ved, hvad jeg er; men Gud ske Lov, jeg er ikke det som du er.“

„Ja, dersom du fornærmer Søren, saa ikke et Slag mere!“ raabte Jørgen og bandede og slog i Bordet.

„Na Snak, det er jo tosset, at blive gal over et Spøge-
dra ord. — Nej, vi vil sgu ikke slippe dig endnu. Vi har jo
nu vundet nogle Dalere fra dig, de skal du tjene igen. Vi sidder
og jo ikke her for at trække hverandre op, men nu kan vi jo
jo alligevel sætte hende noget højere i Vejret, for at du snarere
nok kan komme til dine Penge. — Værsgod og drif hos os, du
— — Søren, eller hvad du hedder. Drif du kun, det letter
de Tanterne, og du skal ikke give noget igen.“

Søren vendte ham Ryggen. — — Ja, det er vel ikke
værd at høre mere paa dette Selskab. Enden blev da saa
paa det, at Jørgen, uden at hans Ven var istand til at
hindre det, blev skilt af med over hundrede Daler, at han
blev fuld, gjorde Klammeri og fik Brygl. Og det var kun
Sørens Mellemkomst, der reddede ham fra at blive slaat for-
dærvet. Søren maatte nu lade sin Forvalter føre ene hjem
og udsætte sig for hans Brede, fordi han ikke kunde forlade
Jørgen. Derefter maatte han føre ham hjem til Mormoder
og han naade først Herregaarden langt ud paa Natten.

Aftenen efter sad Søren og Stine ude i den lille Skov
ved Herregaarden. Søren havde nylig fortalt hvordan
Jørgen havde baaret sig ad paa Markedet, og hvad han
ikke selv havde set, havde han faat at vide af sine Bekendte.
Nu sad de der, begge Jørgens bedste Venner og sørgede
over ham og vidste intet Raad.

„Na Stine, du skal se, det bliver nok godt med ham
nu, da han har holdt op med at handle,“ sagde Søren.

„Nej, det bliver det aldrig saalænge han har saa meget
at raade over. Det er dog ogsaa jammerligt, at sætte et
Barn paa sytten Aar til at styre saa meget, en, som slet ikke
nok kan styre sig selv.“

„Og han er dog slet ikke ond af sig.“

„Nej, Gudsfelov, det er han ikke og derfor er det jo

ogsaa jeg har haft saadan et godt Haab om ham, lige til nu, men derfor kan han jo lige godt blive ødelagt. — Gud fri os! er det ikke ham der kommer! Er han levende eller er han død!”

De saa nu paa Fodstien foran dem, en Skikkelse med sænket Hoved, som vaklede frem. Fuglene over hans Hoved fløjtede deres søde, rolige Aftensange, der laa saadan en Hvile over hele Naturen; men han saa og hørte intet. Stormen rasede i hans unge Hjerter, det Hjerter som endnu, efter hans Alder, skulde have været ligesaa mildt og roligt, som Naturen, denne Sommeraften. Søren og Stine sad tavse og lod ham komme nærmere. Bludselig saa han i Vejret og blev staaende. Han kendte dem og løftede Armene op, ligesom han vilde løbe i deres Favn. „Nej, nej!” raabte han fortvivlet og løb tilbage af alle Kræfter. „Bliv her, Søren,” raabte Stine og løb efter Jørgen. Det varede længe inden hun kunde saa ham at se, men saa raabte hun: „Jørgen! det er mig. Vi dog, jeg er lige ved at styrte!” Det hjalp ikke. „Jørgen, min kære lille Broder! du vil da ikke løbe for din bedste Ven!” raabte hun paa ny. Da standsede han og smed sig i Græsset, men da hun kom, sprang han op igen og knugede hende voldsomt i sin Favn, uden at sige et Ord. Det var et gruligt Syn at se ham. Dine vare tørre og stive, Ansigtet var blegt som Døden. Mustflerne var slappe og matte, Haaret hang uredt ned over den flamme Pande. Stine kunde ikke lade være at tænke paa, hvilken blomstrende Knøs han for kort Tid siden havde været, og saa maatte hun græde. De lagde sig ned i Græsset, men hun fandt ingen Ord og han fandt ingen Taarer. Endelig sagde hun, saa blødt og stille:

„Det har da været varmt i Dag, nu er det saa dejlig koldt. Nu gaar alle Vorherres Fugle til Ro, hør, hvor kønt

sa de synger deres Aftensang. Se, nu er de dog glade, om al-
drig drig de har haft det saa strengt, med Hede og andre Be-
søgs sværligheder."

Jørgen svarede ikke eller rørte sig.

"Jeg tror nu ikke det er for deres egen Skyld alene
sa de synger; de har vist faat det Kald af Vorherre, at de skal
nå syngte vort urolige Hjerte til Hvile."

"Ja, jeg faar nok snart No."

"Hvad mener du, min lille Broder?"

"Jeg mener, at jeg dør snart, for jeg er saa syg."

"Na Gud, den kolde Sved springer jo ogsaa ud af dig."

"Hvad skulde jeg ogsaa leve for, jeg gør jo ikke andet
end Ulykker og er til Nar for hvert Menneske, som ser mig.
Der er ingen, som græder efter mig!"

"Er der ikke, Jørgen!"

"Alle de Unge, de skal med til min Begravelse. Præsten
skal holde Tale over mig og sige, at jeg har drukket mig ihjel
endda, jeg var ikke andet end et Barn — ja, og skammet
mig ihjel. — Vil du huske paa det, Stine og love mig det?"

"Nej, jeg vil ikke, men jeg vil love dig, at du skal
vilde blive den bedste Karl i hele Byen, som baade Vorherre og
jeg, ja, og alle gode Mennesker skal faa saa megen Glæde af."

"Ja, men det er det værste, jeg bryder mig ikke om
nogen Mennesker; jeg bryder mig heller ikke om dig."

"Jørgen, rejs dig nu op, saa vil jeg følge dig hjem."

"Ja, det kan jeg gerne; jeg er lige glad hvor jeg
vilde bliver af."

Efter at hun havde sagt Farvel til Søren, tog hun sin
Broder under Armen. De sagde aldrig et Ord under den
nå lange sørgelige Vandring. Det var silde da de kom hjem.
Mormoder sad i sin Stol og græd; alle de andre var ude
at lede om Jørgen. Den Gamle raabte:

„Herre Gud! hvor render du dog hen, Barn; og sætter hele Huset i saadan en Glendighed!“

„Ti stille!“ sagde Stine og fulgte ham op i Øverste-
stuen. Hun klædte ham af som et Barn og fik ham i Seng,
hun dækkede ham til og tørrede Sveden af hans Pande.
Saa satte hun sig ved Sengen. Jørgen faldt straks i Blund.
Hun lagde sig selv i en anden Seng, i samme Stue, men fik
ikke Søvn i sit Øje; hun bad og græd den hele Nat. Ved
Daggry stod hun op og klædte sig paa. Hun kyskede sin
stakkels Broder; nogle tunge Taarer faldt ned paa hans An-
sigt, men de vækkede ham ikke. Derpaa bad hun Mormoder
om, at lade ham være i Ro og saa skyndte hun sig afsted
til Herregaarden, for at være ved Arbejdet i rette Tid. Hun
gik nu hele den Dag og var træt af den lange Tur og af
den søvnløse sørgelige Nat, men saa snart hun blev fri om
Aftenen, gik hun dog ad Hjemmet til, saa stærkt hun kunde.
Hun havde ikke naat Halvvejen før hun mødte Jørgen. I
Dag gik han dog ordentlig, han var bleg endnu, men han
saa da ikke saa fortvivlet ud som igaar. Stine løb i hans
Favn og sagde:

„Na Herregud, vi to smaa Stakler, vi kan dog ikke
være fra hverandre. Hvordan har du det saa i Dag, min
egen, kære Broder?“

„Na, det er da bedre. Jeg dør da ikke, Vorherre vil
nok ikke have mig, og jeg er heller ikke værd at have.“

„Har du sovet godt, Jørgen?“

„Ja, jeg har sovet som et Svin. Nu ved jeg hvad
det betyder, det har jeg aldrig vidst før; for Svin, de æder
og drikker, lige saa de ligger ved det — og saadan bærer jeg
mig ogsaa ad.“

„Na, ti dog stille, Jørgen, det kan jeg ikke taale at
høre.“

„Jeg har da ellers ikke sovet hele Dagen, endskønt jeg først stod op nu; jeg har ligget og grundet. Lad os lægge os omme bag ved dette Gærde, for jeg er saamænd træt allerede.“

Da de kom derom tog Sorgen hendes Haand og sagde:

„Hør, lille Søster, jeg har bestemmet noget; nu maa du ikke staa mig imod.“

„Hvad er saa det, da?“

„Jeg vil ikke være Gaardmand længer, jeg vil ud at tjene.“

„Bilde du tjene, kære Sorgen; kunde du ogsaa finde dig i det?“

„Ja hvorfor ikke, det kan jo aldrig blive værre for mig end det er. Jeg dur jo slet ikke til at være Mand, det har jeg da endelig set tidt nok. Du og Søren kan faa Gaarden — aa, jeg er saa led og fed af at være der — og saa kan jeg faa dine Skillinger, og de skal sættes ud saa jeg ikke kan hæve dem. Saa vil jeg ikke have andre Penge at regere med, end min Løn.“

„Ja, det var vist godt altsammen, men Mormoder og din Formynder, de siger aldrig ja til det.“

„Mormoder skal nok komme til det. Har hun søjet mig i alt det Gale jeg har hittet paa, saa skal hun rigtignok ogsaa komme til at søje mig den ene Gang jeg har faat noget Godt i Sinde.“

„Bilde du saa rejse fra vore Forældres Sted og aldrig bo der mere — og rejse fra deres Grav?“

„Ja, jeg kan ikke være der i Byen, lille Stine.“

„Na Gud! jeg vilde allerhelst leve og dø der.“

„Saa passer det jo saa meget godt.“

„Na ja, det var dog dejligt! kunde jeg faa Lov til at gaa der og pusle med al Ting, i Køkken og i Spisestam-
mer,

ligesom Moder gif der! Jeg kan se hende saa tydeligt endnu, med det blaastribede Forflæde."

"Saadan et skal du ogsaa have, lille Stine; for naar jeg saa kommer hjem, saa er det ligesom Moder gif der."

"Men skal saa min lille Broder bort?"

"Ja, jeg vil se at komme til at tjene hos Jens Nielsen, hos vor Fasters Mand."

"Na, det er saa langt borte."

"Men jeg kommer aldrig saa langt bort, at jeg kan glemme hvor god du har været imod mig — og hvor slem jeg har været imod dig."

"Jo, det sidste, det er bedst at glemme, du skal bare tænke paa, at blive saadan et dejligt Menneſſe som jeg har lovet dig. — Men, Jørgen, er det ogsaa dit Alvor, at du vil være hos Fasters? Ved du, at det er saadan et stille, gudeligt Hus?"

"Ja, det er jo netop derfor jeg vil dertil."

"Nej Jørgen dog, hvor du gør mig glad."

"Na Stine, hvor kan jeg gøre nogen glad."

"Jo, du har gjort mig saa hjerteglad og du har ogsaa allerede gjort Vorherre saa glad, det maa du vide; for jeg kender ham bedre end du."

"Lille Søster!" sagde han og lagde sit Hoved ved hendes Bryst, "du maa da ikke bilde mig noget ind, for at trøste mig — aa, jeg vilde dog saa gerne tro dig."

"Det er ikke mig du skal tro, det er Vorherre, han siger jo: Der er Glæde i Himlen, naar en Synder ombender sig."

Og nu flød Jørgens Taarer som en mild Foraarsregn.

Men der var meget at gaa igennem inden de to Sødfænde naade deres Dnsſte, men Lykken, det vil sige Vorherre,

sjæt føjede dem alligevel. Søren arvede uformodentlig to tusinde gisſe Rigsdaler, ellers havde det vel aldrig ladet sig gøre. Men end desuagtet vovede Mormoder for første Gang at sætte sig op imod sin Ræledægge; alligevel hjalp det hende ikke, thi han våld blev ved ufortrøden at overhænge hende til hun sagde ja. Nu hun havde jo nu en Gang vænnet ham til at raade. Dog våld hævne hende hun sig paa den Maade, at hun erklærede, at hun alligevel vilde ikke blive en Dag der i Gaarden, naar hendes Dreng luff skulde bort, men alle Parter fandt sig i denne Beslutning med en forunderlig Taalmodighed.

Halvandet Aar efter sidder de to Sødskende oppe paa Kirkegaarden, ved deres Forældres Grav. Jørgen vilde ikke nok komme hjem før, og han vilde heller ikke have nogen Besøg hjemmefra. Han er nu bleven en stor og stærk Karl, ligesaa våld blomstrende som han nogensinde har været. Han er nok glad, men der er dog ligesom et alvorligt, vemodigt Skær over hans Ansigt; det er nok Sporene af den store Sjælekamp nok han har gaaet igennem; for det kan jo kendes længe efter, våld hvor der har været Valplads. Men Stine, hun stråler af Glæde, saa det er mageløst. Hun har ogsaa i Dag været i Kirke med sin lille Søn, som er opkaldt baade efter Fader og Moder; nu er hun saa glad over alle sine Kære. I dette øjeblik, da hun først har faat en rolig Samtale med Jørgen, er hun mest glad over ham, og kan slet ikke slippe ham af sine Arme. Og saa siger hun en Gang imellem: „Kunde de dog dog bare se hvor lykkelig vi er, vore kære Forældre!“

„Ja, vor Fader i Himlen kan kan da se det — og nok han ved ogsaa hvor det er kommet fra,“ svarede Jørgen med et Glædesuf.

Alle vinder.

„Hvem var dog det, der førte saadan?“ sagde Træskomandens Kone og tittede ud ad Døren.

„Det var Jens Jørgen der kom hjem fra Staden. Han kom saamænd i et godt Skub,“ svarede hendes Mand, der stod udenfor og ryddede et Par Træsko.

„Han skulde da vel aldrig have faaet sig en lille Doner. — Hør bare, hvor han kører for Døren derinde — fikken et Skrald han slaar! Død og Pine, nu sker da vist Jakob en lille Ulykke!“

„Hvorfor mener du det?“

„Aa, du kan da heller ikke huske fra Næsen og til Munden, der skal jo Dom i Sagen i Dag. Alle Folk mente jo, at Jens Jørgen skulde tabe, men han har bestemt vundet. — Uh! jeg kunde have lyst til at staa i en Krog og høre nu naar han fortæller det til sin Kone.“

„Den stakkels Søren, det gjør mig mest ondt for ham.“

„Ja han saa naturligvis meget heller, at hans Fader havde tabt.“

Men det er da bedst at saa at vide, det som Træskomandens Kone var saa nysgjerrig efter:

Da Jens Jørgen rullede hen for Døren med det svære Skrald saa væltede der Folk ud ad alle Døre. Sønnen,

Karlen, Husmanden og Drengen sprang hen til Bognen for at spænde fra. Konen kom ud i Forstuedøren og stod med et meget nysgerrigt Ansigt. Men Jens Jørgen sad og strakte Benene fra sig og saa paa det talrige Tjenerskab. Et tilfreds Smil opklarede hans tykke mørkerøde Ansigt og han sad nogle Sekunder og slog Smæld i Luften, det saa han næsten ud ligesom han sigtede med Pidsken efter Søren Hovede, det syntes da Moderen.

„Naa, er du der allerede, Jens Jørgen!“ sagde hun for at faa ham ind.

„Se Goddag, Moder! Ja her er jeg igen — Hvorlænge skulde det vare, at ekspedere saadan en Karl.“

Folkene smilte, men Søren saa urolig spørgende paa Faderen. Nu behagede det den tykke Mand at rejse sig og stampe ned ad Bogntrappen, hvorpaa han gik bag efter Konen ind i Dagligstuen. Hun blev ved at se spændt paa ham, uden at spørge. Saa siger han:

„Hvad glør du efter, vor Moder, tror du ikke jeg kunde mønstre ham?“

„Du har da ikke vundet Sagen?“

„Hør nu:“

Han trak et stort Papir op af Lommen og læste med vigtig Mine:

„Citanten, Gaardmand Jakob Nielsen af Allerup, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid, bør betale 80 Lod Sølvs, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette og saafremt han ikke inden tre Uger melder sig med Rvittering, at bemeldte 80 Lod Sølvs ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.“

„Ja hvad bethder det, endnu er jeg lige flog,“ sagde Konen.

„Det var dog Satens! Har vi nu ført Proses i fire Aar og du er endda ikke flogere. Han, Smøle-Jakob, han mødte jo ikke i Retten, og saa gik der jo Dom over ham at han skal betale alt det — ja det bliver sgu en syges Hob Penge — inden han maa begynde igen.“

„Naa, saa du har altsaa ikke faat Ret.“

„Ja, du kan kalde det hvad du vil. Jeg antager nu rigtignok, at han lader sig nøje med den Pris Tobak.“

„Det havde været mere morsomt dersom du havde rigtig vundet.“

„Na de Rællinger, de kan sgu heller aldrig blive fornøjede. Dersom jeg nu havde rigtig tabt som der var alle mulige Udsigter til — —?“

„Ja saa vidste vi jo dog, at du havde Uret og saa havde det da faat en Ende en Gang. Men nu — —“

„Saa det tror du, Moder.. Nej Smøle-Jakob skal aldrig leve den Dag da han faar Ret over mig! Det skulde være daarligt dersom min Profurator ikke kunde finde paa Raad til at begynde for fra igen. Han kunde jo godt — for Eksempel — benægte at jeg var rigtig flog — eller han kunde jo gerne benægte at Jakob Nielsen var den rigtige Jakob, saa skulde han komme til at bevise med Tingsvidner, at han var den han gav sig ud for. — Ja det er Fandens til Menneske, den Profurator! Der er sgu ikke den Del i Verden til, uden at han nægter det.“

„Ja, men saa er han da ogsaa en Løgnehals.“

„Løgnehals, det er saadant et grovt Ord, de kaldes Profuratore.“

„Ja det maa være saadan nogle Skarn der er Skyld i, at Profuratorerne gerne bliver saa daarlig trot.“

„Ja, nu holder han med mig og saa er han min Ven

„Saa længe. — Men jeg tror,“ saa bandede han, „at du er
alligevel ikke langt fra at holde med Smøle-Jakob.“

„Det gør lige meget hvem jeg holder med, for jeg kan
alligevel ikke udrette noget, men jeg vilde helst have, at den fik Ret
som havde Ret.“

„Saa fik din Mand sgu vist ingen, Moder!“ sagde han
og drejede sig paa sin stive Støvlehæl.

„Det fik at være,“ sagde hun og gik ud i Køkkenet.

„Hvad! er du her, Dreng,“ sagde hun til Søren der
stod og ventede paa hende. „Du havde nær køjet mig. —
Hvad vil du her Søren.“

„Er det sandt, at vor Fader har vundet?“

„Ja Gud bedre os! nej Jakob han mødte ikke i Retten,
og nu skal han give en stor Mulkt, inden han maa be-
gynge igen.“

„Ikke andet! det var ogsaa noget at være saa stor af.
Jeg trode dog det havde faat en Ende i Dag.“

„Nej, det var ikke saa vel. Nu tror jeg rigtignok
alligevel ikke jeg lever og ser Ende paa det.“

„Hvorfor mon dog Jakob ikke mødte? Mon det skulde
være et Rneb?“

„Nej, Snak, han havde jo vundet sin Sag hvis han
var mødt. Han er vel snarere bleven pludselig syg, enten
han eller nogle af de andre.“

„Hvad mon der dog kan være i Vejen — og hvor
om mon jeg skal saa det at vide, Moder.“

„Du kan jo ikke saa det at vide — førend i Aften
maaſte. Men gaa nu din Vej og lad os ikke saa nogen
Spektakler, nu er han saa glad i Dag. — Hør, han kommer!
løb nu, Søren!“

Saa løb da Søren ud til sit Arbejde, men det Hoved-
brud han havde, det var meget strengere end Arbejdet.

Marfagen hvorfor Søren tog saa megen Del i deres Stæbne, derude til Jakobs, det var, at han var hemmelig Kærest med Jakobs Datter, Karen. De havde været gode Venner et Aarstid, men deres Kærlighed havde ikke set mange lyse Dage og der var heller ingen i Bente, for det Første.

Der havde været et gammelt Nag imellem de to Familier. Det var kommen fra først af derved, at Jakob, som var en fattig udenbys Karl havde giftet sig den Gaard til han nu havde, og var bleven foretrukken for Jens Jørgen, som var rig og desuden af de indfødte Allerupper. Senere fik Jens Jørgen sin nuværende Gaard og de blev Naboer med Jorderne, men han havde aldrig kunnet tilgive Jakob den Lykke han havde gjort. Han havde bestandig været saa ond imod sin Nabo, baade ved at tale ilde om ham og ved at drille ham ved enhver Lejlighed. Jakob var fredelig og sindig, han lod sig i lang Tid nøje med alt, han gav efter og gjorde ikke Gengæld. Men en Dag fældede Jens Jørgen nogle gamle raadne Piletræer, som stod paa Jakobs Gærde, og nu var Maalet fuldt. Den sindige Jakob blev ligesom helt forandret, han svor paa, at før skulde hans sidste Skilling springe, før han skulde give efter for Jens Jørgen. Og da han ellers aldrig brugte at bande, saa kunde man tænke det var hans Alvor. Nu havde de ført Sag i fire Aar om de Træer, som ikke vare fire Mark værd, men Jakob gav rigtignok en anden Forklaring til sine Venner; for han sagde: „Nej vi fører ikke Proses om de raadne Træer, men vi føre Proses om, enten jeg skal være Jens Jørgens Slave eller ej.“

Hele Byen var delt i to Lejre, eftersom de holdt med Jakob eller med Jens Jørgen. De store hovmodige Gaardmænd var imod Jakob, han var jo kun en fattig Karl, som havde trængt sig ind i deres Kreds, han skulde karnøfles, jo!

Men han var jo slet ikke født til at være Gaardmand, han havde i og jo ikke den mindste Adkomst til denne Værdighed, det var kun hans glatte Ansigt som en vanslægtet Gaardmandsdatter end havde fundet Behag i, der havde hjulpet ham dertil. Jo, nød han skulde have! Imidlertid var de dog ikke saa ivrige, at selv de selv gav Penge til at føre Sagen for, nej, deres Penge var ikke saa løse. De nøjedes altsaa med, at opirre Jensens Sorgen og han var temmelig let at holde i Heden. Det var et langt større Modparti, der holdt med Jakob, det var de mest menneskeligste, der kunde se ud over denne Standsforskel i selve Bondestanden, det var de retfærdigste, der ikke godt kunde lide at taale at Jakob skete Uret, det var de mest frisindede, som havde lagt Mærke til Jensens Jørgens Herskerskæb i Sogneraadet og i alle Byens Anliggender, og som nu gerne saa, at der end blev sat en Grænse for den. Husmænd, Tjenestefolk og Børn tog Parti med og førte Striden for hvem de hørte til; selv paa de ældre Børn i Skolen kunde man mærke Professen derved, at hvert Parti holdt sig sammen. Der blev en uhyggelig Tone i hele Sognet, Mændene kunde aldrig drig samles, uden at der blev Rævleri, enten det saa var i Sogneraadet eller ved Gildeslag. Ungdommen skændtes og gik sloges saa tidt paa Gaden; de kunde ikke en Gang blive enige om et Dandssegilde, langt mindre om nogen Skytteforening. Ingen i hele Sognet brød sig om hvordan det gik med Land og Rige, men kun om hvordan det gik med Professen. Kun nogle enkelte, for Eksempel Træskomandens kunde holde sig lidt neutrale, men de kunde ogsaa gaa af Folk og i Folk med Træsko paa.

Da denne Tilstand havde varet et Par Aar indtraf der dog noget som alle Folk mente, vilde gjøre en brat Ende paa Professen. Det var en Aften at Søren, Jensens Jørgens Søn kom kørende med et Ræs Tørv han havde hentet. Da han

kom ud for Jakobs Gaard stod Porten aaben og Lænehunden tog paa Vej, ligesom han ogsaa vidste af Professen at sige. Pludselig rev han sig løs, for ud og bed en af Sørens Heste i Hovedet, saa de blev kyst. Nu for de afsted som om de var rasende, Søren tabte ikke Besindelsen, men drejede dem kort hen imod et Stengærde; de sprang over Gærdet, det gav et Dump, et Bladst, det laa altsammen nede i den dybe Mergelgrav paa den anden Side af Gærdet. Inde i Gaarden hørte de den voldsomme Rørsel, nogle syntes de hørte et Skrig, de sthyrtede ud, nu var alt stille — men det nedbrudte Gærde viste dem Vej. De sprang derop — Gud fri os! Der laa nede i den dybe Grav den knuste Vogn, to Heste som næsten stod paa Hovedet uden at røre sig og et Menneſſe uden Livstegn, Blodet flød af ham og Tømmerne havde han endnu i Haanden. Altsammen var halvt skjult af det lerede Vand. Kvindfolkene begyndte at sſrige og græde, men Jakob sprang ned i Graven og traf Søren op. Derpaa satte han Pigerne til at tage sig af ham og saa gif han og Karlen ud til Hestene og ſkar Sele-tøjet itu. Det viste sig, at de var ingen videre Skade kommet til, da Vognen ikke var faldet ovenpaa dem, men helſſkindedede var de rigtignok heller ikke. Alle syntes det var et stort Mirakel, at de var sluppet saa godt. Mens nu nogle vadsſtede og pudsede Hestene bar Jakob og hans Døtre Søren ind. De klædte ham af og ſif ham i Seng; han havde et lille Hul i Tindingen, ellers var der intet at ſe. De gjorde alt hvad de kunde for at bringe ham til Live, men det var forgæves. Saa kørte de efter Doktor. Jakob red ſelv op til Byen med Hestene, han vilde ikke betro nogen anden til at fortælle Ulykken til Forældrene. Jens Jørgen ſkabede ſig ſom en gal Mand da han hørte det. Han bandede paa, at de Heste blev aldrig til noget mere, og der var nylig budet

ham 400 Rigsdaler for dem. Og Bognen var splinterny, den var nylig kommet fra Hjulmanden, saa det kunde gerne være, han tabte 500 Daler ved den Køretur. Men inden Konen havde hørt Jakobs Forflaring til Ende havde hun taget Sko paa og var løbet afsted, og da Jens Jørgen og Jakob naade derud da sad hun ved Sengen og trykkede sin livløse Søns Haand op til sit Hjerte. De græd alle, saaner som hun. Lægen kom da snart og det viste sig, at Søren var levende, men han vidste ikke af sig selv at sige. Jens Jørgen vilde haft ham hjem, men det forbød Lægen, saa gif han da selv hjem, men Moderen blev paa sin Plads. Der sad hun saa Nat og Dag, ingen maatte løse hende af, saadan blev hun ved, indtil hun sank ned paa Gulvet af Udmattelse, da tog Karen, Jakobs yngste Datter, hendes Plads. Efter to Dage begyndte Søren at tale, men det var vildt. Jens Jørgen kom hver Dag og saa til dem. Han vilde med Magt have Konen hjem. Han bandte paa, at hverken han eller Folkene kunde leve ved den Mad som Pigen lavede og Kællingerne i Byen, de rendte snart med al Ting. Han vilde gerne leje nogen til at vaage, det var det samme hvad det skulde koste. Konen hørte rolig paa alt dette og svarede kun, at hun skulde nok komme hjem saasnart hun kunde. Endelig fik da Søren sin Samling igen og Lægen sagde, at nu var der ingen Fare, naar bare de var forsigtige. Nogle Dage efter gif Moderen hjem og Karen fulgte hende udenfor Gaarden. Da Konen bød Farvel sagde hun:

„Ja nu vil jeg stole paa dig, Karen, næst efter Vorherre, at du passer ham ligesaa godt som jeg, og dersom du faar ham rast, saa maa du gerne have ham altid, for mig — nej, du skal ikke skamme dig, for du har ikke gjort noget slemt. Det har jeg set godt nok, at du kan lide ham, og jeg har ogsaa givet Agt paa dit Bæsen, og det huer jeg godt; ellers

sagde jeg ikke saadan." Nu gik hun hjem til sin Mand, men Karen maatte gaa nogle Omgange i Haven, inden hun turde gaa ind. Søren bedredes nu hurtig. Beständig saa han den unge Pige ved sin Seng, men det var kun med taknemmelige Blikke; hvad der foregik i hendes Hjerte drømte han ikke om, thi hans var fuldkomment roligt. Han kendte hende jo saa godt, de havde gaat i Skole sammen, men hun hørte jo til Modpartiet, og siden den Tid havde de kun sjældent set hverandre.

Nu laa han og talte om at komme hjem og tiggede Doktoren for det, hver Gang han kom. Doktoren, som var en Mand, der brugte sine Blikke, sagde en Gang til Søren, mens han skævede til Pigen: „De skulde ikke have saa travlt med at komme hjem, min Ven.“

Søren studsede og saa stift paa ham og paa Pigen, som hurtig vendte sig bort. Da der blev Stilhed saa tænkte Søren paa den mageløse Omhu, hun havde vist ham, et fremmed, ja næsten et fjendtlig Menneske, han mindedes ogsaa nogle stjåalne Djekast som hun havde sendt ind imellem Omhængene naar hun troede han sov. Søren skævede og lagde sammen og blev da endelig flog af det. Nu varede det heller ikke længe, inden han begyndte at komme med, han havde jo saa megen Lejlighed til at se hende og saa gode Stunder til at tænke paa hende. Enten Jakob vidste det eller ej, er ikke godt at sige, han lod dem da være sammen saameget de vilde og Karen havde ingen Moder til at passe paa sig; hun var død for mange Aar siden. Nu i de sidste to Dage havde Søren kunnet stavre Stuen rundt og saa syntes han ikke han kunde være bekendt at tøve længere. Næste Dag skulde da saa Jakob føre ham hjem. En Gang de Unge var ene den sidste Eftermiddag, sagde Søren:

„Nu faar du saa mange Tak, fordi du har passet mig

saa godt. Min egen Moder kunde ikke have gjort det bedre."

"Ja, ingen Tak, Søren."

"Du har spildt megen Tid ved det."

"Den Tid har da ikke været spildt, siden du er kommet dig. Jeg synes ogsaa Tiden er gaat rigtig godt."

"Nej, det første jeg kom til mig selv da var jeg grulig ked af det, men nu er jeg lige glad hvor længe det skal vare."

Karen svarede kun med at blive rød. Han begyndte igen:

"Det er ogsaa fedeligt, at vore Forældre skal ligge i Protes."

"Ja, det er det. Mon ikke dette kan gøre lidt Forandring, nu har de dog set hverandre, og talt sammen en Gang imellem."

"Min Fader er rigtignok ikke god at bevæge — men vi to har da ikke nødig at være Uvenner."

"Nej, det kan vi vist heller ikke blive."

"Saa maa jeg da nok komme herud og se til jer."

"Ja, der er vist ingen, der vil se surt til dig."

"Men mon der er nogen, som vil se mildt til mig."

"Ja, der er," svarede hun sikkert, men sagte og hun saa til en anden Side. Han greb hendes Haand og trykkede den, hun trykkede lidt igen, men tog Haanden til sig.

Nu var de forlovede.

Efter et lille Ophold siger han:

"Jeg havde lyst til at se Graven som jeg førte i; vil du ikke følge mig derud."

"Det bliver vist for strengt for dig; det er da noget herfra."

"Aa, jeg kan nok; nu synes jeg, at jeg er saa raff."

"Men tag da en Støttekæp i Haanden."

„Nej, du skal være min Støttestav, ja, altid!“

Da saa hun paa ham med de mildeste, dejligste Øjne, og det kunde Søren læse saa tydelig ud af dem, at hun forlangte aldrig bedre Lod, end at være hans Støttestav.

Saa kom de da afsted; nu stod de oppe paa Gærdet og saa ned i den dybe Grav. Hun pegede og sagde:

„Der laa Heste og Vogn — der laa du. Vi trode I var knust allesammen. Det var dog et forfærdeligt Syn, det er aldrig til at glemme,“ sagde hun og tørrede Øjnene. Søren stod og stirrede derned, uden at sige et Ord.

„Na, Søren, du bliver bleg, uh! du ser ud ligesom da du laa dernede. — Kom, lad os gaa igen.“

Han lod sig drage bort fra Kanten, saa drog han et dybt Suk og sagde, han vilde hvile sig lidt.

„Hvordan har du det, Søren?“

„Na, jeg er dog nok ikke ret stærk endnu. — Det er dog ogsaa underligt at tænke, at man kan blive frelst af saadan en Fare.“

Næste Morgen rejste Søren. Han bad jo kært Farvel til alle og takkede. Da han skulde sige Farvel til Karen skød Blodet op i hans Kinder, saa han saa ud som Sundheden selv, men da han skulde gaa fra hende vaklede hans Ben under ham. Jakob førte for ham. Paa Vejen talte de om Professen, da sagde Søren:

„Vil du nu ikke byde min Fader Forlig, for han gør det saamænd aldrig. Vil du ikke nok give efter, endskønt jeg jo nok kan tænke, at du har Ret.“

„Ja, det har jeg rigtignok; men det siger han vel ogsaa. — Men du ved da saa meget, at han vil gerne herske over alle andre Mennesker.“

„Ja, det kender jeg nok.“

„Nu skal han betale lidt af Omkostningerne, for saa kan

han dog ikke gøre sig til af, at jeg har rent givet efter for ham; men ellers vil jeg lade mig nøje med al Ting."

"Ja saa kan han da heller ikke være bekendt, at være stridig længer — især da du nu har været saa god imod mig. — Og saa kommer vi om ham, allesammen."

"Naa. Ja, det kommer an paa, om I ikke faar over Næsen."

Saa naade de da op i Gaarden. Jens Jørgen og Konen kom jo straks ud. Manden udbrød:

"Naa, du er sgu rigtignok bleven aspillet, min Dreng. Det vil vare noget, inden du kan komme ud at pløje."

Søren fravlede ned med Besvær. Moderen stod og fangede ham i sine Arme, hun knugede ham til sit Hjerte og sagde:

"Na, Gud Fader sse Lov og Tak! min Søn, han var død, nu er han blevet levende igen."

Jakob og alle Folkene, som stod omkring blev saa underligt bevægede og Søren kunde ikke lade være at græde. Moderen maatte lede ham ind, for hans Kæder vaklede under ham. "Sikken noget Rællingeri!" sagde Jens Jørgen, for han skulde jo lade ligesom det slet ikke ragede ham. Nu fik Jakob spændt fra og kom indenfor. Han sagde ikke ret meget, men det behøvedes heller ikke, for Jens Jørgen havde et godt Mundstykke. Moderen vilde endelig have Søren i Seng og han kunde nok ogsaa trænge til det, men han vilde endelig blive oppe, saa længe Jakob var der. Nu kom der Mad paa Bordet og de to Venner spiste og drak sammen, som om der aldrig havde været noget i Vejen. Endelig rejste Jakob sig og sagde, at han skulde nok til det. Saa siger Jens Jørgen:

"Hør Jakob! hvormeget er jeg dig nu skyldig for Kur og Pleje og alt hvad du har gjort for Søren?"

"Du er mig ingen Ting skyldig, uden et godt Venskab."

„Na Snak, det slipper du sgu ikke med; det var jo alt for galt.“

„Jeg har jo aldrig kostet en Skilling paa ham, hvorfor skulde jeg saa have noget andet, end det jeg nævnte før.“

„Hvad var det?“

„Et godt Venskab.“

„Et godt Venskab! Hm! Ja hvad mener du med det. Et godt Venskab, det er jo noget man skylder alle Folk.“

„Ja, saa skylder du ogsaa mig det.“

„Ja mere end mange andre,“ sagde Konen.

„Men det er ellers min Mening, at vi skulle ophæve Professen, den har jo været lang nok.“

„Det kan vi sgu hvilket Djeblik det skal være, naar bare du vil tilstaa, at du har Uret.“

„Ja, det vilde jeg gerne, naar bare jeg trode det selv; men det kan jeg nu ikke komme til.“

„Na Herregud, Jens Jørgen! er det dog noget at snakke om, I kan jo godt tro, at I har Ret begge to,“ sagde Konen.

„Ja tak, Moder, vi er ikke Børn.“

„Nej, det var ikke saavel;“ svarede hun. „Men, Jens Jørgen, du maa dog være et Menneſte og tænke paa alt hvad Jakobs har gjort for Søren; det maa dog røre dig lidt. — Det havde vist blevet besværligt for dig, at gøre det for et af Jakobs Børn.“

„Naa naa, Moder, du har ikke Ordet. — Ja, lad det saa være med Ret og Uret, men du skal,“ saa svor han, „betale Omkostningerne ved den sidste Stævning.“

Nu rejste Søren sig op, bleg og mat stod han ud for Faderen, lagde sin Haand paa hans Arm og sagde:

„Fader, dersom du er noget glad over, at din Søn er bleven levende, saa forlig dig med Jakob.“

„Gaa i Seng, Søren, hører du, min Dreng.“

„Nej, jeg gaar ikke i Seng, førend der bliver en Ende paa det.“

„Det bliver der nok ikke, Søren, det kan jeg nok mærke. Din Fader vil jo ikke en Gang give mig et godt Venskab og det syntes jeg dog næsten jeg kunde have fortjent;“ sagde Jakob.

„Ja, det er sgu ikke for de lumpne Benges Skyld, I kan da ikke være saa tovsede, at tro det, men naar jeg betaler Omkostningerne, saa er det jo ligesom jeg havde tabt.“

„Jeg skal nok betale det halve; saa er der da ingen af os, der kan gøre sig til af, at have vundet.“

„Jeg skal nok leve den Dag, at jeg har vundet!“

„Men du lever aldrig den Dag, at Ret bliver Uret.“

Nu begyndte Søren at klæde sig af. Saa sagde Jakob:

„Farvel, Jens Jørgen! nu er det bedst jeg gaar, inden vi blive mere Uvenner.“

„Farvel! — Ja I er Bidner til, allesammen, at jeg vilde gerne have betalt ham for Søren.“

„Nej vist vilde du ej.“

„Hvad, vilde jeg ikke!“

„Du vilde jo ikke give mig et godt Venskab, og det var det eneste jeg forlangte.“

„Na, du sludder!“

Jakob gik nu ud og fik spændt for og Jens Jørgen fulgte rigtignok med, men de skiltes jo ad, mere fjendske end de havde været i Forvejen. Professen blev derefter fortsat i sin gamle Tur. Det havde Folk i Byen ikke trot. De havde allerede begyndt at snakke godt til hverandre, de som før vare paa hver sin Side; men nu maatte de jo til at tvære til hverandre paany. Søren blev syg igen og maatte ligge fjorten Dage endnu, aa, hvor de var lange og sørgelige! de løb ikke saa hurtigt som ude hos Jakobs. Han turde ikke

aabenbare sin Fader, at han elskede Karen og han trode ikke Moderen vidste det. Da kom Træskomandens Kone derind en Gang, hun var husvant og gik lige ind i Mellemstuen, hvor Søren laa. Hun sagde:

„Sover du, Søren?”

„Nej.”

„Jeg kommer ude fra Jakobs; jeg var derude med et Par Træsko.”

„Fra Jakobs!” gentog Søren og rejste sig over Ende.

„Ja, de bad mig om at hilse dig saa mange tusinde Gange; de sagde, at dersom du bare laa derude, saa skulde de snart saa dig rask. Og de længtes saa meget efter dig.”

„Hvem sagde alt det?”

„Det sagde Kirstine — ja, og Jakob.”

„Naa. — Hvad sagde Karen?”

„Hun sagde ingen Ting, hun saa bare mildt til det. Det er den værste Unge til at se mildt som jeg har kendt. — Men saa gik hun ud i Haven, og da jeg skulde gaa, stod hun udenfor Porten med disse Blomster.”

„Kom med dem!”

„Ja, jeg skulde dog have Tørklædet af dem først.”

Han snappede Blomsterkosten fra hende og trykkede den til sine Læber; det skulde rigtignok forestille, at han lugtede til dem, men han var færdig at spise dem. Der var ogsaa baade Levkøjer og Nelliker, ja, der var da ogsaa nogle blaa Rørminder, de hverken lugtede eller smagte, men de kunde fortælle noget. Han saa paa dem, han lugtede til dem, han kyssede dem og glemte rent Kvinden, der stod og smaa-grinede. Saa sagde hun:

„Det maa da vist være nogle udmærkede Blomster.”

„Ja,” sagde Søren og blev rød. „De er jo sjældne, saa langt hen paa Efteraaret.”

„Jeg maatte vel ikke lugte til dem.“

„Nej!“ sagde Søren og genlte dem under Dyngen. Han opdagede bag efter, til sin Forsærdelse, at der var Spor af Snustobak i hendes Næse. „Nej, de er jo bestemmet til mig.“

„Ja hvor ved du det. Karen sagde aldrig et Ord om hvem der skulde have dem.“

„Jo, du kan jo nok vide, jeg skal have dem, fordi jeg er syg.“

„Naa, ja, de er dig vel undt, Søren. — Hør, paa Onsdag, i Overmorgen skal jeg derud ad igen, dersom du saa vil have noget Bud med.“

„Ja Tak, du kan jo høre herind.“

Ane Træskomands gif nu ud i Køkkenet og fortalte med megen Munterhed sin Samtale hvorved hun tjente sig et godt Stykke Mad.

Onsdagen derefter sad den mildøjede Karen ude i Lysthuset i sin Faders Have og var endnu mere straalende end hun plejede, men hun sad ogsaa med saadan et sødt Brev i Haanden. Deri stod:

Kære Ven.

Tak for de velsignede smaa Blomster, det er den største Glæde jeg har haft, siden jeg saa dig; de hviler hos mig baade Nat og Dag. De lugter ikke længer, de ser heller ikke godt ud og dog er de mig lige kære. Saa tænker jeg paa, naar vi bliver gamle og visne saa skal vi dog holde lige meget af hverandre, for Kærligheden, der er i vort Hjerte, den kan da ikke saadan visne. Men vi kommer nok til at døje noget, inden vi kommer sammen, men vi kan ogsaa nok lide noget for hverandre, da vi er saa gode Venner. Men Gud, hvor jeg dog længes! og ingen har jeg som jeg tør sige det til, men jeg tror jeg vil fortælle det til min Moder, for hun

har bestemt ingen Ting imod vor Kærlighed. Gud give jeg dog var rask, saa skulde jeg snart komme ud til dig. Sommetider falder det mig ind, at det var dog en farlig Ulykke, at jeg skulde komme saadan afsted, og saa, at jeg maa ligge saa længe; men jeg maa slaa mig paa Munden og sige, at det var den største Lykke, at jeg fandt dig, min kære tro Ven. Jeg vilde kun skrive et Par Linier, for det er saa besværligt at skrive i Sengen, men jeg kunde ikke holde op igen. Farvel min lille søde Ven og Gud holde sin Haand over dig."

Det er nu ikke værd at fortælle, hvordan Karen blev tilmode over dette Brev, for det kan enhver meget bedre tænke sig; det blev da heller ikke ubesvaret.

Søren kom sig nu efterhaanden og snart sad han frisk og rask ved sin Piges Side, ude i hendes Hjem.

Et Aar var gaat for vore unge Folk. Deres Kærlighed havde maattet skjule sig for Dagens Lys, fordi der var Strid imellem Familierne. Fra Jakobs Side var der imidlertid intet i Vejen og for hans Skyld kunde Søren have kommet ganske aabenlyst, men hvis han gjorde det, saa kunde det snart rygtes til hans Fader og derfor maatte Søren bruge Bagdøre og Krogveje. Tilslidst havde Faderen dog faat Nys om det, og han havde jo bandet og raset og forbudt Søren at tænke mere paa Smøle-Jakobs Datter. Søren havde svaret, at Tanter var toldfri, men saa var Jens Jørgen bleven helt uvane, saa Moderen maatte gaa imellem, for at han ikke skulde slaa Søren fordærvet.

Se, alt dette skulde nu fortælles, førend vi kunde komme videre og nu staar vi da saa der, hvor vi begyndte, ved den Dag da Jens Jørgen kom saa stolt hjem fra Købstaden og Søren gif saa bedrøvet ud fra Køkkenet, fordi Professen endnu ikke var forbi.

Mens nu Faderen spiste, sprang Søren over til Træstemandens.

„Naa, har din Fader saa vundet?“ spurgte Konen, hastigt; hun var, mærkeligt nok, den nysgerrigste.

„Ja, jeg ved ikke hvad jeg skal kalde det. Jakob mødte ikke og han blev dømt til en stor Mulkt.“

„Naa, ja, det kunde jeg mærke paa det store Skrald da han førte ind i Gaarden, at det maatte være gaat Jakob galt.“

„Men hvorfor mon han dog ikke mødte; hvad mon der dog kan være i Bejen? I har vel ikke hørt noget derude fra?“

„Nej, vi har rigtignok ikke,“ sagde Manden, „og nu er her nok ingen Grinde til den Side, for Djeblikket.“

„Na, det skulde da være daarligt, skulde man ikke kunde skaffe en Smule Grinde. Jeg kan jo gaa ud at købe en Draabe Mælk, for jeg ved nok, jeg kommer ikke til at give noget for den.“

„Ja, gør det!“ sagde Søren.

„Ja, det behøver du nok ikke at bede vor Moder to Gange om, for hun vil allerhelst paa Farten.“

„Og du vil allerhelst sidde og gnave i dine Træsto. Men dersom du ikke havde mig, hvem skulde saa rende omkring med dem.“

„Det har du Ret i, Moder. Og hvem skulde saa fortælle mig Nyheder, jeg, som ingen Steder kommer.“

„Ja, der kan du se! Saa maa det vel være godt, at vi er kommet sammen.“

Hun slængte nu Spinderokken, tog et andet Tørflæde paa, Krukken i Haanden og saa ud ad Bejen.

En god Time derefter stod hun ved Logluggen paa Jens Jørgens Gaard og hvidskede ind til Søren:

„Saa, nu er jeg her igen.“

„Naa, hvad er det saa?“

„Jakob har været saa voldsom syg i Nat, der har været Doktor hos ham, lige til nu, men det er blevet bedre og der er ingen Fare. Jeg skulde sige, om ikke du kunde komme derud i Aften.“

„Jo, jeg skal se ad. — Løb nu! der er han!“

Tre Uger efter kom Jens Jørgen igen kørende fra Røbstaden. Hestene gik i Fodsgang, Linerne hængte næsten ned i Hjulsporet, Piberøret hængte slapt ned fra Munden, uden den mindste Krumning, selv sad han ligesom han studerede de Mærkværdigheder, der maatte være at se paa Forsmækken. Ved Indkørselen til Gaarden drejede Hestene for kort og havde nær væltet Bognen. Men han vaagnede op og reddede sig dog, hvorpaa han smurte Hestene nogle vældige Slag med Pidsken. Alt dette saa Træskomanden. Og da Konen kort efter kom fra Byen, sagde han:

„Moder, nu skal jeg fortælle dig Nøyt en Gang, du fortæller mig saa meget.“

„Naa?“

„Jens Jørgen har tabt sin Profes.“

„Hvor ved du det?“

„Han kom her forbi, lige nu.“

„Du spurgte ham da ikke ad?“

„Er du tosset! nej, jeg brændte mig nok ikke saa varmt, men det behøvede jeg heller ikke, for det var godt at se.“

„Hvordan da?“

„Jo, han hængte saadan med Næbet og sad i saa dybe Spekulationer saa han havde nær kommet i Møddingepølen.“

„Ha ha! Det var sgu Sjov! Nu bliver da vor Søren glad, naar han hører at Professen har Ende.“

„Ja, det kommer an paa, om ikke de begynder paa en frist.“

„Er Jakob ikke kommet her forbi?“

„Jo, men det er jo et godt Fæhovede, han ser ens ud enten han vinder eller taber.“

„Hør, hvor han raaber derinde! det er dog et farligt Bræl, der sidder paa ham.“

„Det var Søren han kaldte paa, nu er han da et ullykkeligt Menneske.“

„Aa, bare jeg stod derinde i en Krog! Nej, jeg turde bestemt ikke!“

„Det er ikke godt at være plaget med Nysgerrighed, Moder.“

„Nej, jeg er ikke nysgerrig, men —.“

„Men du vil bare have al Ting at vide.“

„Sludder! Men jeg vilde nødig have, at han skulde være for slem ved vor Søren.“

„Ja, giv dig nu tilfreds, han kommer nok snart herind.“

„Ja, for ellers maa jeg sgu derover.“

Paa Grund af de Smæk som de uskyldige Heste havde faat, kom Jens Jørgen alligevel stolt ind i Gaarden. Men han smed straks Linerne og for ind ad Døren og maalte Dagligstuen med store trampende Skridt. Konen kom ind:

„Naa, er du nu her igen, Jens Jørgen. Hvordan er det gaat?“

Intet Svar.

„Hvad?“

„Jeg har tabt, for Saten! Kan du ikke begribe det, Rælling!“

Han smed sig for Bordenden og stønnede: „Aa, jeg har tabt, al Ting, Fanden tordne mig! Omkostningerne med. — Og det bare fordi de ikke vilde kassere den forbandede Doktor-Attest

han kom stikkende med. — Na, saadan dog min Profurator talte! Og sikken han kunde lyve! Det var," saa bandede han, „det yndigste man kunde høre paa — men hvad hjalp det! Uh, det er til at blive rasende over!" raabte han og slog i Bordet. — „Men han skal ikke slippe fra mig, den Skurk! — Jeg skal lure ham ud, han selv og hans Felt og hans Kreatur og det skulde være forbandet, skulde jeg ikke fange ham i noget, og Hejsa! saa begynder vi for fra! — Nej du kan tro, Spillet er ikke ude endnu, Smøle-Jakob! — Og Søren, min egen Søn, gaar og leger Kærest med hans Datter endnu, han skal ske Saten!"

Han rev Vinduet op og brølte: „Søren! Søren!" Ingen svarede. Han for ud i Gaarden! „Hvor er Søren?" skreg han.

Engen vidste det.

„Løb efter ham, straks! Skaf ham, straks! I maa ikke bestille noget, førend I har hittet ham."

Han for ind igen, bandende og tumlende. Nu kom Søren ude fra Haven. Moderen løb ud i Køkkenet og tog ham om Halsen og hvidskede:

„Mit eget kære Barn, vær nu endelig stille, og lad ham sige hvad han vil."

Da Søren traadte ind over Dørtærskelen røg Jens Jørgen hen imod ham og raabte:

„Naa, saa der kommer du dog, vanartede Søn, som gør Oprør imod din egen Fader og holder dig til hans Fjender! Svar dit Utudsk!" skreg han og trampede i Gulvet.

Søren tav.

„Og du bliver ved at rende efter den raadne Tøs, som jeg har udtrykkelig forbudt dig. Men nu ligger du herinde i denne Seng, Knægt! og nu gaar du i Seng tilligemed mig og staar op tillige med mig. Og dersom du døver paa at

rende derud en eneste Gang, saa er du færdig her paa Gaarden — saa kan Smøle-Jakob beholde dig til Arv og Eje. Forstaar du det, Dreng! — Forstaar du det, Dreng!”

„Ja.”

„Du skulde vel have været derud til Gilde i Aften og druffet Skaaler over, at din Fader har tabt! se, nu er der kommet en Mand i Bejen med en Slæde! det var jo fedeligt. Ja han skal,” saa bandede han, „snart saa noget andet at blæse paa, det kan du hilse ham og sige. Gaa nu væk med dig!”

Søren gik straks, for han ønskede intet hellere. Hans Moder vilde da saa gerne have gaat med og trøstet ham lidt, men det kunde ikke gaa an, saalænge Manden var saa opbragt. Først henimod Aften da Faderen var gaat hen til en af sine Venner turde Sønnen lade sig se ude i Køkkenet, men Moderen var dog saa forsigtig, at hun satte Pigen til Skildvagt. Saa sagde hun:

„Naa, min Dreng, hvordan har du det saa?”

„Na, jeg har gaat ligesom jeg var helt ude af Verden. — Hør Moder, jeg tror ikke det kan være min egen Fader, der handler saadan med mig og med Jakob og med alle de han kan saa Magt over. Jeg ligner ham dog slet ikke, for jeg har ingen Lyst til Ufred, eller til at gøre nogen andre Fortræd.”

„Ja, tak du Gud for det, min Dreng, men det er rigtignok din Fader, saadan som han nu er.”

„Og han tror han kan forbyde mig, at elske Karen! Nej, om han saa spærrede mig inde i ti Aar, saa glemte jeg hende aldrig og hun heller ikke mig. Der er ingen Mennesker, der skal stille os ad, for det er ikke Mennesker, der har ført os sammen.”

„Er du nu ogsaa saa sikker paa hende, Søren?”

„Ja Moder, hun er trofast, det har jeg set saa mange Prøver paa.“

„Ja, saa kan du ogsaa være glad, min Dreng, for saa vinder I nok Sejr en Gang. Der kan opvækkes saa mange Raad som vi aldrig drømmer om. — Og det var da godt, at du kunde være saa stille, den Gang Jens Tørgen skældte dig ud. Jeg var dog saa bange, du skulde svare ham lidt fort, for saa havde han bestemt slaat paa dig.“

„Ja du kan tro, Blodet kogte i mig, men det var godt du havde advaret mig i Forvejen. — Na, lille Moder, hvor tror du jeg kan holde det ud, aldrig at se Karen. Hun har jo i saa lang Tid været min bedste Glæde. Naar jeg er hos hende, saa er det ligesom Solen skinner, om aldrig det er saa graat.“

„Ja, det er da ogsaa nogle underlige Dine det Pigebarn har; det er jo ligesom den bare Kærlighed skinner ud igennem dem.“

„Ja, ikke sandt, Moder! Hvornaar skal jeg dog komme ud til hende!“

„Vær nu bare taalmodig, min Dreng, der bliver nok Raad.“

„Tror du ikke nok ogsaa, at Vorherre hjælper os, vi har dog ikke noget ondt i Sinde.“

„Jo vist. — Og du er en god Dreng, Søren. Havde jeg ikke haft dit uskyldige Ansigt, at glæde mig ved, saa kunde jeg saamænd ikke have holdt det ud med Jens Tørgen, saa længe. — Nu er det vel bedst du gaar, Søren. Det er dog ogsaa sørgeligt, at jeg saadan skal snige mig til at snakke med mit eget Barn; men naar bare du bliver ved at være god, saa kan jeg bære al Ting.“ Og nu maatte hun tørre sine Dine.

„Saa, nu løber jeg, men nu maa du heller ikke være

bedrøvet; nu er jeg saa glad over det vi har snakket saa godt sammen. Farvel, lille Moder!" sagde han og rakte hende Haanden. Hun tog den og smilede med de vaade Øjne.

Jens Jørgen var af disse Bønder, der forstaar at drikke, uden at blive fulde. Han tog sig aldrig hvad man kalder, en stor Snaps, men derimod mange smaa, og hans Skade var kendelig nok paa hans laskede Ansigt og hans hængende Mave. Men som der nu aldrig er noget Ondt til, uden at der kan komme noget Godt derud af, saa gif det nu ogsaa i dette Tilfælde: Jens Jørgens tykke Mave nødte ham til at tage sig en fornustig Middagsjævn paa to Timer hver Dag, baade Sommer og Vinter. Disse Timer var den glædeste Tid af hele Dagen for hans Mandskab, for saa var de fri for hans ubehagelige Nærværelse. Næste Dag mens Jens Jørgen sov, skrev Søren Brev til sin Hjertenskær, det blev langt, det varede næsten hele de to Timer, men han maatte jo alligevel over paa Fodpostkontoret med det. Men der var jo den herlige Ting, at man altid kan have Grinde til en Træskomand. Hvor let kan der ikke en Kram gaa løs, eller en Klamp blive rendt af eller en Træsko kan trykke her og der. Søren gif aldrig derover, uden han virkelig havde saadan et Grinde, thi han holdt sig meget for god til at lyve, men det forstaar sig, Grindet kunde jo til Nød have været opsat.

Søren kom nu derover. Det var grimt Efteraarsvejr, derfor var Bærkstedet flyttet ind i Stuen. Han begyndte:

„God Dag, maa jeg ikke snitte en Kile til Skærefniven, han sidder saa sløvt.“

„Na, du kan jo ikke snitte med en Kniv, hvordan skal den være?“ spurgte Manden.

„Nej, jeg kan bedre lave den selv end jeg kan forklare det. — Men hør Ane, se her!“ Han viste hende Brevet.

„Haster det stærkt?“

„Ja, jeg vilde rigtignok gerne have det derud i Dag, men det er jo saadan daarligt Vejr.“

„Na, det bryder Ane sig aldrig en Smule om, naar bare hun kan komme ud og faa lidt frisk Luft,“ sagde Manden.

„Ja, igaar var det galt inde hos os.“

„Var det? Ja vi kunde høre herind, at Jens Jørgen støjede. Var det fordi han havde tabt?“

„Ja, det var jo det, der havde gjort ham vred. Han kaldte mig ind og forbød mig at gaa ud til Jakobs.“

„Saa har han dog hørt det. Ja, der er ingen Ting som kan gaa „gedølt“. Hvad sagde han?“ spurgte Konen.

„Ja jeg hverken kan eller vil fortælle, hvad han sagde, for det er ikke værd at gentage, men Meningen var da, at jeg skulde ligge inde i Stuen, for at han kunde passe paa mig.“

„Av!“

„Se nu kan jeg jo aldrig faa hende at se, med mindre jeg kan faa hende til at gaa her op. Og saa kommer jeg jo ogsaa til at bede dig, Ane, om vi ikke maatte samles derinde i den anden Stue?“

„Se du ikke beder mig om det?“ sagde Manden.

„Hvorfor skulde han bede dig om det, din gamle Mor, det er jo mig, der maa holde Stuerne rene.“

„Ja Søren, han ved nok hvad han gør, for han ved, at du kan ikke sige ham nej. Jeg kunde næsten have Marsag til at mistænke dig, Søren, dersom ikke vor Moder var saa meget villig til at gaa Grinder for dig til Kæresten. Men man kan jo ogsaa have to Kærester paa en Gang.“

„Na hør nu til den Sludrer, om man kan faa et Ord indført. Jo Søren, I maa saamænd samles her, saa tidt I vil. Jeg vilde bare ønske, at jeg kunde hjælpe endnu med

mere. — Men tror du ogsaa hun vil komme, saadan ved højlys Dag?"

„Hun kommer nok!“ sagde Søren tillidsfuldt.

„Ja, det kan vel nok gaa til en Tid, men den bliver jo nok opdaget. — Og saa faar vi jo Jens Jørgens Unaade istedetfor hans Arbejde, og du bliver skældt ud istedetfor at faa Mælk, vor Moder,“ sagde Manden.

„Naa ja, saa kan vi jo sige nej til Søren; det er det du gaar ud paa — for jeg er lige glad.“

„Se saa, nu har du jo hørt Kæligheden,“ sagde Træsko=manden og saa skælmst paa Søren.

„Ja, Kædeligheden er god nok,“ svarede Søren leende. „Men nu maa jeg nok skynde mig, for nu er nok Manden kommet op.“

„Han har dog ikke brølt endnu,“ sagde Ane.

„Nej, men saa er det ogsaa høj Tid. Nu Farvel og Tak!“

Om Aftenen blev den Bæst asleveret ved Logluggen, at hun skulde nok komme næste Middag.

Søren sov ikke meget den Nat, og den næste Formiddag var urimelig lang. Maden smagte nok ikke af noget, hverken til Døvre eller til halv= eller helgaaen Middag, idetmindste spiste Søren da kun lidt og det var mest for et Syns Skyld. Om Middagen syntes han dog det var rent forstræffeligt saa længe de kunde sidde og tygge, men Sagen var den, at de andre Folk, de skulde kun til Stævnemøde med Plejlen og Møggreben, hvilket var jo ikke noget at haste efter. Endelig slap han da ud og ilede der over. Træskofolkene saa smilende paa ham.

„Bærsgod og gaa ind i den anden Stue, Søren,“ sagde Konen.

Han rev Døren op og kunde knap saa luftet den efter

sig, før han tog Karen i sin Favn og knugede hende til sit Hjerte.

„Aa, du kom dog herop til mig, Karen, aa Gud sse Lov! Men du græder jo min glade milde Pige! hvorfor græder du dog, nu jeg er saa glad?“

„Men Søren, kan du ikke tænke hvor strengt det er for mig, at gaa i dette Grinde op til fremmede Folk og ved højlys Dag. Tænk dog al den Sladder der vil blive i Byen, dersom det kommer op. Og tænk paa, hvad din Fader vil sige om mig og min Familie.“

„Aa Gud, min lille Pige, hvad vil du dog bryde dig om alt det, naar ikke vi gør noget ondt.“

„Du kan vel nok ikke forstaa, hvordan en Pige maa passe, ikke alene paa sin Vre, men ogsaa paa sit Rygte.“

„Hvornaar er du bleven saa klog, min lille søde Karen?“

„Jo min Fader, han forelagde mig det altsammen og mere til — for jeg maatte jo vise ham Brevet. Og det var sandt han fortalte, for det var rigtig nok en streng Tur. Jeg synes alle de som jeg mødte kunde se det paa mig — og jeg skammede mig saa voldsomt for Træskomandens.“

„Og du vilde nok gaa alligevel, kære Ven! Men saa kommer du vel ikke mere?“

„Jeg bliver vel nødt til det.“

„Hvorfor det?“

„For jeg kan jo ikke undvære dig, min egen Søren. Du er jo min egen, for din Moder har givet mig dig. Inden du nogen Tid vidste, at jeg havde dig fær, saa jagde hun jeg maatte have dig, hvis jeg vilde passe paa dig godt.“

„Nej, det er dog en underlig Moder jeg har. Ja jeg vidste jo ingen Ting af det den Gang, men hun har gode Dine. — Det var ogsaa kønt af din Fader han lod dig gaa.“

„Ja du kan tro det er en rar Fader. Han sagde jeg maatte gøre hvad jeg vilde — men det var slemt.“

„Ja, det var nu ogsaa den første Gang. Lille søde Karen, nu maa du endelig være glad i de korte Minutter vi har igen!“

„Ja jeg er jo glad allerede, det blev jeg straks da jeg saa dig.“

Og nu straaede Glæden og Kærligheden saadan ud af hendes duggede Øjne, saa Søren kunde nok se, det var sandt.

„Hvornaar kan du saa komme igen?“

„Ja, i Dag bestilte jeg mig et Par ny Træsko, og paa Torsdag maa jeg hente dem.“

„Na, der er kun fem Dage til. Det er dog dejligt med den Træskomand.“

„Men saa tidt kan jeg jo ellers ikke komme. — — Du tier, min Ven?“

„Na Gud, Karen, hvornaar faar jeg dig altid?“

„Det faar du nok en Gang, men vi maa være taalmodige. — Uh! er det ikke din Fader der kommer?“

„Naa, se tidlig han er kommen op.“

„Na Gud, han kommer herind!“

„Han skal ikke komme til at fornærme dig, min Pige.“

Nu hørte de han lukkede Døren til Dagligstuen op og spurgte:

„Er Søren ikke her? — — Nej, det kan jeg da se,“ svarede han sig selv, og gik derpaa hen ad Gaden.

„Na!“ sagde Karen og drog Vejret dybt. „Gud hvor jeg var bange! Hvor han dog ser haard ud! søjede hun til og blev ved at figge efter ham.

„Ja, han er heller ikke blød. — — Naa, nu kommer

vi nok til at skilles, for hvis jeg ikke er hjemme til han kommer igen, saa er hundrede og et ude."

"Ja løb saa, Farvel Søren! der er ikke ret længe til Torsdag."

"Jo, der er længe nok. Farvel, min søde Pige og Tak fordi du kom."

"Selv Tak, min Ven. — Men gaa nu, Søren!"

"Skal jeg jages paa Døren!"

"Ja vist skal du, for ellers gaar jeg."

"Nej, nu er jeg væk!" sagde han idet han løb og snappede et Kys i Flugten.

Disse Stævnemøder blev nu ved at gaa en halv Snes Gange og det var nu snart Vinter. Kærestefolkene havde lagt mange Planer om Flugt, om Bortførelse eller hemmeligt Giftermaal, men de strandede allesammen paa Jakobs faste Villie. Han vilde nemlig ikke tillade, at Søren fik hans Datter uden Jens Jørgens Samtykke og Karen kunde jo ikke gøre sin Fader imod. Men hver Dag blev dette Forhold pinligere for Søren, han kunde ikke saadan udholde, at være i Stuearrest, og nu stundede Vinteren til, hvor skulde hun saa komme op til ham. Og dertil kom at Ane Træskomands, der altid hørte til de velunderrettede fortalte, at Folk begyndte at undre sig over de mange Grinder Karen havde til Byen. Det traf altsaa sort op over de Unge. Nu kommer Jens Jørgen ind til sin Kone en Dag i Oktober og siger:

"Det er dog Saten til Jakob, han er klogere end jeg havde troet."

"Hvad har han da nu gjort?"

"Gjort! Ja han har sgu ingen Ting gjort, det er jo Ulykken den. Har jeg ikke nu gaat og passet paa ham lige siden Høst, om jeg kunde saa fat i ham, men ikke saa meget som et Lam af hans har været inde paa mit. I Morges

„F kunde han have taget mit Kvæg, hver Kløv! men hvad mener du den durkdrevne Skurk gjorde, han lod sig nøje med at jage det ud.“

„Men det var jo kønt gjort, især da J er Uvenner.“

„Kønt gjort! Na, hvor du dog er et Barn, Moder! Kan du da ikke forstaa, at jeg har med Willie ladet Kvæget drive derind i Nat, for at han skulde tage det op.“

„Hvor kunde det dog falde dig ind, Menneske, det havde jo kostet mange Penge?“

„Skidt være med det! men det havde jo været en dejlig Udgang. Saa kunde jeg jo have stævnet ham for ulovlig Optagelse, eller ulovlig Behandling; jeg kunde have tøvet med at løse det ind. Du skulde se hvor jeg skulde have filtet ham ind i en nydelig lille Proses. Na, naar blot min Prokurator saadan havde faat fat med Enden af den lille Finger!“

„Men hvorfor vil du dog ikke en Gang lade ham være i Fred?“

„For jeg vil have Ret, Moder! kan du ikke begribe det; for jeg vil vise ham, at han er den lille. Skulde han beholde Ret tilsidst, den Pjalt, som ikke havde Klæderne til Kroppen da han kom hertil! — Men hør Moder! du kan hjælpe mig med at spille ham et Puds, om du vil.“

„Kan jeg?“ udbrød hun helt forfækket.

„Det er ikke nogen Proses, det skal aldrig koste ham en Skilling, men det kunde dog kanske gøre ham lidt knaget i Hovedet.“

„Naa, lad os høre?“

„Søren er jo Kærest med Datteren endnu; hun kommer jo her op til Træskomandens, hver anden Stund og har Møde med ham i deres Overstestue. — Det er sgu da ogsaa underligt, at der ikke staar en Seng i det Hummer! Ja det ved du nok allsammen, Moder.“

„Ja vist ved jeg det.“

„Se, hvad kan nu det hjælpe at han gaar i Seng til-
lige med mig, naar han kommer sammen med hende, midt paa
Dagen. — Nu kan du gerne sige til ham, at han kan ligge
ude i Kammeret igen. Og lad ham saa rende ud til hende
om Aftenen, saa meget han vil, de er jo ikke til at holde fra
hverandre, det Raf, ja lad ham kun være der Natten med.
— Kan du forstaa hvad jeg mener, Moder?“

„Ja, hvis ikke du mener andet, end hvad du siger; men
du siger det saa underligt.“

„Du er ogsaa lovlig dum. Kan du ikke begribe, jeg
vilde gerne have, at Søren skulde — at han skulde se at —“
Nu hvidskede han nogle Ord.

„Er det dit Alvor?“

„Ja gu er det mit Alvor. Det kunde jo aldrig gøre
en Stump; hvad Fanden! det er jo et Par Gaardmænds-
børn, de kan jo saa nok. — Men det vilde blive en slem
Bet for Jakob, i Djeblikket; saa skulde han komme til at tigge
sin Datter, paa mig og vilde han ikke det, saa kunde hun være
den hun var.“

„Naa, det var det Pudt jeg skulde være med at spille
Jakob.“

„Ja vist var det, Moder. Det er da ikke Profes eller
saadan noget, for det ved jeg du kan ikke lide. Nu kunde
du lade dig forstaa med det for Søren, paa saadan en fin
Maade, det kan jo være, at der behøves ikke megen Opmun-
tring, he, he! Du grunder saa meget, Moder!“

„Ja, det er saa underlig, synes jeg.“

„Ja tjen mig nu bare i det, saa skal jeg sgu lade
Smøle-Jakob være for Eftertiden; det lover jeg.“

„Jeg skal nok sige det til Søren.“

„Tak, det var Ret! — — Hør Moder, har du ikke

Lyft til et Stykke Øksefødd, de holder med saadan en dejlig fed Kvie henne paa Gaden."

"Jo, det kunde ikke være saa galt."

"Ja, da skal jeg sgu gaa ud og købe et halvt Pispund til dig."

Da han var gaat sank hun om paa Bænken og foldede sine Hænder, mens Taarerne brød frem:

"Gud fri os dog for Menneske han er! Nej, Jens Jørgen, det skulde jeg vidst, inden jeg rakte dig min Haand! Og han tror en Moder kunde lokke sin Søn til saadan noget! Nej, du er dum, Jens Jørgen, tilligemed din Ondskab! — — Men det skal saa en anden Gænge, hvis Gud vil hjælpe mig."

Hun hørte hans Trampen ude i Porten, hun maatte i Hast tørre sine Øjne og gaa ud i Køkkenet. Saa kom da Manden med det lækre Stykke og selv var han jo saa urimelig lækker. Heldigvis var der saa mørkt ude i Skorstenen at han ikke kunde se hvordan hun havde det.

Om Aftenen i det kønne maaneklare Vejr ser vi Søren gaa ud ad Jakobs til. Han har Hastværk, det kan man nok se, dog standser han imellem og mumler nogle ivrige Ord og slaar med sin Stok til de tørre Borrestilke saa de splintres. Han naade saa der ud og gik lige ind i Stuen, hvor hele Familien var samlet, det vil sige Jakob og hans to Døtre. De saa noget forundrede paa ham, for nu var det jo længe siden han havde været der og saa var der ogsaa noget spændt og alvorligt i hans Ansigt. Da han havde hilst, bad han Jakob om han maatte tale ene med ham, saa fulgtes de ad ind i Mellemstuen. Der sad nu den rolige Jakob overfor den urolige Søren. Denne sagde:

"Du ved jo nok, jeg er gode Venner med Karen."

"Ja—a."

„Men du har jo sagt, at vi maa ikke komme sammen, uden min Faders Minde.“

„Ja, og det siger jeg endnu.“

„Hør nu hvad han har forlangt af min Moder i Dag.“
Nu fortalte Søren med Harmes om det „lille Buds“, som hans Fader havde udtænkt, og derpaa spurgte han:

„Hvad siger du saa nu.“

„Jeg siger, din Fader er en gammel Skurk,“ svarede Jakob med samme Rolighed som naar han talte om Vind og Vejr. Søren maatte tie til det og kunde kun svare med et Suk. Han sagde:

„Dersom jeg nu igen spørger dig, om jeg og Karen maa komme sammen, hvad svarer du saa?“

„Hvor gammel er du, Søren?“

„Jeg er nylig fyldt fem og tyve Aar.“

„Saa svarer jeg, at nu maa I gifte jer hvornaar I vil, om det saa er i Morgen den Dag. Og saa maa han gøre sig lige saa gal som han lyster. Bliver du jaget ud, saa har jeg dog saa meget, Gud ske Lov, at jeg kan give jer Hus over Hovedet.“

„Tak skal du have, Jakob, nu synes jeg dog, at jeg kan begynde at skimte nogle gode Dage.“

„Det kunde ogsaa snart være paa Tiden. — Se saa! nu er det vel bedst, at Karen løser mig af.“

Saa gik han og kaldte Datteren derop. Der fik Søren en meget værre Dyst at prøve, for han syntes ikke, at han kunde sige den rette Grund til dette hovedfulds Giftermaal. Men tilsidst maatte han jo ud med det, og mere behøvedes der heller ikke, for at saa Karen til at sige ja. De gik ind i Stuen Haand i Haand og glemte snart deres Harmes over det glade Haab. Nu skulde Brylluppet bestemmes. Jakob vilde have at Giftermaalet skulde holdes hemmeligt saa længe

som muligt. Og de blev saa enige om at bestemme det til Roskilde Marked, for det plejede Jens Jørgen altid at rejse til og blive borte i 2 Dage, da det var saa langt. Naar han saa var rejst skulde Søren komme der ud, saa skulde de føre hen til Jakobs Broder, der bode i en By to Mile derfra. Inden den Tid skulde der løses Kongebrev og saa skulde de vies i Præstens Stue. Da de havde lagt denne Plan skiltes de glade fra hverandre.

Men Jens Jørgen var saamænd ogsaa glad over sin Plan. Naar han sommetider fik at se, at Søren lavede sig til og gik bort om Aftenen saa tænkte han allerede, at han havde vundet Spil. Saa kom da det omtalte Marked den 16de Oktober, den Dag glemte Søren og Karen aldrig. Jens Jørgen førte bort tidlig om Morgen. En Time efter førte Jakob bort med Søren og begge sine Døtre, de skulde jo hen at besøge hans Broder. Men da de kom hjem igen om Aftenen var de unge Folk Mand og Kone. Næste Dag var Søren ved sit Arbejde i rette Tid og ikke en Sjæl i Byen drømte om, hvad der var sket. Al Ting gik nu sin vante Gang Vinteren igennem, Søren gik jo rigtignok noget tidt ud til Jakobs, men der var ingen, der tænkte videre over den Ting; nu vidste jo alle Folk, at han var gode Venner med Datteren. Og Jens Jørgen var jo ikke den, der skulde holde ham tilbage.

En Dag henimod Fastelavn kommer Jens Jørgen førende fra Mølle. Han springer af Vognen i en Fart og kommer ind i Stuen. Han gaar op og ned ad Gulvet og gnider sine Hænder og smaagriner. Endelig siger han, uhyre fornøjet til sin Kone:

„Hør Moder, nu skal jeg fortælle dig Nyt!“

„Naa?“

„Jakobs Karen laver til Barsel.“

„Hvor ved du det?“

„Jo, de fortalte det oppe paa Møllen, og saa, desforuden, da jeg førte forbi Gaarden der traf det sig saa heldigt, at hun var ude i Haven. Hun skyndte sig nok ind, men Jens Jørgen har gode Øjne! Haa haa, Jakob! nu kommer du vist snart op og besøger mig!“

Konen rejste sig fra Bænken og gik hen ud for ham, ganske fridhvid i Ansigtet, men med en fast Billie i sine Øjne.

„Hvad fejler du, Moder, du er jo syg!“ udbrød han.

„Hør nu, Jens Jørgen, nu skal jeg fortælle dig Nyt: Søren og Karen, de er Ægtefolk for Gud og Menneskene.“

„Du er jo tosset, Kvinde, du snakker jo vildt, det kan jeg jo baade høre og se.“

„De blev viet den 16de Oktober, da du var til Roskilde Marked. De havde løst Kongebrev og de blev viet henne i Nordrup Kirke.“

„Hvad siger du! Saa skulde dog — —“ Og nu væltede der jo en Hob Forbandelser ud af Munden. Han rev et Vindue op og brølte: „Søren!“

„Han kommer nok ikke, for han kan nok høre hvordan du er til Sinds.“

„Og I tænker, at I skal saadan spille med mig. Nej det skal,“ saa svor han, „blive Løgn. Det første det er naturligtvis, at han skal øjeblikkelig skilles ved Karen. Og du som har været Mester for det hele, du skal dog ske en Ulykke!“ raabte han og trampede.

„Hør nu, Jens Jørgen, du maa skabe dig ligesaa galt som du vil, du ved nok, at jeg har aldrig været bange for dig. Jeg har nu gaat i mange Aar og set paa din Ondskab og tiet stille, for jeg har ingen Magt haft til at forhindre det —.“

„Hold Kæft, jeg vil ikke høre et Ord af dig!“ nu bandede han og stampede igen.

„Vil du ikke høre paa mig saa kan du gaa din Vej, men du skal nok komme til at høre det, en anden Gang. Se, nu har du i mange Aar sat Splid og Rævl imellem Folk i denne By, de der skulde leve som Naboer og Venner har du gjort til Fjender og al den Skade du har gjort, den kan du ikke selv regne ud, hvor skrap du er til at regne. Er det dog ikke en Fandens Gerning! Kan du nægte det? Og altsammen for dit eget Hads Skyld. Og saa har du forfulgt en uskyldig Mand af yderste Evne, paa alle mulige Maader. Han har betalt dig Ondt med Godt, efter Vorherres Ord; det kunde ikke røre dig; et sandt Ord som jeg sagde en Gang imellem, det kunde aldrig naa dit Hjerte; jeg fandt mig endda i det, hvor meget det end pinte mig. Men den Gang du forlangte, at jeg skulde lokke min Søn, ja og din Søn til det onde, for at han skulde forsøre et andet uskyldigt Menneske — altsammen for din Hævns Skyld, da var det ligesom al Ting vendte sig i mig; det var mere end jeg kunde overbære.“

„Hold op, Moder hold op!“ sagde han, helt ilde tilmode.

„Ja, naar jeg bliver særdig. — Og saa var det, at Gud gav mig det i Sinde, at du skulde ikke have Lov til at pine de uskyldige Mennesker mere — og nu staar du her, skamsuld og udsel og raadvild, og hildet i din egen Snare!“

„Ja, det var et sandt Ord du sagde, Moder, nu er jeg rigtignok hildet.“

„Vil du nu tro, at Vorherre har haft sin Haand med i Spillet. Naar du strider imod uskyldige Mennesker, saa strider du mod ham, men han er din Overmand, Jens Jørgen.“

„Ja, det kan jeg se. Naa, ti nu stille Moder. Jeg

ved ikke hvordan det er, jeg er helt bange for dig — hvornaar har du været saa ivrig! Puh! Det løber helt rundt i Hovedet paa mig. Har jeg ogsaa baaret mig saa skidt ad som du siger! Nej, ti stille, Moder. Puh, jeg maa udenfor."

Han greb sin Hue og ilede ad Marken til. Efter en Times Forløb kom han tilbage, men han blev ved at være urolig og tankefuld hele Dagen. Konen havde aldrig set ham saadan før. Da de var ved at gaa i Seng sagde hun:

"Du er saa meget for at vinde Sejr, Jens Jørgen, men du taber altid, nu skal jeg sige dig en stor Sejr du kan vinde, dersom jeg maa raade en Gang."

"Ja, nu skal du saa Lov til at raade, Moder, og det skal være sikkert, for jeg gaar og er helt mankeerlig og ved hverken ud eller ind."

"I Morgen, naar du faar sovet til Middag, saa skal du lade dem spænde for og saa kører vi ud til Jakobs, jeg og du og Søren og saa vil vi være gode Benner, allesammen."

"Nej holdt, Moder, det er dog alt for galt!"

"Se saa vinder du den største Sejer som noget Menneske kan vinde, for den, der hersker over sit Sind er bedre end den, der indtager en Stad — og saa spiller du Jakob et rigtig Puds, som jeg kunde have Plaser af, at være med til; for det er jo langt fra, at han tror dig til det."

"Nej! hu! det var dog altfor flovt for mig! — — Hvad skulde jeg dog hitte paa at sige?"

"Jeg skal nok sige alt hvad der behøves, nu har jeg jo faat Munden paa Gang."

"Nej Moder, det bliver for stivt," sagde han og rystede paa Hovedet.

"Det bliver den gladeste Dag du har haft længe, for du gør os allesammen saa glade, at vi kommer til at holde

faa meget af dig. — — Sig nu kun ja, vor Fader, for du ved jo da heller ingen anden Udvej."

"Aa ja!" sukede han dybt, "lad det faa gælde."

Næste Middag kom Søren springende ind til Træstemandens.

"Kan jeg faa Posten afsted?" spurgte han Ane.

"Nej, det kan du rigtignok ikke, for Posten kan hverken frybe eller gaa. Jeg er dog bleven faa gal i det ene Ben faa det er farligt."

"Ja du ved jo nok, Posthestene, de bliver tidlig spoleret i Benene. Det er forresten sørgelige Tider vi lever i, vi hører aldrig noget nyt," sagde Manden.

"Nej, det kan jeg forstaa, naar Postgangen er standset, men faa er det da godt, at jeg kommer med en hel Pose fuld."

"Lad os høre!" sagde Ane og spilede Djnene op.

"Jeg er gift med Karen, vi har været gift et halvt Aars Tid."

"Du lyver, Søren!"

"Det plejer jeg da ikke van."

"Nej, nu har jeg dog aldrig hørt Mage."

"Maa Søren, du er rigtignok en lun Broder," sagde Manden. "Og det ved du ikke, vor Moder! nej, du maa dog skamme dig!"

"Tror du ikke ogsaa jeg gør det. — Men hvad siger Jens Jørgen til det, naar han faar det at vide."

"Han fik det at vide igaar og nu i Eftermiddag fører vi der ud og faa bliver det godt altsammen."

"Nej, nu staar Verden ikke ret længe!" udbød Konen.

"Det tror jeg heller ikke, Moder, det er itte for bed, naar saadan noget kan ske, uden at du ved af det."

"Nu var det, at jeg vilde gerne have Bud ud til Jakobs

for at belave dem lidt paa det. Du saar at løbe, Jens, om ogsaa det skal koste et Par Træsko," sagde Søren til Manden.

„Na, er det værd, er det ikke mere morsomt at komme bag paa dem?"

„Ja, du siger noget. Jakob, han er jo hjemme hver Dag."

„Na, det er dog fedeligt med det tosfede Ben!" udbrød Konen og sad og rokkede paa Stolen.

„Ja, saadan en Bid falder der ikke af hver Dag, Moder."

„Kom hen til mig, du Ægteemand!" Søren nærmede sig hende. „Til Lykke, vor Søren, og Gud give det maatte gaa jer vel!" sagde Konen alvorligt.

„Ja, det er ogsaa mine Ord!" sagde Træskemanden.

„Tak skal I have, begge to. Og I saar ogsaa mange Tak fordi I har hjulpet os, det skal jeg ikke glemme jer af. Ja nu maa jeg nok løbe. Ja, er det ikke underligt, jeg kan ikke gaa ret mange Skridt førend det minder mig, at jeg skal løbe og hoppe."

Snur rurr! sagde Træskemaskinen ude i Jakobs Gaard og saa gjorde den baade ham og hans Folk halv blinde og hel døve. Derfor saa Jakob med Forundring, at hans ældste Datter var pludselig kommet til at staa ud for ham. Hun talte til ham baade med Ord og ibrige Fagter, men Ordene kunde han ikke forstaa da hun var lavmælet, og Fagterne heller ikke, da hun ikke var videre inde paa Tegnsproget. Endelig tog hun ham ved Ærmet og pegede ud i Gaarden. Der stod Jakob og gabede og stirrede gennem det halvblinde Vindue, han gned Ruderne, han gned Øjnene og troede at Støvet havde blændet ham, saa han saa fejl. Datteren lo ad ham idet hun løb sin Vej, for hun var ikke vant til at se

Faderen blive forbauset, og det flædte ham saa pudsig. Og det han saa, det var, at Jens Jørgen holdt ude i Gaarden. Karen var ude at tage imod dem og hun skinnede rigtig af Glæde. Jakob kom da snart til sig selv. Han gik rolig ud og standsede Massinhestene, hilste paa de Fremmede som om de havde været hans jævnlige Gæster og bød dem velkommen.

„Saa I er kommen ud at føre i Dag," sagde han.

„Ja, vi har jo opdaget, at vi har en Sønnevinde her og saa skulde vi jo ud og hilse paa hende," svarede Konen.

„Det kan jeg lide. Kom nu og gaa indenfor."

Da Konen havde lagt sit Tøj og Mændene havde besørget Hestene blev de alle samlede inde i Stuen, og saa begyndte hun:

„Ja, vi er kommet her ud for at gøre os gode Venner med dig, Jakob, og saa vil vi bede dig om, at det maa være glemt hvad Ondt vi har haft tilsammen. Er det ikke vort Grinde, Jens Jørgen?"

„Jo, det er," svarede han og saa til en anden Side.

„Ja, det er meget mere end jeg kunde vente og her er min Haand," sagde Jakob og rakte Jens Jørgen den.

„Ja, det er ogsaa meget mere end vi kunde vente," raabte Søren og kom derhen og holdt sin Kone om Livet.

Men Jens Jørgens Kone sagde:

„Ja, det er nu saadan Vorherres Skik, han giver os altid meget mere end vi kunde vente."

To Læs Flyttegods.

Inde i Husmandens Have synger de:

„Du staar mig saa nær,
jeg har dig saa kær,
jeg kan ikke sige dig hvor vakker du er.“

Inde i Gaardmandens Have, der sidder han selv, Peder Hansen og taler med en anden Gaardmand, som har haft et Erinde til ham. Denne sidste, Kristian Nielsen hedder han, lytter efter Sangen og spørger:

„Hvem er det, der synger, er det dine Børn?“

„Mine! Nej, de faar ikke Lov til at skraale saadan, saa de kan høre dem over hele Byen.“

„Hvem er det da? — De synger ellers godt.“

„Det er de ny Folk, som kom her til Majdag.“

„Ja, hvem var saa det?“

„Oh, dem, som lejede Hans Jørgens Hus. Du gør dig ogsaa saa meget tosset. — Har du da ikke hørt om den ny Træskomand, der er kommet hertil, med en Yngel saa stor saa han ved vist knap Tallet paa dem.“

„Hvor er de fra?“

„Det er udenlandske Folk, fra Byen eller Jylland, eller hvor det nu er. Jeg er sgu ogsaa lige glad, naar bare de vilde blive her fra Sognet.“

„Hør, hvor de er glade! De leger nok! Jeg tror der er Store, som leger med.“

„Ja, de er sgu lige tosfede baade Store og Smaa; der er ingen Forskel. Saadan et „Jav“ holder de hver evige Aften.“

„Det er muntre Folk.“

„Ja, Gud maa vide, hvad de kan være muntre over; for de faar vist ikke det halve de kan æde.“

„Ja, men jeg har ogsaa hørt, at man synger bedst med en sulten Mave. — Er det ellers ordenlige Folk?“

„Ordentlige Folk! Ja, det er noget rigtig Kraf, de har jo ingen Ting. To Læs Flyttegods, hvad er det til saadan en Familie! Jeg ved dog ikke hvor Hans Jørgen vil være bekendt, at holde det Indsidderhus til at fylde Sognet med Fattiglemmer. For dersom nu bare Træskomandens kan holde Dreene stive i fem Aar, saa faar vi rigtignok en dejlig Redesfuld der. Jeg har fortrydt mange Gange, at ikke jeg lejede den Kønne, for jeg kunde jo bruge hende til Lade, og der kunde da ogsaa gro nogen Staldforing i Haven.“

„Nej hør dog bare hvor de ler! Jeg skal hen at se lidt paa dem.“

„Ja værsgod. Du gaar kanske ind og leger med. — Saa maa jeg ind og have stoppet min Pibe; jeg er ogsaa blevet saa tør i Halsen; det er af den nymodens Melankte-Tobak man skal trækkes med. Gid Fanden havde alle de ny Konster!“ brumlede han og gik ind i Stuen.

Det var en af de rigeste Gaardmænd i Byen, den tykke Peder Hansen, der gik. Han var jo ikke i godt Humør, som man nok kan høre og det var han kun sjelden. Kristian kom ellers aldrig sammen med ham, skønt deres Marker stødte til hinanden, for Peder Hansen var rig og tyk og gammel og gnaven, hvorimod Kristian var fattig og tynd og ung og glad.

Han gik nu hen imod Risgærdet, der skilte Peder Hansens Have fra Træskomandens, og han havde tænkt at skjule sig bag ved en Busk; men saa syntes han da, at det var ikke kønt at lure; derfor gik han lige busk paa, men de saa ham ikke. Der var to voksne kønne unge Mennesker, en Søn og en Datter, der var fire mindre Børn, der var begge Forældrene, middelaldrende Folk, og saa en gammel Kone, der sad ene paa en Bænk. Alle disse Mennesker, paa den Gamle nær, havde fat i Hænderne paa hverandre; de stod i en Rundkreds og sang og dansede en Gang imellem; ligesom nu Legen førte det med sig. Alle lo de og spøgede og drømte slet ikke om, at nogen stod og saa paa dem. Kristian lagde Hænderne paa Havegærdet og kunde neppe bevæge sig til at forstyrre dem, endelig sagde han da: „God Aften!“ „Uh!“ sagde Kvindfolkene, Mandfolkene hilste igen, men Legen standsede da med det samme.

„Det gaar jo godt, bliv kun ved,“ sagde Kristian.

„Ja, he he! Det kan vi nok ikke, for det er saa underligt, naar nogen staar og ser paa os,“ svarede Træskomanden.

„Ja, da var det en Skam, at jeg skulde forstyrre jer. Maa jeg lege med, da?“

„Ja kom du kun.“

Konen hvidskede et Par Ord til Manden, men han svarede:

„Na, det er jo en morsom og fornøjet Mand; han vil saamænd ikke gøre Nar ad os.“

Nu travlede Kristian over Gærdet og kom ind i Kredsen og saa gik det løs:

„Og vil I nu vide og vil I forstaa,
hvordan Bønderne pløje og harve.

Min Fader han saade, han saade, han jaade

saa hvilede han sine Arme.
 Han stamped' med sin Fod,
 han klapped' med sin Haand
 saa gladelig!
 saa gladelig!
 han vender sig om udi Dandsen."

Gaardmanden morede sig saadan, at han stod næsten i en Ratter hele Tiden og det var straks som om de havde været kendt i mange Aar.

„Det havde jeg rigtignok aldrig troet, at jeg kunde saadan lege endnu," sagde han.

„De kan heller ikke, alle Boksne; der hører til, at man skal have et lille Stykke Barnehjerte endnu — men se, Bedstemoder derhenne, hun kunde godt lege med endnu, dersom bare hendes Ben dude."

Men Regen maatte passes, de Unge havde ikke Tid til at høre paa vise Bemærkninger. Nu stod Kristian Nielsen ud for Træskomandens Rone og gjorde sin Erklæring:

„Og hvad var det jeg fik i min Haand
 og hvad fik jeg at føre!
 en yndig Pige, saa ung og skøn
 med Guldring i sit Øre.
 Du staar mig saa nær,
 jeg har dig saa nær
 jeg kan ikke sige dig, hvor vakker du er —
 saa lader jeg dig staa til en anden."

Han var da færdig at le sig fordærvet, for Ronen som han henvendte sig til, var baade rhyket og vansør."

„Du mener vist aldrig et Ord af, hvad du siger," sagde hun, da hun kunde tænke, hvad der morede ham.

„Jo, det sidste Ord mener jeg rigtignok."

„At du vil lade mig staa til en anden; ja det vil jeg tro."

Lidt efter sagde Bedstemoder Godnat og rokkede ind. Konen fulgte med hende. Saa mente Træskomanden, at det var ikke værd at lege længer, for at den Gamle kunde faa No. Ungdommen søgte nu ogsaa ind, da ikke der var mere Leg. Mændene satte dem hen paa Bedstemoder's Bænk.

„J er da nogle farlig fornøjede Mennesker. Er I saadan altid?“ spurgte Kristian.

„Ja, vi er da, naar ikke det kniber for meget for os.“

„Har du alle dine Børn hjemme?“

„Ja, paa en Maade. Povl, han den store Dreng, han har lært at være Murer og den store Pige har lært at sy, saa de arbejder da ude, men naar de ikke har for langt at gaa, saa kommer de hjem og ligger hos os om Natten.“

„Naa, saadan.“

„Ja, for det Hjem er nu saa kært. Jeg skylder min Kone for, at hun har kælet for meget for dem, men hun skylder Skylden paa mig; det er ligesom med Adam og Eva.“

„Men saa har du jo fire Smaafolk og Kone og Bedstemoder. Er du ene om at føde alle de?“

„Nej, saa var det rigtignok galt. De maa selv hjælpe til, det de kan.“

„Men Børnene?“

„Ja, de kan jo rigtignok ikke udrette stort, men det hjælper dog altid. Jeg synes ogsaa det letter paa mig, at se de vil være med. Du skulde se den allermindste, hvor flink han er, til at plukke Grønt til Grisen. — Nej, vi har saamænd ikke Raad til at lege altid.“

„Hør, nu synger de jo igen derinde!“

„Ja, det er bare en lille Aftensang.“

„Er I hellige?“

„Nej, det er nok kun smaat med det. Vi synger os

bare selv i Søv, ligesom gode Børn og om Morgen
singer vi os vaagne."

"Kristian! Kristian Nielsen! Er du her?" raabte den
tykke Mand, inde fra sin Have.

"Du svarer ikke," sagde Træskomanden.

"Na, jeg gider ikke snakke mere med det gamle Gnav.
Naar han faar raabt det han vil, saa tier han vel stille. —
— Hør, det var da ellers en pudsig Maade vi blev kendt
paa."

"Ja, og det gik stærkt."

"Trænger I ikke til en Draabe Mælk, en Gang
imellem?"

"Jo, vi maa baade tigge og betale hende."

"Alt det skal du blive fri for, hvis du vil lade et Barn
løbe ud hos mig et Par Gange om Ugen."

"Ja, jeg vil da helst betale Mælken, hvis jeg kan, for
vi er da ikke saa kendt endnu — men det tegner jo svært til,
at vi skal blive gode Venner; og saa bliver du ogsaa den
første Mand heri Byen, som jeg faar til Ven."

"Ja, din Nabo bliver nok ikke den Første."

"Nej, han kan nok ikke lide mig; hans Børn kan jeg
bedre komme ud af det med. Jeg ved da ellers aldrig, at
jeg har fornærmet ham."

"Jo, du fornærmer ham vist tidt, for han bliver gal
hver Gang I er glade herinde, og han kan høre det."

"Herre Gud! kan han blive gal over det, saa er han
da en gammel Stakkel."

"Naa, ja, jeg maa nok hjem, Gud ved hvad min
Moder tænker. Jeg syntes det var hel morsomt, at vi blev
kendt."

"Ja, jeg har da mere Ansag til at være glad. — Nu
faar du Tak fordi du begyndte."

Saa skiltes de.

Peder Hansen var en meget anset Mand, der paa Egnen. De tykke Møder giver jo altid en vis Anseelse og Bederhæftighed. Men han var nu ogsaa bekendt for, at han hver Termin satte nogle Hundreder i Sparekassen, og det skulde jo ikke forringe hans Rygte. Der blev mumlet om, at han i den senere Tid skulde have slaat sig til Pengespekulationer, men ingen vidste noget bestemt om det. Derimod vidste Folk bestemt om ham, at han var baade en Stabdrifter og en Madstræber, men Herre Gud, det var jo kun hans eget, hvad han aad og drak. Og da han forresten passede sine Ting og ikke fornærmede nogen, saa var der jo ingen, der kunde sige noget om det. Peder Hansen havde en Kone, der var saa godt som enig med ham i al Ting og saa havde han tre voksne Børn, en Søn og to Døtre, kønne, velskabte Mennesker. De havde en god Natur, men de kunde jo ikke lære andet end hvad de saa. Ud maatte de ikke komme, for det var saa dyrt, at holde Fremmede. Sønnen var nylig købt fri for Soldat. Døtrene var nogle Aar yngre. I denne Gaard havde nu Peder Hansen, med nogle saa nødvendige Forandringer holdt paa sine Forældres Skif og Børnene vidste ikke andet. De var jo altid klædt paa Moden, som de vildeste af deres Stand, hans Børn skulde da ikke være de ringeste, men al den aandelige Bækkelse som Tiden førte med sig, blev omhyggelig holdt borte fra dem. Højskoler, Folkefester eller Flytteforeninger brød de dem ikke noget om, de vidste jo fra deres Fader, at alt det var kun Narrestreger, kun Tilsettelse, uden nogen Fornøjelse eller Fordel. Det eneste Børnene maatte lære var, at dandse; de eneste Fornøjelser de havde, var at komme til Markeder og Dandsegilder. Peder Hansen skulde have anset det for en stor Grusomhed,

at nægte sine Børn noget af det, skønt Sønnen flere Gange kom hjem derfra med fuldt Hovede og tomme Lommer.

Den første Maj kom de ny Naboer. Døre i Gaarden var de meget nysgjerrige. Peder Hansen gjorde Nar ad de andre og sagde, at han var selv fri for det Tilfælde; men hans Kone og Børn lo hemmeligt naar de saa, hvormange Grinder han havde op i Øverstestuen, hvor han kunde se de ny Folk og deres Flyttegods. Gaardsfolkene fik ikke meget at vide om deres Naboer i de første Dage, for da havde de saa travlt med at ordne al det indvendige, men saa kom de da endelig udenfor. Manden og Konen, kom hver med sin Spade, for at grave i Haven; alle Børnene for at hjælpe til med hvad de kunde, sank Sten og pille Rødder eller saadan noget. De sled som om de havde faat paa Akkord. Om Aftenen, da der var Hvil, tændte Peder Hansens Ole sin Pibe og gik ud i Haven med begge sine Sødskende, og de fik straks saa meget travlt, med at titte over til Træskoemandens. Derovre sad Manden og Konen paa en Bænk i Haven og Børnene stod omkring dem. Pludselig begyndte de at synge. Peder Hansens Børn spidsede Øren, de kunde ikke forstaa Ordene og de skulde dog gerne have at vide, om det var Salmer eller Viser de sang. Ole bøjede sig ned og krøb paa alle fire tæt hen til Risgærdet, der skilte Haven ad; der lagde han sig. Hans Søstre stod og snisjede noget, endelig bar de dem ligesaadan ad. De laa der længe, for det var saadanne dejlige Viser, som de aldrig havde hørt før og aldrig kunde blive fede af. De døjede mest, naar der blev sunget morsomme Viser, for saa kunde Pigerne ikke lade være at le og Ole, den Halvtosse, han stødte ogsaa til dem, for at det skulde blive værre.

„Ole, Stine og Maren!“ raabte nu Peder Hansen.

„Uh, hvad skal vi gøre!“ hvidskede Pigerne.

„Ole, Stine, Maren!”

„Ja—a!” sagde Ole med sagte, brægende Stemme og pudsig Fagter. Maren kom til at le ganske højt, Stine gjorde Selskab og Ole lo af Glæde over, at det endelig var lykkedes for ham; men inde i Træskomandens Have holdt de pludselig op, midt i en Vise. Peder Hansen nærmede sig, hans Børn krøb ham i Møde og det lykkedes dem at faa rejst sig, uden at han saa det. Han spurgte gnavent:

„Hvorfor griner I, i Stedet for at svare?”

„Jeg svarte ogsaa — men kanske I har ikke hørt det,” sagde Ole alvorligt og trofskyldigt.

Nu snisede Pigerne igen og Ole lo højt. Peder Hansen begyndte at trække paa Smilebaandet; der skulde ellers noget til:

„Hvad Fanden gaar ad jer i Aften, hvornaar plejer I at være saadan. I er rigtig kommet i Grinehjørnet.”

„Ja, Fader,” begyndte Stine, „det er saa morsomt —”

„At være glad!” fuldende Ole.

Saa nu buldrede Latteren løs igen.

„Haa, haa, haa, haa! lo Peder Hansen og holdt paa sin tykke Mave. Men han fattede sig jo snart og Ansigtet vendte tilbage fra denne Udsfejelse til de gamle ærværdige Folder.

„I skulde jo i Seng, skulde I; det er jo paa Tiden.”

„De holdt rent op med Sangen derovre; de tror vist vi gør Nar ad dem,” sagde Ole.

„Det er heller ikke andet end til at grine ad, at saadan et Par halvgamle Folk sætter dem til at synge Viser. Men kom nu i Seng!”

Næste Aften, da de tre Sødskende var kommet ud i Haven, saa skulde de jo se hvordan deres Naboer havde det og de nærmede dem Gærdet. Ja, Træskomandens var da

ogsaa kommet udenfor. Mand og Kone sad paa Bænken, mens de smaa Børn legede. Bips! der sprang en lang Krabat med hvide Busser ind over Stakitlaagen, en Pige luffede den op og gik ind og alle Børnene løb jublende i Møde med dem. Det var Mureren og Sypigen, de saa saa friske og glade ud. Se meget de dog havde at fortælle Forældrene, de havde nok været ude at høre om Arbejde, de havde ogsaa faat Arbejde; men de havde tillige oplevet saa mange Mærkeligheder og nu vilde de helst fortælle det, begge to paa en Gang. Saa raabte da den ældste af Drengene:

„Nu skal vi hen og lege, nu Povl og Marie er kommet hjem — det er saalænge siden.“

„Ja, lad os! lad os!“ raabte de andre Børn.

„Men I er vel trætte?“ sagde Moderen til de store Børn. „I har vel gaat en lang Vej.“

„Trætte! tal aldrig om det!“ raabte Povl og sprang lige i Luften.

„Kom nu! kom nu!“ raabte Smaabørnene og tog hverandre i Haanden. „Vi vil lege: Skøn Tomsfru!“

„Vi kan vel nok blive fri,“ sagde Manden.

Nej, det kunde slet ikke gaa an, Fader og Moder maatte være med, ellers var det ikke noget morsomt.

Nu begyndte Legen og det gik muntert. Den mindste Ridder bandt stadigt det røde Guldbaand om Moderens Haand; det var nu hans Allerkæreste.

De tre Sødstende inde i den anden Have saa forundrede og glade paa Legen og nærmede sig, uden ret at vide af det. Endelig blev de forbavsede ved at staa tæt ved Gærdet, og nu vilde de trække dem tilbage, men det var for silde. Povl raabte:

„Halloj! er det vore ny Naboer?“

„Ja, det er,“ raabte Ole, men Pigerne krøb i Skjul bag ved ham.

„Vil I være med?“

„Ja, nok,“ svarede Ole og sprang over Gærdet.

„Vil I være med?“ spurgte han Søstrene.

„Jeg ved ikke,“ sagde Stine.

„Jo, vi vil, naar bare vi kan komme over Gærdet,“ sagde Maren.

Mureren kom nu hen og hjalp hende over, og Ole tog den anden Søster i sine stærke Arme og svingede hende højt op i Luften, inden han satte hende ned.

„Det var jo morsomt, vi blev saa mange. Nu skal hun rigtig skære!“ sagde Povl.

Men hans Moder som nok tænkte paa, hvorledes Gaardmandsbørnene havde let Aftenen i Forvejen, maalte dem med mistænksomme Blikke. Det var ligesom Ole kunde gætte hendes Tanker, for han sagde:

„Vi fik os et rigtigt Grin i Aftes.“

„Ja, det hørte vi,“ sagde Konen saa underligt.

Men nu fortalte Ole dem, hvorledes det var gaat til, og det saa naturligt og trofskyldigt, at ingen kunde mistænke dem længere. Nu begyndte da Legen paa ny. Povl og Ole, det var et Par muntre Gutter, hver svingede sin „Skøn Jomfru“ saa hun var færdig at tage sine „Strømper af Silke og baldhyrede Sko“. Heldigvis var de ikke saa kostbare som de bleve givet ud for. Det gik nu helt glædeligt en lille Time, men saa lød det inde fra Gaardmandens Have: „Ole, Maren og Stine!“ „Ja!“ svarede Ole, men blev rød i Hovedet, da han havde en stærk Anelse om, at han ikke maatte være der hvor han var.

„Klokken er slaat ti!“ raabte han videre, den gamle Nattevægter, for al Ting skulde gaa ligesom efter en Snor.

„Godnat!“ hvidskede Pigerne. „Godnat og Tak,“ hvidskede Ole. Nu krøb de over Gærdet, saa sagte som muligt, først Pigerne, saa Ole. Na! der knagede Gærdet, en Staver gik over. Saa kom de hen til Faderen, som spurgte:

„Hvor var I henne. I var da ikke inde i deres Have?“

„Jo, vi var ikke rent fri.“

„Ja, det huer jeg slet ikke, at I gaar derind; det er ikke Selskab for jer, og hvad kan det more jer.“

„Jo, more os kan det rigtignok — og det er ogsaa nogle rare Folk, ikke sandt, Piger?“

De sagde Ja til det, men Peder Hansen sagde:

„Ja, mine Børn maa ikke gaa der og skabe dem tosedede, det passer ikke for dem. Vil I saa huske det!“

Nu gik de i Seng. De Unge tav stille, de indsaa nok, at der kunde ikke blive bedre Køb den Aften.

Næste Dag skulde Peder Hansen og Konen til Begravelse og de skulde blive Natten over, for det var langt borte. Om Aftenen var der altsaa Fred og ingen Fare; derfor sprang ogsaa alle tre Sødsfende ind i den forbudne Have og de blev saa velkomne. Træskomanden faldt i med, at fortælle Historier om gamle Konger og Kæmper. Det var dog farligt saa meget han vidste. De sang ogsaa Viser, og Træskomanden maatte da love Ole at skaffe ham saadan en Visebog; det var ligemeget hvad hun kostede. Det gik nu helt godt derinde, men lige i det allerbedste Løb kommer saamænd Peder Hansen kørende. Naa, Børnene fik jo travlt! Maren blev hængende i Gærdet med Klæderne og kom paa Næsen ind i deres egen Have. Stine trillede over hende og fik revet sin Kind. Ole maatte over hvor Gærdet var højest og rendte sig derved en Staver i Livet, nej, det var da kun Bukskerne, som det rev saa forfærdeligt ud med. Han for ind igenuem

Stuerne, ud igen og fik Porten op. Da Bognen holdt og de var kommet af sagde Konen:

„Vi kommer nok bag paa jer, Børn.“

„Ja, det gør I rigtignok,“ svarede Ole.

„Det var da godt, at I ikke var gaat i Seng. — Jeg vilde ogsaa helst have blevet hos min Søster; men vor Fader vilde jo endelig hjem.“

„Hvor var I henne?“ spurgte Peder Hansen.

„Ude i Haven,“ sagde Ole.

„Hvad for en Have?“

„Jh, vor egen.“

„Hvordan er det dine Bufser ser ud? Og Tøsen der, er jo skrabet i Ansigtet! Nej bild mig ikke nogen Krøniker ind! I har været inde hos det Landstryger-Pak og saa maatte I hovedfulds over Gærdet. Ja I er,“ saa bandede han, „nogle tro Svende! Man holder jer herhjemme, for at I skulde være mere tro end Fremmede. Ja, til Helvede! Men det skal nok blive forpurret, det kan I stole paa. — Saa, vand nu Bæsterne!“

Næste Dag blev der paalagt Ole den ubarmhjertige Straf, at han tillige med en Husmand, maatte gøre Havegærdet højere og forsyne det med Tjørne-Ballisader allerøverst.

„Nu lukker du jo for dig selv, Ole,“ sagde Træsko-
manden, en Gang da han kom udenfor.

„Nej, du skal ikke tro det. Vi skal bedre pudse den Gamle af.“

„Ole, kom herhen lidt.“

De fulgtes nu ad, hver paa sin Side af Gærdet, hen til Stuelængen, for at Husmanden ikke skulde høre dem.

„Hør Ole, det er vist ikke værd, at komme ind hos os, naar det er din Fader saameget imod.“

„Ja, men det er jo et gammelt Brævl. Hvad skulde det gøre, at vi gif ind i jer Have?“

„Men det er dog din Fader, Ole. Du kan ikke være bekendt, at narre ham saadan.“

„Kan jeg ikke?“ spurgte Ole og blev rød. „Det har jeg sgu ellers gjort saa tidt.“

„Nej, Ole, man kan jo ikke være bekendt at narre nogen, og allermindst sine Forældre.“

„Ja, det kan gerne være — saa vil jeg heller ikke. — Men saa skal I ogsaa komme til os, nogen af jer. Saa sætter vi os udenfor Porten; paa Gaden, der har vi da Lov at være allesammen.“

„Ja, det skal vi nok, en Gang imellem.“

Nu var den Samtale forbi. Husmanden havde rigtig nok ikke hørt den, men inde i Overstestuen, bag det aabne Vindue stod Peder Hansen, som vilde passe sin Søn op, om han talte noget med Naboens. Der fik den tykke Mand da noget at vide. Han blev jo da først dygtig vred paa sin Søn, det er saa ligesom; men derefter maatte han jo tilstaa for sig selv, at det var pænt sagt af Træskomanden. Dog bagefter trøstede han sig selv med, at han vist ikke mente noget med det. Det var nok kun for at gøre sig saa retfærdig; for rigtig at slukke sig ind hos Ole.

Saaledes stod nu Sagerne, da Fortællingen begyndte.

Nogle Dage senere lød der en Gang et voldsomt Skraalovre hos Træskomandens. Det var et Par af de smaa Dreng, der kom løbende ude fra Marken. Igennem Byen havde de da tiet saa nogenlunde, men da de naade ind i Forældrenes Have tog de rigtigt nok paa Vej. Manden og Konen kom løbende ud og fik dem ind i Stuen og med stor Besværighed fik de da Oplysning om, at de havde gaat ude paa Marken ved Bejen og plukket Blomster paa et Gærde,

og saa var Peder Hansen kommet og havde pryglet dem med en stor Kæp.

„Det er dog skammelig! kan de stakkels Børn ikke faa Lov til at gaa paa Vejen!“ udbrød Moderen.

„Ja, men de er nok heller ikke blevet paa Vejen,“ mente Manden.

„Na, hvad Skade funde de vel gøre paa et Jordgærde. — Hvor slog han jer?“

„Na her og der og her,“ viste de grædende.

Konen trak Klæderne af dem, jo, der var ganske rigtig nogle røde Pletter.

„Skal han ogsaa have Lov til det, Fader!“ sagde Konen.

„Nej, det gør han nok heller ikke mere. Det har været i et hidsiget Djeblik!“

„Ja, dersom du ikke vil gaa derind og sige ham det, saa vil jeg, og det i denne Stund.“

„Nej, Tak, Moder, saa vil jeg dog hellere selv,“ sagde Manden og tog sin Hue.

Peder Hansen var nylig kommet hjem og gik urolig fra den ene Side af Stuen til til den anden. Nu kom Træsko- manden ind og sagde ganske roligt:

„Du har nok Lyst til Klammeri, Peder Hansen, siden du banker mine smaa Børn.“

„De kan blive fra mit.“

„Ja, du har ikke noget med dem at slaa, for Børn paa den Alder har ikke noget Ansvar.“

„Ja, jeg vil have Fred paa mit eget.“

„Nej, du vil ikke have Fred, det kan jeg godt forstaa; men du kan faa det ligesom du vil, for nu gaar jeg herfra lige hen til Sognefogden og lader dig stævne.“

„Det er vist bedst, at du efterser dine Benge først.“

„Ja, her er ti Daler, som du ser, og jeg ved hvor der er ti til, naar disse er gaat med.“

Nu blev Peder Hansen rød i Hovedet. Han sagde:

„Ja, jeg har aldrig været for Retten, paa den Maade og jeg ønsker heller aldrig at komme der — men det er vel ogsaa bare for at presse Penge ud af mig, at du kommer. Sig mig heller rent ud, hvor meget du vil have.“

„Nej, Peder Hansen, du tager rent fejl af mig. Jeg ønsker helst at leve i Fred, men der er ingen, der kan have Fred længer, end hans Nabo vil. Vil du nu ogsaa helst have Fred, saa kan vi snart blive enige, for det Børnene har faat i Dag, det kan de ikke dø af. Men hvis jeg ikke var gaat herind, saa var vor Moder kommet og hun var hidsig. Og saa mente jeg ogsaa, at det var godt du fik at vide, saadan lige i Begyndelsen, at jeg er nok fattig, men ikke af den Slags Fattige, der lader dem træde ned.“

Nu gif han.

Det Første Peder Hansen bestilte var, at han aabnede Døren til det næste Bærelse, for at se om nogen havde luret; for det var Brug der i Huset. Ole havde rigtignok staaet lige indenfor Døren og hørt det altsammen, men han havde taget Næsen til sig i rette Tid. Peder Hansen trøstede sig altsaa med, at der var ingen, som havde hørt hans Skam. For han var rigtignok urimelig flov over, at han skulde lade sig sætte i Rette af saadan en Stodder. Og han vilde ogsaa hævne sig, men han kom nok til at tage sig i Agt, for Træskomanden var jo ikke til at spøge med.

Næste Aften da det var Hviletid gif Træskomanden og hans Søn henad Gaden. Henne ved Gaardmandens Port var der et lavt Jordgærde, som var et sædvanligt Samlingssted for de Unge og her sad da ganske rigtig Ole, som saa længselsfuldt efter sine ny Venner.

„Naa, det var Ret!“ sagde Ole. „Se, du har allerede faat den ny Bisebog til mig! Nu skal hun ordentlig skære.“

„Ja, saa nogenledes. Vi skal da vide, hvad vi selv synger,“ svarede Træskomanden.

Ole saa forundret paa ham, det havde han nok aldrig brudt sig om før, men han lod som ingen Ting og førte en anden Snak paa Gled:

„Du var nok inde hos os igaar.“

„Ja.“

„Ja, jeg hørte hvert Ord du sagde. Det faldt rigtig godt for dig. Du er da ogsaa et Fandens Menneske.“

„Nej, det vilde jeg da allernødigst være. — Men hvor hørte du det?“

„Jo, du kan tro mit Øre var ikke langt fra Døren.“

„Saa. Du er nok ikke meget ærlig af dig, Ole.“

„Hvad er jeg ikke! Tror du jeg stjæler eller snyder!“

„Ja, du siger det jo selv, saa er jeg vel nødt til at tro det. Du snød dig jo til at høre, hvad jeg og din Fader talte om. Det var jo noget, som slet ikke tilkom dig at høre.“

„Naa, paa den Maade!“

„Ja, du maa tage det paa hvad Maade du vil, saa er det Uærlighed. Men hør, lille Ole, du lader jo til at være et Menneske, som gerne vil lære noget.“

„Ja, jeg kan nok ogsaa have det nødig.“

„Saa skal jeg lære dig et Vers, som ikke staar i Bisebogen!“

Hold dine Øren fra fremmed Tale,
hold dine Øjne fra fremmede Breve,
hold dine Hænder fra fremmede Lommer.

Kan du nok huske det?“

„Ja, det er da ikke saa vidtløftigt, naar bare man husker paa Dren og Dine og Hænder.“

Nu knagede det inde i Bussene i Peder Hansens Have. Ole smilede, de andre studsede, saa sagde Ole:

„Den Gamle har staaet paa Lur. Der fik han da noget for sin Nysgerrighed. Ja, du kan nok sige os noget! Du har jo ogsaa Penge hørte jeg.“

„Men det Værste var, at det var ikke mine egne, det var nogle som Povl havde flyt mig, at gemme.“

„Hvor bliver alle vore Piger i Aften?“ sagde Povl. „Naa, der kommer da min Søster.“

„Ja, lad os bare begynde at synge, saa kommer nok alle Byens Piger,“ mente Ole.

De stemmede nu op, og det varede heller ikke længe før der kom flere Piger og Karle, som satte sig omkring dem. Og de Unge lod til, at de kunde aldrig saa nok af Sangen, for neppe var Træskomanden og hans Børn færdige med en Vise, før Tilhørerne forlangte en til. Endelig sagde da Manden:

„Nu kan jeg ikke mere. Nu faar I hen at lege.“

„Ja men vil du da være med og lære os dem.“

„Nej, det kan Povl og Marie nok.“

Nu fik Povl stillet dem op i to Rækker og de skulde „væve Badmel“ og det var noget, der morede dem. Paa et Øjeblik havde de lært baade Sangen og Legen og snart klang det over hele Byen:

„Saa væve vi Badmel!
saa flaa vi det sammen!
Væve Badmel, flaa det sammen
lade Skytterne gaa.“

Disse Sanglege var helt ukendte der i Byen, der kendte de ingen anden Leg end, at Karlene drog med Pigerne under

Armen op ad Gade og ned ad Gade og sang: Ting, tinge-
ling, Kalebasse, eller nogen lignende Sludder.

Inde i Haven, der stod ganske aabenlyst Peder Hansen
og hans Kone og saa paa dem og selv den gamle Knark
morede sig saameget ved at se paa dem, saa han glemte at
raabe ti, indtil Klokken var næsten elleve.

Træffomanden og hans Børn samlede tiere end denne
Gang med de Unge der i Byen, disse kom allesammen til at
holde saameget af dem og de syntes altid, at der manglede
noget, naar de ikke kunde saa dem med. Gaardmændene i
Byen lagde ikke videre Mærke til de nykomne Folk; de havde
jo for evigt forspildt deres Agtelse, ved kun at møde med to
Læs Flyttegods. Kun Kristian Nielsen blev ved at komme
hos dem og han gjorde dem ogsaa saa meget Godt som han
kunde saa dem til at tage imod. Han lod til at finde Be-
hag i Sypigen, og han havde gerne taget hende derud at sy,
men han havde ikke noget til hende at bestille, da han var
Ungkarl og kun en gammel Moder forestod hans Hus. Han
talte, som sagt, meget med Sypigen og det saa ud til alle-
haande. Men saa kom Høsten og den skulde jo passes, især
da den tegnede til at blive vanskelig. Straks efter at Rugen
var sat op, begyndte det at regne og det blev ved, med korte
Mellemlum. Saasnart det var Tørrevejr, var alle Folk
ude at skille Hobene ad og pusle ved Regene; saa, naar de
var færdige, kunde der komme en Regn, og nu havde de
gjort Rugen mere Skade end Gavn. Da begyndte Folk at
blive utaalmodige og Peder Hansen allermest. Hans Familie
døjede noget med ham i den Tid.

Saa kom der en Dag med Blæst og Solskin fra
Morgenstunden af. Alle Peder Hansens Folk var ude at
splitte Hobene. Selv kunde han hverken spise eller sove, men

gik bestandig ude ved Rugen. Ved Middagstid kom han hjem og sagde:

„Nu er Rugen tør. Havde vi nu bare Mandskab, saa kunde vi dog saa en farlig Hob ind i Dag.“

„Ja, hvor faar vi nu det fra; alle Folk har jo travlt i Dag,“ sagde Konen.

„Skal jeg ikke springe ind til Træskomandens; der maa vi da kunne saa nogle.“ mente Ole.

„Na, det kan ikke hjælpe; de tager jo aldrig ud at høste,“ sagde Manden.

„Men jeg er sikker paa, de siger ikke Nej.“

„Hvor kan du være sikker paa det, Dreng? Vi har jo aldrig gjort dem noget Godt.“

„Nu prøver jeg ligegodt paa det. Vi kan maaske saa tre Bogne ud.“

Han løb. Efter en lille Tid kom han igen, baade med Træskomanden og Sypigen. Naa, der blev Travlhed! Alle tre Bogne blev spændt for. Ole og Sypigen fik den ene, Stine og Maren den anden, Træskomanden og Peder Hansens Kone fik den tredie Bogn. Nu gik det muntert, de arbejdede med Lyst og hele Marken lød af Sang og Latter. Peder Hansen og en gammel halt Husmand besørgede Laden. Den tykke Mand svedte forfærdeligt, men han var alligevel glad. Saaledes blev det nu ved at gaa, til noget efter Solens Nedgang. Da mente Peder Hansen, at han kunde ikke være bekendt, at beholde de Fremmede længer og han sagde det til Træskomanden, som just læsfede af. Men denne sagde, at det var bedst at blive ved, nu det var Vejrtid til det, og nu kom Povl straks fra Arbejde og kunde løse Konen af. Han førte saa med den tomme Bogn. Da han kom noget fra Gaarden hørte han, at de raabte og sfreg derude. Han lod Hestene løbe. Nej se! der staar alt Folket ved den ene Bogn!

Povl staar midt iblandt dem, blodig og bleg og Pigerne holder paa ham. Hans Fader springer af Vognen og spørger:

„Hvordan er dog det gaat til?“

Jo, Hestene for Pigerne's Vogn var løbet løbsk, og Stine var sprunget af. Maren havde holdt paa Linerne, men hun kunde hverken styre eller holde Hestene og de havde taget Flugten lige ud imod den store Tørvemose. Saa var Povl i det samme kommet fra Arbejde, han havde løbet hen og kastet sig imod de vilde Heste, de havde slaat ham omkuld og traadt ham, men han havde dog saat standset dem; og der var da ellers ingen andre kommet noget til. Pigerne var helt blege af Skræk, men Povl sagde, det havde ikke noget at bethyde. De førte da saa hjem med de tomme Vogne, for nu havde de jo tabt Lysten til at arbejde. Der blev tændt Lys og Povl blev efterset og vadsfet. Det var da saa sandt, hvad han sagde, at han ikke havde taget nogen videre Skade. Baade Gaardmanden og hans Kone takkede ham jo saa meget, men det var da underligt, at Maren som han havde frelst, sagde ingen Ting. Efterat de havde spist tog Peder Hansen sin Pengepung og gav Træskomanden en Spesie. Denne sagde:

„Ja, det er ligegodt kedeligt at være saa fattig, at man knap har Raad til at gøre sin Nabo saadan en Smule Tjeneste. Jeg kunde da vel ogsaa, men jeg kan nok vide, du ser helst, jeg tager noget. Naar vi nu faar denne Rigsdaler, saa har du betalt os godt og du har oven i Købet betalt Povl, saa han kan holde Hvil i Morgen.“

Næste Dag var det atter godt Rugvejr og alle Folk havde travlt. Om Middagen fik Maren dog saamange Stunder, at hun kunde springe ind at høre, hvordan det var med Povl.

Jo, han var da gaat paa Arbejde for lidt siden.

Om han havde sovet noget i Nat?

Nej, det var nok ikke ret meget, for han havde haft Feber.

Ja, det havde hun ogsaa haft, hun var øm over hele Legemet. Men hun blev alligevel ikke bange, før Vognen var standset. Naa, hun maatte nok skynde sig!

Den sidste Aften Peder Hansen førte Rug ind, var det ogsaa blevet noget silde, inden de holdt op. De var trætte allesammen, men da de havde siddet lidt om de gode Madfæde, saa begyndte Livligheden at indfinde sig. En Husmand spurgte:

„Mon det er sandt, at Kristian Nielsen kommer saa drivende ind til Træskomanden? For det maa da I vide.“

„Ja, det er ingen Løgn, for det ser vi saa tidt,“ svarede Peder Hansen.

„Han er derinde i dette Djeblif,“ sagde Ole, „jeg saa han gik forbi.“

„Naa, saa er det dog noget om det. Det er sgu ikke saa tosset et Tag for en fattig Sypige, kan hun hugge saadan en Gaardmand,“ bemærkede Daglejeren.

„Ja, men hun har nok en anden Kærest, som tjener — ja, hvor er det nu?“ sagde Maren.

„Ja, han kommer nok til at tage sit bagester,“ svarede Husmanden.

„Det var da ikke kønt, vilde hun bære sig saadan ad,“ mente Maren.

„Na, det ved jeg sgu ikke, hvad jeg skal sige,“ sagde Peder Hansen. „Det er ikke til at fortænke nogen Pige i, at hun tager det meste hun kan faa. — — De anstiller dem jo nok, saadan lidt hellige og retfærdige herinde, og det er

jo ogsaa meget ordentlige Folk; men at deres Retfærdighed skulde gaa saa vidt, det vil jeg se førend jeg tror det."

"Ja, hun maatte da ogsaa være et farligt Tossehoved, dersom hun vilde tage en fattig Karl, fremfor en Gaardmand. Hvad siger du, Ole?" spurgte Husmanden.

"Regner du dig selv for et Tossehoved?" spurgte Ole.
"Jeg?"

"Ja, du."

"Nej, jeg er da ikke tosset, om ogsaa jeg ikke er af de allerklogeste."

"Naa, saa kan man da vide, at du vil ikke holde hvad du lover, naar ikke du kan se din Fordel."

"Hvor kan du nu hitte paa det?"

"Jo, for du kalder jo selv Sypigen et Tossehovede, fordi hun vil holde saadan et Løfte, saa kan man jo da tænke, at du vil ikke være saa tosset, at bære dig saadan ad."

"He, he! Ja, paa den Maade! Hm, hm. Men nu kan vi jo se, om ikke jeg faar Ret, at hun slaar til med Bonden."

I samme Øjeblik sad Kristian Nielsen ganske rigtig inde i Træskomandens Have, hvor han havde faat Sypigen ind i det lille Vysthus.

"Kan du gætte hvad jeg vil dig?" spurgte han.

"Ja, jeg er bange for, at jeg kan."

"Bange for det! Det er ikke gode Tegn, men ligemeget, jeg maa høre min Dom, hvordan den saa bliver. Saa har du altsaa en Tanke om, at jeg har faat Kærlighed til dig, og at jeg har kaldet dig herind for at bejle til dig?"

"Ja."

"Og hvad siger du saa til det."

"Har du betænkt alt hvad der vil følge paa?"

„Ja, noget har jeg da tænkt, men lad os høre hvad du mener.“

„Har du tænkt paa, hvordan du vilde blive til Nar for alle, næsten baade for Fattige og Rige, ved at tage saadan en simpel Pige?“

„Det er jeg belavet paa. De som jeg regner for noget, de gør ikke Nar ad mig.“

„Har du tænkt paa, at du fik kanske Paahæng af hele min fattige Familie, og at du vel kom til at føde de fleste af dem, med Tiden?“

„Det har jeg tænkt paa; det kan ikke kysse mig. Er der ikke andet i Vejen.“

„Jo, nu kommer det Værste; naar der ikke andet kan forslaa. Jeg har lovet mig bort til en anden; en som jeg har elsket fra min Barndom og som jeg elsker endnu.“

„Naa—Ja, det er det Værste, det skal du saa Ket i. Det er saa galt saa der er ingen Raad for det. — Saa er jeg da bestemt til at være en enlig Fugl hele min Levetid. Nu har jeg været ene mine bedste Aar, for min gamle Moders Skyld. Jeg har gaat afvejen for Rærligheden og ogsaa blevet fri for den. Nu er min Moder blevet saa simpel, saa hun selv forlanger af mig, at jeg skal gifte mig, og saa, i det samme, bliver jeg kendt med dig og faar Lyst til dig. Saa tænkte jeg: nu kommer Lykken; nu skal jeg have Erstatning for min ensomme Ungdom — — men det var bare en Drøm.“

„Kristian, du maa ikke være vred paa mig!“

„Vred paa dig! Nej, min Pige, hvor ondt det har gjort, saa er du kommet til at staa meget højere i mine Tanter, fordi nu er saa tro. — Han er lykkelig som faar dig til Hustru.“

„Kristian, du skal se, Vorherre har nok gemt en bedre Lykke til dig; du maa ikke tabe Modet.“

„Det gjør jeg heller ikke, men for Djebliffet ser det rigtignok noget øde ud for mig.“

„Saa bliver vi da ved, at være Venner.“

„Det skulde vi da idetmindste; naar ikke det kan blive til mere. Jeg vil ogsaa blive ved at komme her, men i Aften kan jeg da ikke snakke med nogen andre. Farvel, Marie!“

Snyppen talte aldrig om denne Sag til nogen Fremmede, men Kristian gav sit Hjerte Lust for nogle gode Venner og saa kom det snart over hele Byen. Nogle kaldte hende klog og nogle kaldte hende tofsket, men hun blev ligegodt den hun var.

Imellem Peder Hansens og Gaardmandens begyndte nu efterhaanden Forholdet at blive bedre. Gaardmanden saa jo, at det var skikkelige Folk og at de hverken vilde falde ham eller Segnet til Byrde! de vilde da ogsaa saa gerne hjælpe ham med hvad de kunde. Tilslidst fik ogsaa hans Børn Lov til at gaa ind til Naboens, han var jo vis paa, at de tog ingen Skade af det. Og endelig blev der da saadan et venligt Forhold imellem de Unge, af begge Huse, saa de vidste ikke andet end de var Sødsfende; ja det blev endnu varmere, for der udviklede sig tilslidst et Kærlighedsforhold imellem Povl, den raske Murer og Peder Hansens Maren.ovre hos Træskomandens, hvor de var saa fri, der blev det snart kendeligt, men for andre Folk i Byen blev det en stor Hemmelighed. Ole og hans Søster Stine saa det med Glæde, men Povls Forældre kunde kun se det med Betymring thi de anede jo den Sorg og Modstand som de Unge maatte faa. Men hvad skulde de vel gøre. Naar de havde advaret Sønnen, og han havde erklæret, at han aldrig kunde faa

Lyst til nogen anden, saa maatte de jo lade Sagen gaa sin egen Gang, og nøjes med, at anbefale den i Guds Bold og Baretægt. De bad ham alligevel om at rejse et andet Sted hen, men han svarede, at om han saa rejste til Verdens Ende saa glemte han hende aldrig. Den eneste Forandring, der vilde ske, ved at rejse bort var, at han vilde blive tungsindig og usikkert til Arbejde. Ja, han maatte da ikke tale til hende om Kærlighed, saalænge der ikke var bedre Udsigter! Det lovede han og det kunde han let holde, for hvert Ord de talte sammen, det havde jo Kærlighedens yndige Duft, hvad de saa end sagde til hverandre. Saadan stod Sagerne Sommeren over.

Nu kom Efteraaret med sine kolde Storme. Det begyndte at blive uhyggeligt i Haverne, men de Unge holdt ud saalænge som muligt. Men da Aftensædet begyndte da blev jo Regnen forbi for Pigerne. Nu begyndte ogsaa Træstemandens Kone at blive syg og maatte tilsidst lægge sig. Hun havde jo ellers, tilsyneladende, været mindre elskværdig end de øvrige Medlemmer af Familien. Lidt gnaven og lidt mistroisk havde hun været; det kom vel nok af hendes Sygelighed, men havde hun ikke været en god Moder, saa havde hun heller ikke haft saa gode Børn. Nu Sygdommen tog til, blev hun med hver Dag mildere og roligere.

Ole havde en Dag ført Doktoren bort og faat Lægemidler med hjem. Peder Hansen vilde gaa ind med disse. Den Syge laa i deres eneste Stue, Manden sad ved hendes Seng og de ældre Børn stod ved Siden, men de mindste passede deres Leg, som om der var intet i Vejen.

„Her har jeg nogen Medicin,“ sagde Peder Hansen og traadte frem i Stuen.

„Herre Gud! skal jeg have alt det i mig, og det til ingen Nytte,“ sagde Konen.

„Ja, det ved du jo ikke, Moder!“ sagde hendes Mand.

„Jo, jeg er saa vis paa, at jeg skal dø og aldrig rejse mig af dette Leje.“

„Det fortæller du os saa tidt, Moder, og det gør os saa ondt.“

„Ja, jeg kunde jo nok lade som jeg trode, at jeg kunde leve, men saa kunde jeg ikke tale rent ud med jer; og der er vist ikke Tid til at gøre mange Omsvøb.“

„Sørger du da ikke over, at du skal bort fra dine smaa Børn?“ spurgte Peder Hansen.

„Na, nej. Siden jeg er bleven vis paa, at jeg skal dø, saa sørger jeg ikke. Før den Tid blev jeg pint baade af Haab og Frygt. Nu tror jeg, at jeg kan dø ligesaa rolig som den gamle Jakob og sige: Se, jeg dør, men Gud skal være med Eder.“

„Ja, det er godt du er saa frimodig. men se, hvor dine Børn, de staar og græder.“

„Na Gud, kære Børn! kunde I dog bare lade være! Kan I ikke forstaa det, vi skal jo bare flytte, som vi har gjort før. Vi skal jo allesammen bo i et meget større og kønnere Hus oppe i Himlen, og nu rejser bare Moder lidt i Forvejen.“

Peder Hansen græd, tilligemed de andre. Hun blev ved:

„Se paa de smaa Børn, I Store! Se hvor glade og ubekymrede de passer deres Leg. I maa skamme jer, naar I ser paa dem. Saadan er det Vorherre vil have os, frimodige og ubekymrede for hvad der skal komme. Na ja! Bare Poul vilde komme snart! I Morgen maa han ikke gaa paa Arbejde. Han kan vel nok saa Raad til at blive hjemme. Ikke sandt, Fader?“

„Jo, han kan.“

„Naa, ja, saa er det godt.“

Peder Hansen kaldte Træskomanden hen til en Side og sagde:

„Hør, dersom I trænger til noget, Penge eller hvad vi har, saa maa I dristig komme. — — Det var jo skammeligt skulde saadan en Kone dø.“

„Nej, dersom hun dør, saa er det nok rigtigt,“ sagde Træskomanden og astørrede en Taare. „Du skal ellers have mange Tak for det gode Tilbud, vi kommer vel nok til at benytte det.“

Peder Hansen gik lige ind i sin Gaard og kaldte sin Kone ind i Stuen.

„Hør, Moder, vi er noget Kæf, er vi!“

„Hvad er det du siger, vor Fader?“

„Ja det siger jeg. Vi er, Fanden ta'e mig, noget Kæf.“

Ole var imidlertid kommet ind ad Døren.

„Hvor kan du hitte paa det, vor Fader? Saadan plejer du jo aldrig at sige,“ udbrød den forfækkede Kone.

„Ja, men jeg har tænkt paa det saa længe. Og det er dog som jeg siger: Vi er noget Kæf imod Træskomandens. Nu ligger hun derinde og er lige ved at dø og skal bort fra Manden og de stakkels smaa Knyb — jeg forsikrer for, det skar mig i Hjertet da jeg saa det — og saa ligger hun der saa glad og saa mild og sætter Mod i de andre — og er rejsefærdig, jo før jo heller; bare for det hun stoler paa Vorherre. Hvilken af os kunde være saadan, i de Omstændigheder? Kunde jeg eller kunde du?“

„Ja, jeg ved det ikke.“

„Men jeg ved det, for det kunde ingen af os. Og det er jo nogle mageløse Mennesker i alle Maader, baade de og deres Børn. Har du ikke lagt Mærke til, at vore Børn er blevet meget bedre siden de kom i Omgang med de Folk, de hverken lyver eller er visnæsede. Ja, Ole staar og hører paa

det, men det kan være det samme. Den Gang de kom her-
til med to Læs Flyttegods, da sagde jeg, de var noget Raf;
nu siger, jeg vi er noget Raf imod dem og det staar jeg ved."

Med disse Ord for han ud af Døren igen og Ole gik
med, hvorved Konen blev overladt til sine egne Betragt-
ninger, der dog ikke plejede at gaa meget dybt.

Aftenen efter sad Povl i en Krog ude i Peder Hansens
Have. Maren kom ud til ham. Han sprang op, han knu-
gede hende til sig og sagde:

"Moder er død, Maren! — aa, Moder er død! Hun
er død fra alle sine Børn; og de kunde saa daarlig undvære
hende. — Nej, hun kommer aldrig mere til os, naar de nu
bærer hende bort."

"Ja, men I kommer til hende, hos Vorherre."

"Det sagde hun ogsaa. Hun sagde, at hun rejste bare
lidt i Forvejen. — Jeg var den sidste hun talte noget rigtigt
med; de andre maatte gaa ud. Og ved du saa hvad hun
vilde mig. Hun sagde: Povl, min Dreng! og saa trykkede
hun min Haand saa jeg kan føle det endnu. Du holder jo
saa meget af Peder Hansens Maren. Er det nu ogsaa rigtig
Alvor? Er det nu ikke hendes glatte Ansigt du har faat
Lyst til, eller hendes Penge. Dersom hun nu ikke havde
mere end Klæderne til Kroppen, brød du dig saa noget om
hende. Ja, det kan du stole paa; Moder, sagde jeg. Og
naar nu Stadsen gaar af hende og hun bliver gammel og
runken, kan du saa ogsaa holde af hende, hvad, min Povl?
Ja, Moder, jeg holder af hende fordi hun er saadan en god
Pige — og fordi hun gør saa meget ud af mig. Ja, ja
Povl, der lettede du en Sten af mit Hjerte, men der er en
endnu. Nu tror jeg dig, men andre Folk, de vil kanske ikke
tro dig saa godt. Vil du nu love mig, at du vil aldrig tage
hende, uden Forældrenes Samtykke? Nej, Moder, nu skiller

du os jo ad! Vil du tage al min Lykke med dig i Graven? Nej, jeg vil bare sikre din Lykke og vort ærlige Rygte. Men hvor skulde jeg nogensinde faa deres Samthkke? Det lader du Vorherre sørge for; du sender ham jo nok. Povl, mit kære Barn, skal jeg saa dø rolig? Ja, du skal Moder, jeg vil nok nøjes med den Lykke, som Gud vil unde mig. Saa-
dan har jo mine Forældre baaret dem ad. Og saa knugede hun min Haand og saa skinnede hendes Dine, saa var det ligesom hun var forløst fra alle Jordens Sorger."

"Sørger de nu alle, ligesaa meget som du?"

"Ja, men de gaar mere roligt mere stille med det; for jeg var altid hendes egen Dreng, sagde hun. — Kan du nu være min Moder, Maren, for jeg skal have saadan et blødt Hjerte, at hælde mit Hoved til."

"Kære Povl, jeg kan ingen Ting. Jeg har ingen Ting lært, af Godt at være, uden hvad jeg har set hos jer."

"Men du har mig dog saa nær?"

"Ja, og staar dig saa nær."

"Ja, saa behøver du heller ikke at lære mere, for at være min Trøst og Glæde."

Hun kom da saa i Jorden, Træskomandens Kone. Der blev plantet Blomster paa hendes Grav og de grode saa godt, endda det var det kolde Efteraar; men de blev ogsaa vandet med varme Taarer.

Nu gik alt sin rolige, jevne Gang, ja, det gik næsten alt for roligt imod den varme, livlige Sommer. Ole havde jo nok nogle rare lange Vinteraftener inde hos Naboens. Sommetider kom ogsaa Kristian Nielsen derop og undertiden funde de da saa Træskomanden til at fortælle noget for dem. Det gik kun trøvt i Førstningen, efter Konens Død, for han var saadan kommet i Bane med at tie. Men Vorherre lægede efterhaanden hans Hjerteskaar, om ogsaa Arret blev tilbage.

Han havde tjent i mange Aar hos saadan en god Præst og der var hans Aand bleven vækket for al Slags Godt. Han sagde en Gang: Havde jeg ikke kommet til den Præst, saa havde jeg været saadan en Stakkel som de fleste er, i min Stilling, men han gjorde mig til en rig og lykkelig Mand; fordi han lærte mig, at leve for noget højere end Mad og Drikke.

Men de stakkels Piger, Peder Hansens Døtre; de maatte da sidde og trælle for Rokken og kunde aldrig komme nogen Steder. Og det var nu værst for Maren, kan man vide. Povl døjede jo vel nok lige saameget, for de kunde næsten aldrig komme sammen. Han kunde da nok en enkelt Gang lave sig et Grinde derind, men saa var der jo altid saamange Dje, at tage sig i Agt for. De kunde følges ad en sjelden Gang paa Kirkevejen, men der maatte de ogsaa passe paa. De længtes og de sørgede. Da fik Povl en Gang bygget sig et Lustkastel; han havde nu ingen andre Huse at bygge om Vinteren. Han vilde gifte sig med Maren, de skulde bo hos hans Fader, han vilde mure om Sommeren og lave Træsko om Vinteren. Maren skulde lære at sy hos hans Søster; saa kunde de nok tjene Føden. Han vilde ikke forlange en Smule Medgift hos hendes Fader, den tykke Madstræver, saa fik han hende nok. Han talte med Ole om det. Ja, han syntes da nok det kunde gaa an og han skulde da idetmindste hjælpe til, det han kunde. Povl talte med sin Fader om det; han rystede paa Hovedet og gav ham kun daarligt Haab, men han havde da ellers ingen Ting imod det, hvis det kunde lade sig gøre.

Saa skulde da Povl til det. Hu, hu! hvor det gøs i ham naar han saa den tykke Mand gaa saa majestætisk inde i Haven. Sommetider fik han Lyst til, i et Spring at sætte over det forhøjede Havegærde, i den Tanke, at man ligesaa

godt kan springe i det, som frybe i det; men det passede jo ikke for en Frier, at komme frem med et Luftspring.

En Søndag Eftermiddag gik Peder Hansen ganske alene ude imellem Stakkene, for det var nu den Slags Naturskønheder han satte mest Pris paa; hvad der ikke ligesvem kunde sættes Pris paa, det var nu sjældent, at det kunde blive købt for ham. Povl saa ham og tænkte: nu eller aldrig! Han gik derhen.

„God Dag, Peder Hansen. I er ude at se paa Stakkene!

„Ja. Det er dog skammeligt, jeg kan ikke huske hvormange Læs der er i denne Stak.“

„Veed I hvormange Læs der er i de andre?“

„Ja, i hver en.“

„Men saa kan vi jo regne det ud.“

Povl fik at vide hvormange Læs der var i den nærmeste Stak, saa tog han en lang Lægte og maalte den efter alle Leder, derpaa tog han sin Rømmebog og satte et Regnestykke op; alt under Peder Hansens stadige Beundring. Da Regningen var færdig erklærede Manden Stykket for rigtigt, nu kunde han huske det var saadan. Og han vilde gerne give 10 Daler til, at Ole kunde regne saadan. Povl svarede:

„Det kan jeg lære ham for slet intet, i disse lange Af-tener. Men jeg er ellers kommet herhen for at bede jer om noget, og det er endda ikke saa lidt.“

„Lad os høre?“

„Det er, om jeg maa saa Maren, jer Datter.“

„Det skal du saa Ret i, det er heller ikke saa lidt. Men vil hun have dig?“

„Ja, hun tager aldrig nogen anden.“

„Haa, haa!“

„Nu falder det jer jo straks ind, at det er for Medgiftens Skyld, men det er dog fejl; jeg forlanger hverken Benge eller noget med hende; for det er kun hende selv jeg bryder mig om.“

„Bed du hvad jeg tror, Povl?“

„Nej.“

„Jeg tror du er en udmærket Regnemester.“

„Na, der er da Maade med.“

„Men denne Gang har du regnet fejl. Du har tænkt, naar jeg nu kommer saa ensfoldigt med det og forlanger ingen Ting med hende, saa kan han ikke sige Nej, men naar han saa giver de andre Børn noget, saa faar hun ogsaa. Men du har regnet fejl, for du faar hende slet ikke.“

„Hvad har I da imod mig, Peder Hansen?“

„Ingen Ting. Hun faar kanske aldrig saa ordentlig en Karl som du er, men min Datter skal ikke være Huskvinde.“

„Men saa kan I jo give os et lille Sted.“

„Det kunde jeg sgu ogsaa, hvis jeg kunde være det bekendt, men man maa ogsaa lave det saadan, saa man kan være imellem andre Menneſker.“

„Jeg mente det var en Ære for jer, naar Folk fik at se, at I ikke foragtede en fattig Karl.“

„Det er saa langt fra at jeg foragter dig og din Familie, for jeg ved godt, at der er ikke ret mange fattige Folk som I er, og kanske heller ikke rige; men dette er upassende, skal jeg sige dig; for lige Børn lege bedst!“

„Der er aldrig nogen, der kan blive saa lige som de, der elsker hverandre.“

„Ja, du har Ret paa en Maade, og jeg har Ret paa en anden. Men Povl! tjen mig i, at forlange en anden

Ting af mig. Skal jeg laane dig hundrede Daler paa dit ærlige Ansigt?"

„Nej, nu har jeg ingen Ting at bruge dem til.“

„Se dig om efter en anden Pige, ud af din egen Stand; der bliver ikke mange, som siger Nej til dig.“

„Det er altsaa kun Penge, det staar paa?"

„Kun Penge! Du har nok ikke megen Forstand paa Penge. Ved du ikke, at det er Penge, som regerer Verden.“

„Jeg har ellers hørt, det skulde være Vorherre.“

„Ja, det læser vi jo, men man kan jo da se, hvad Penge har at betyde. Du kan bare spørge den Mand, der kommer," sagde han og viste paa en fin Herre, som kom hen imod dem.

„Hvad er det for en?"

„Det er Købmand Møller.“

„Ham, Kommissionæren, Agerkarlen?"

„Ja, det kalder de ham; men det er ellers en meget ordentlig Mand.“

Nu gik Povl, den Etakkel! og hans Plads blev indtaget af Købmand Møller, der udviklede Planen til „en ganske overordenlig fordelagtig Geschäft". Det vil vi nu ikke høre, men derimod heller lytte efter, hvad Ole sagde til sin Fader den samme Aften, da de var ene.

„Povl har nok talt med jer i Dag.“

„Ja, han har. Ved du hvad det var om?"

„Ja, og jeg ved ogsaa hvad I har svart. Nu har han bestemmet sig til at rejse til Australien for at grave Guld.“

„Han er jo tosset! Det er slet ikke sikkert, at han slipper levende tilbage.“

„Nej, men han siger ogsaa, at han bryder sig ikke om at leve, naar han ikke maa faa Maren.“

„Det var dog en Skam, den kønne, raske Karl!"

„Ja, men det er jer Skam.“

„Na, det er nok ikke saa alvorligt ment.“

„Det er dog sandt hvad I sagde, den Gang I kom inde fra Træskomandens, da Konen var ved at dø.“

„Hvad sagde jeg?“

„At vi var noget Ræf imod dem.“

„Hm, hm! — — Ja, men vi har det dog meget bedre.“

„Det tror jeg ikke.“

„Se, det er dog tungt for ham, at han ikke kan faa Maren, fordi han er fattig.“

„Men det er jo ligesaa tungt for Maren, at hun ikke kan faa ham. Ellers ved I da nok, at de lever meget glægere end vi. Hvad kan det hjælpe med jere mange Benge, I er jo aldrig glad over dem. Enten er I bange for, at miste de I har, eller I pønser paa, at faa nogle flere.“

„Men vi har dog fuldt op, baade ude og inde.“

„Ja, hvad kan det hjælpe, naar vi ingen Glæde har af det. Se vore Naboer, de ere godt fornøjede med de Smuler de har — —.“

„Men kunde de hugge en rig Gaardmandsbatter, saa gjorde de det kanske nok.“

„Synpigen vilde dog ikke have Kristian Nielsen.“

„Ja, ja, vi har dog det, de maa lede efter.“

„Det er fejl, for de leder aldrig efter det og de faar dog alligevel hvad de har Behov. Nej, de har det, som vi maa lede efter; for de har deres store Glæde og Trøst fra Vorherre. De er baade bedre end vi, og ogsaa mere lykkelige. — Maa saa Povl ikke faa Maren?“

„Nej gu maa han ej. Jeg har jo sagt min Mening!“

„Samen er det da Løgn, hvad jeg siger?“

„Na, der kan jo nok være noget i det, men det kan ikke forslaa. Hør, naar du ser Povl, se saa at faa ham snakket

af med den Rejse — men det maa ikke komme fra mig, forstaar du!”

Et Aar gik. Lyffens Hjul drejede sig en Omgang; det nederste kom øverst, det øverste kom nederst.

Povls gamle Mester, som havde lært ham Haandværket og hos hvem han havde arbejdet længe som Svend var død, og havde tilskrevet ham nogle hundrede Daler. Povl var kommet ind i hans Bedrift og tjente godt. Der var store Udsigter til, at han om et Par Aar kunde fremstille sig som en værdig Bejler til Peder Hansens Datter, værdig efter Mandens Begreb. Saa kommer Ole farende ind til Træskomandens en Aften og ser saa underlig ud.

„Hvad Nytt?“ siger Povl.

„Ja, det er baade Ondt og Godt. Det Gode er, at nu er der slet ikke en Smule i Bejen for, at du kan saa Maren, hvad Dag du vil.“

„Ja, er det sandt, saa er det ogsaa en god Nyhed,“ siger Povl og springer op.

„Men vi faar vel tage det Onde med,“ siger Træskomanden.

„Det er,“ svarede Ole med brudt Stemme, „at vi er tiggefærdige, hele Familien.“

„Gud fri os! Hvordan er det gaat til?“ spørger Povl og tager sin Ben om Halsen.

„Det er saadan, at Købmand Møller er rendt til Amerika med 16,000, som var min Faders. Nu skal vor Gaard sælges, og der bliver kanske ikke saameget som mine Forældre kan leve af, paa deres gamle Dage. Og alle vi Børn skal saa ud at tjene.“

„Det var dog en mageløs Forandring,“ sagde Træskomanden.

„Ja,“ svarede Ole og hans Øjne stod fulde af Taarer. „Men det er færdig at harme mig mest, at jeg skal græde over de raadne Penge, det er saadan, at man er opdraget til at tilbede dem; nu kan man se hvad de er værd.“

„Saa er der vel en farlig Sammer derinde?“

„Ja, det har du nok Ret i. Min Fader og min Moder, de har siddet hver i sin Krog i flere Timer og grædt næsten bestandig — ja, I saa vel nok den fine Bogn, der førte ind hos os; det var Øvrigheden, saalænge er det siden. Mine Forældre vilde aldrig høre et Ord, hvad jeg sagde, for derinde var jeg ellers rask nok paa det; saa kunde jeg ikke holde det ud længer — men nu jeg er kommet ind hos jer, mine bedste Venner! saa falder mit Mod ogsaa.“

„Du kommer dig nok, Ole, for du har Forstand paa, at Lykken sidder ikke i Pengeskabet, men lidt højere oppe.“

„Ja, det har jeg lært hos jer. Ja, Gud ved hvor jeg ellers skulde have baaret dette Smæk.“

„Men dine Forældre, som, saa at sige, ikke har haft anden Gud end deres Rigdom, dem frygter jeg mere for.“

„Maaske de nu kan lære at kende en bedre Gud, saa er det endda en stor Lykke. — Men hvor mon vi nu skal saa Tjenester, alle vi Børn?“

„Ja, Maren skal da ikke tjene andre end mig; hvis jeg maa raade,“ sagde Povl.

„Maa jeg ogsaa tjene dig, Povl; saa vil jeg være Murerdreng.“

„Du er 24 Aar, Ole.“

„Ja, men jeg er ellers ganske nem til at lære.“

„Nu kan vi jo se os om. Mon der ikke skulde blive en bedre Plads?“

„Det er ligemeget, jeg vil være hos dig, for jeg skammer mig ved at være andre Steder. Folk ved jo nok, at min

Fader har haft at gøre med den Gæsthy. — Men jeg maa ind til mine Forældre; jeg har ikke No til at være her.”

„Ja, du skal ikke snakke til dem førend de begynde selv, for det piner dem bare, men det er bedst, at I passer lidt godt paa dem,” sagde Træskomanden.

Der forløb saa nogle onde Dage, inde hos Gaardmandens. Konen sank rent sammen og blev helt syg af Kummer. Denne Sygdom reddede maaske hendes Forstand, men hun kom aldrig til Kræfter mere. Men Peder Hansen var for kraftig en Natur til at bukke under for et Slag, om ogsaa det var stærkt. Han gik nok ligesom i en Døs et Par Dage, men saa mandede han sig op. Han førte til Røbstaden og gik fra den ene Lovkyndige til den anden, han vilde have anlagt Sag, for at saa sine Penge tilbage. Men fra dem alle fik han den Bessked, at hans Sag var haabløs, indtil han endelig standsede hos en rigtig Lovtrækker, der smurte ham om Munden med store Løfter. De begyndte nu en Proses, som Peder Hansen naturligtvis tabte. Den kostede ham nogle hundrede Rigsdaler og forbittrede hans Kreditorer saaledes, at de nu gik frem imod ham med den yderste Strængighed. Gaarden blev solgt og de reddede kun lidt Bohave og Sengflæder. Men Konen døde inden de flyttede fra Gaarden; de vidste da heller ikke den Gang hvor de skulde hen. Nu var da endelig Peder Hansens Mod gaat med, og saa en otte Dages Tid efter Begravelsen hentede Ole sin Ven Povl derind.

„Nu kommer jeg igen; om jeg saa maa saa Maren,” sagde Povl, „for nu har jeg købt mig et Hus og sidder i en god Næring og nu kan I og jere Børn saa godt være hos mig, saalænge I vil.”

Da gav Peder Hansen sig til at græde som et Barn og sagde:

„Povl, Povl! det har jeg rigtignok ikke fortjent af dig, at du skulde være saa god imod mig; saadan som jeg mistænkte dig for, at du tog efter Penge. Na Gud dog, jeg har aldrig drømt om, at der kunde være saadanne Menner til!“

„Ja, da var det jo godt, at I fik det at vide,“ sagde Ole. „Man skal lære saalænge man lever. Var vi nu bare ude af denne Kede og inde i Povls ny Hus, for der skal vi til at begynde et nyt Liv. Men mit Liv, det bliver det allernyeste, for jeg skal leve i ny hvide Bukser, naar jeg nu skal være Murmester — hej, det er sandt! jeg skal vel være Dreng først. — — Og I som er saadan en Mester til at lave Riber og Grebe, I kan jo mere jer med det, hvis I har Lyst. Føde og Klæder skal I ikke sørge for, saalænge nogen af os lever — eller saalænge Vorherre lever. Stine, hun kan komme ud til Kristian Nielsens at tjene; det er jo en god Plads, og hvem ved, hvad det kan blive til med Tiden.“

„Naa, Ole, du kan rigtignok gøre Bested!“ sagde Povl.

„Det kan jeg sagtens, for nu klarer det jo op for os igen, da vi er forsørgede allesammen. Men dersom ikke det Raf, Træskomandens, var kommet hertil, med deres to Læs Flyttegods, saa ved jeg rigtignok ikke hvordan det skulde gaat os.“

De fik da saa snart overstaaet Flytteriet og den Sorg og Skam, som fulgte med det og det blev saa indrettet allesammen saadan som Povl og Ole havde foreslaaet det. Det er vist ikke værd at se til dem inden de er kommet rigtig ud af de gamle Folder og ind i de ny. Lad os hellere bide et Par Aar og saa besøge dem en Søndag Aften, da hele Fa-

milien er samlet i Povls Have, for nu er der jo blevet en Familie af de to forhenværende Naboer; saa underligt kan det gaa. Og de Unge, de følger deres gamle Skif og leger og synger. Der er nu Sypigen og hendes Del af Verden, de bor ellers hos Træskomanden. Saa er der vor Ole, endvidere Povl og Maren og Træskomandens yngste Børn. Endelig er der to Gamle, det er den tykke Peder Hansen, ja, nu er han da svundet lidt, og saa Træskomanden. De sidder paa en Bænk i Haven og Træskomanden har Povls lille Søn paa Skødet. Man skal jo lytte til de Gamle, siges der og det vil vi nu ogsaa en Gang, for det er vist meget rigtigt, men man maa heller ikke glemme at se paa de Unge.

„Det er da et dejligt Vejr i Aften,“ siger Peder Hansen. „Og se hvor det dog gror og blomstrer allevegne, her i denne ny Have!“

„Ja, men de Blomster, der løber og hopper, det er dog de allerkønneste — ja, og saa denne lille søde Blomsterknop!“ sagde han og kyskede Povls Dreng.

„Hm, hm! Naar jeg tænker paa det, saa er det dog underligt, at jeg er bleven saa godt tilpas paa mine gamle Dage. Mens jeg var i Gaarden, der gif jeg altid og frygtede for Alderdommens Besværligheder; jeg kan jo ogsaa nok mærke, at jeg bliver vovere med Aarene; men hvad gør det, naar jeg bliver gladere og gladere.“

„Det har du Ret i, for det er Glæden, den rigtige vedvarende Glæde som vi skal leve for, baade her og hišset. Det er Glæden som Gud har skabt os til og som Vorherre har købt os til.“

„Na Gud, hvor jeg dog var taabelig da jeg trode, at Lykken og Glæden var kun i min Pengesæk. Jeg gjorde Nar

ad dig for din Fattigdom og tænkte ikke paa, at det var mig der var fattig."

"Ja, nu vil vi ikke høre et Ord mere om Fattigdom; for nu er vi jo rige allesammen," sagde Ole, der kom hen til dem."

"Det er sandt, hvad du siger, min Dreng, ja Gud ske Lov," svarede hans Fader.

Indhold.

	Side
Den ny Adel	1
En Gaardmand paa sytten Aar	53
Alle vinder	106
To Læs Flyttegods	146

